

50வது ஆண்டை நோக்கி.....

மலலகை

அன்புடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்

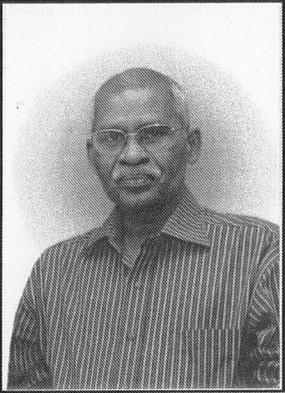
தனக்கென்றொரு தனி வழி
சுமைக்கும் - தம்பு சிவா.

ஜூலை 2011

விலை 40/-

தீருமண சேவை

15 வருடத் திருமணசேவை நிறைவினை முன்னிடம
வேல் அமுதன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு!

விபரம்:

விவரங்களுக்குத் தனிமனித நிறுவனர், 'சயதிரிவுமுறை முன்சேவை', முத்த, புகழ் பூத்த, சர்வதேச, சகலநூக்கு மாண தீருமண ஆலோசகர் / ஆற்றுப்படுத்தும் குடும்ப சீடமயூர், மாரியமு வேல் அமுதனுடன் திங்கள், புகன், வெள்ளி மாணவியிலோ, சனி, ஞாயிறு நண்பகலி வேலையா தயங்காது தொடர்பு கொள்ளலாம்!

தொலைபேசி:

4873929, 2360694, 2360488

சந்திப்பு:

முன்னேற்பாட்டு ஒழுங்குமுறை

முகவரி:

8-3-3 பெற்றோர் மாடிகளை (வெள்ளத்தைய காவல் நிலையத்திற்கு எதிராக, நிலைப் பக்கம், 33ஆம் ஒழுங்கை வழி) 55ம் ஒழுங்கை, வெள்ளத்தைய, கொழும்பு-06

சுலப மணமக்கள் தெரிவிக்கும் சிறந்த முறை சயதிரிவு முறையே!
ரம்மிய மணவாழ்வுக்குக் குடும்பசிடீயூர் மாரியமு வேல் அமுதனே!

மல்லிகை

ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி
ஆதியினைய கலைகளில் உள்ளம்
ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர்
சுன நிலை கண்டு துள்ளுவர்

உலகப் பாராளுமன்ற வரலாற்றிலேயே, இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில் மாத்திரம் தான் ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகை விதந்து பாராட்டப் பெற்ற பெறுமதி மிக்க சம்பவம் இடம் பெற்றுள்ளது. அங்கு பாராட்டப்பட்ட சஞ்சிகை மல்லிகை. இதனை நாடாளுமன்றப் பதிவேடான ஹன்ஸார்ட் (04. 7. 2001) பதிவு செய்ததுடன் எதிர்காலச் சந்ததியினருக்காக ஆவணப்படுத்தியுமுள்ளது- அத்துடன் உலக வரலாற்றில் முதன் முதலில் சலூனுக்குள் இருந்து வெளிவந்த இலக்கியச் சஞ்சிகையும் மல்லிகையே தான்!

50 - ஆவது ஆண்டை
நோக்கீ...

ஜூலை

386

'Mallikai' Progressive
Monthly Magazine

மல்லிகை அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடன் வெளிவரும் தொடர் சிறுநேடு மாத்திரமல்ல- அது ஓர் ஆரோக்கியமான இலக்கிய இயக்கமுமாகும். மல்லிகையில் வெளியாகும் எழுத்துக்களுக்கு எழுதியவர்களே பொறுப்பாளர்கள்!

201/4, Sri Kathiresan St,
Colombo - 13.
Tel : 2320721
mallikaijeeva@yahoo.com

85! - ஆச்சரியப்பட்டு,
நாவூறுபடுத்தி விடாதீர்கள்
எனக்கு வயது -
எண்பத்தைந்து!

கடந்த 27.06.2011-ல் எனக்கு 85 வயது ஆரம்பமாகியுள்ளது.

இந்த முதிர் இளமை வயதை ஞாபகப் படுத்திக் கொண்டாட என்னை நேசிக்கும் நண்பர்களும், என்னால் நேசிக்கப்படும் இலக்கியத் தோழர்களும் சேர்ந்து விழா ஒன்றை எடுத்தனர்.

நான் இந்த நிகழ்ச்சியை மனசார ஏற்றுக்கொண்டேன்.

காரணம், கடந்த அறுபது ஆண்டு களுக்கும் மேலாக மெய்யான இலக்கிய நெஞ்சத்துடனும் ஆர்வத்துடனும் இந்த மண்ணுக்கும், நான் வணங்கும் தமிழ் மொழிக்கும் என்னை முழுவதும் அர்ப்பணித்தே இயங்கி வந்துள்ளேன்.

- தினசரி பேராட்டம்தான் வாழ்க்கை. அன்றன்றாடு வாழ்க்கை நடத்தப் போதிய கைத்தொழில் திறமை இருந்தபோதிலும் கூட, அதை ஓரம்கட்டிவிட்டு இந்தத் துறைக்குள் காலடி பதித்தேன்.

அத்துடன், அரை நூற்றாண்டுக் காலத்தை அண்மிக்கப் போகும் காலகட்டம் வரைக்கும் மல்லிகை என்றொரு சிறுநேடுடைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டு வருவதும் அரிது. இலக்கியப் பெறுமதிகளில் ஒன்று என நெஞ்சார நான் நம்பி வந்துள்ளேன்.

அதிலும், முக்கியமான தகவல் ஒன்று, இந்த மண்ணில் நவீன இலக்கியத்திற்காகத் தம்மை ஒப்புக்கொடுத்து உழைத்த எனது இலக்கிய நண்பர்கள் பலர், எனது

எண்பது வயது வரைக்கும் உயிர் வாழ்ந்து எண்பதைத் தொட்டுச் சென்றது கிடையாது. நான் எண்பதையும் கடந்து, எண்பத்தைத் தாண்டிக் கொண்டிருக்கின்றேன். இன்னமும் வாழ்ந்து, தினசரி இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

என்னையொத்த வயதுடைய இலக்கியவாதிகளில் பலர், இன்று மூப்பின் இயலாமை காரணமாக வீட்டு வாசலுக்குள் நாற்காலிகளுக்குள் முடங்கிப் போயுள்ளனர்.

நான் இந்த மண்ணையும், இந்த மண்ணில் விளையும் இலக்கியத்தையும் மனசார நேசிப்பதன் நிமித்தமாக இன்றும் தெருத்தெருவாகச் சுற்றிச் சுழன்று மல்லிகை இதழ்களை உரிய நெஞ்சங்களுக்குச் சேர்ப்பித்து வருகின்றேன். - இந்த ஆத்ம திருப்திதான் இன்றும் என்னை ஆரோக்கியமான உடல் - மன நிலையுள்ள வனாக நடமாட வைக்கின்றது என்பதை மனசார நம்புகின்றேன்.

சிற்பேடுகளின் தொடர் வரவு வரலாற்றிலேயே தொடர்ந்து 46 ஆண்டுகள் ஓர் இலக்கிய இதழை வெளிக்கொணர்ந்த சரித்திரப் பெருமை எனக்கொருவனுக்குத்தான் உண்டு. அதிலும் முப்பது ஆண்டுகளான உள்நாட்டு யுத்தம், இரண்டு அரசாங்கங்களினது யுத்தகாலத் தணிக்கைக் கெடுபிடுகள், பத்திரிகைக் தாளுக்கான இல்லாமை, தொடர் மின்சாரத் தடை, தபால் தலை கிடைக்காமை, தொடர் விநியோகத் தடங்கல், யாழ்ப்பாணப் படையனத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து கொழும்பில் நிரந்தரமாக நிலைகொண்டமை, தலைநகருக்குரிய தான வாழ்க்கைச் செலவைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத இயலாமை. இத்தனை தடைகளையும் தாண்டி மல்லிகை இதழ்கள் தொடர்ந்தும் இத்தனை ஆண்டுகளாக

வெளிவந்துள்ளமை வரலாற்றுப் பதிவுக்குரியவைகளாகும்.

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் ஏற்கனவே எனக்கொரு பதிவுமுண்டு.

முதன் முதலில் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் நமது மண்ணில் படைப்பிலக்கியத்திற்கு சாஹித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றுக்கொண்டவன் என்ன பெறுமதி மிக்க இலக்கிய மரியாதை ஏற்கனவே எனக்குண்டு.

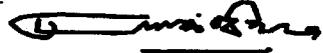
அத்துடன் இந்த மண்ணில் இந்தப் பாரிய யுத்த நெருக்கடிக்குள்ளும், அரை நூற்றாண்டுக் காலமாக ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகையைத் தொடர்ந்து வெளிக்கொணர்ந்தவன் என்ற வரலாற்றுப் பொறுப்பும் எனக்குண்டு.

சர்வதேசமெங்குமிருந்தும் மின்னஞ்சலில் நூற்றுக்கணக்கான இலக்கிய நெஞ்சங்கள் என்னை வாழ்த்தின. அவற்றை நான் பத்திரமாக பேணி வைத்துள்ளேன்.

நான் என்றும் நிரந்தரமானவனல்ல! மாற்றுத் திட்டம் வேண்டும். ஆனந்த விகடன் ஆசிரியருக்கு மகன் பாலசுப்பிரமணியம் கிடைத்தது போல எனக்கும் ஒரு மகன் உள்ளார். பெயர் திலீபன். காண்டேக் கிரௌஞ்சகவரம் நாவலில் வரும் கதாநாயகனின் பெயர்.

அச்சுத் துறையில் சகலவிதமான தொழில்நுட்பத் திறமை கொண்டவர். இலக்கியத்தை நெஞ்சார நேசிப்பவர். எனது நண்பர்களை மனப்பூர்வமாக நன்கு தெரிந்து வைத்துள்ளவர்.

- திலீபன்தான் எனது அடுத்தகட்ட நம்பிக்கை!

என்வரைக்கும் இதுவேவார் ஆவணம்!

ஆரம்பத்தில் எனது சொந்த உணர்வுகள், சுகதுக்கங்களின் வெளிப்பாடுகளை மல்லிகை இதழ்களில் பிரதிபலிக்கக் கூடாது என்ற உள்ளுணர்வினால் உந்தப்பட்டு, பெரும்பாலும் தனிப்பட்ட சொந்த நிகழ்வுகளை இதழ்களில் தவிர்த்து வந்துள்ளேன்.

இந்த 85-வது வயதுப் பாராட்டு நிகழ்ச்சி, எனது கட்டுப்பாடுகளையும் மீறி, சர்வதேச விவகாரமாகப் பிரபலப்படுத்தப்பட்டு விட்டுள்ளதை தினசரி வந்து குவியும் தகவல்கள் மூலம் எதார்த்தமாக தெரிந்து கொண்டதும் உண்மையாகவே மெய்சிலிர்த்துப் போனேன்.

இது ஒரு தனிப்பட்ட படைப்பாளிக்கு - சஞ்சிகையாளனுக்குச் செலுத்தப்பட்ட இலக்கியக் காணிக்கையல்ல, என்பதையும் உளமாரத் தெரிந்துகொண்டேன்.

சர்வ உலகெங்குமிருந்து மின்னஞ்சலில் பலர் என்னைத் தெரிந்தவர்களும், தெரியாதவர்களும் கூட, வாழ்த்துக்களையும் பாராட்டுக்களையும் எழுத்தில் தெரிவிக்கின்றனர்.

ஓர் எழுத்தாளனை நினைவில் வைத்திருந்து, இத்தனை இத்தனை உயரத்திற்குப் பாராட்டுத் தெரிவித்த அத்தனை நெஞ்சங்களுக்கும் எனது நெஞ்சார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்வதில் பெரும் மனநிறைவு கொள்ளுகின்றேன்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தையும், இந்த இதழின் தலையங்கப் பகுதியையும் நான் தவிர்த்து விட்டால், நான் அத்தனை பேர்களுக்கும் நன்றி சொல்வது தவிர்க்கப்பட்டு விடும்.

எனது பிறந்த தினத்தன்று, மாலையில் இதயம் கனிந்த நண்பர்களால் நடத்தப்பட்ட பாராட்டு விழாவில் கலந்து சிறப்பித்த, என்னை நெஞ்சாரப் புரிந்துகொண்ட சகலருக்கும் எனது இதயபூர்வமான நன்றிகளை, அவர்களது பாதங்களில் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

- தொடர்ந்தும்... ஒரு புதிய இலக்கிய யுகத்தைப் படைத்தளிப்போம்!

சமூக மாற்றாத்துக்கான தம்பு சிவாவின் இலக்கியப் பணி

- கே. ஆர். டேவிட்

கடந்தகால வரலாற்றுச் சம்பவங்களின் உணர்வும், அறிவியலும் சார்ந்த தரிசனங்களின் அடிப்படையில் இன்றைய வாழ்வு தீர்மானிக்கப்படுவதோடு, நாளைய வாழ்வு திட்டமிடப்படுகின்றது. கடந்தகால வரலாறுகளை நாம் இலக்கியங்கள் மூலந்தான் புரிந்தும் பகிர்ந்தும் கொள்கின்றோம். அந்தவகையில் தனிமனிதனிலிருந்து தேசியம் வரையான இயங்கியல் நீட்சிக்கு இலக்கியங்கள் அடிநாதமாகவும், ஆதார சுருதியாகவும் அமைகின்றன. இலக்கியங்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியது எவ்வளவு அவசியமோ, அதே போன்று இலக்கிய கர்த்தாக்களும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியது முக்கியம்.

அண்மைக் காலத்தில் அரசும், பிற இலக்கிய அமைப்புகளும் இலக்கிய கர்த்தாக்களைக் கௌரவிப்பதில் அக்கறை காட்டிவருவதை அவதானிக்க முடிகிறது.

தினகரன் பத்திரிகையில் க.கைலாசபதி அவர்கள் கடமையாற்றிய காலம், வீரகேசரிப் பத்திரிகையில் இராஜகோபால் அவர்கள் கடமையாற்றிய காலம், வடக்கு - கிழக்கு மாகாண கல்வி அமைச்சில் சுந்தரம் டிவகலாலா அவர்கள் கடமையாற்றிய காலங்களென்று சில காலங்களை இங்கு குறிப்பிட்டுக் கூறலாம். இவர்களது காலங்களில் இலக்கியமும், இலக்கியக் கர்த்தாக்களும் கௌரவிக்கப்பட்டதோடு ஊக்குவிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இலக்கிய கர்த்தாக்கள் கௌரவிக்கப்படுவதோடு மட்டுமன்றி வெளியீட்டுத்துறையில் அவர்களை ஊக்குவிப்பதற்கான பதிப்பித்தல் - விநியோகித்தல் வசதிகளும் செய்யப்பட வேண்டுமென்று நீண்டகாலமாக இலக்கிய கர்த்தாக்களால் முன்வைக்கப்படும் கோரிக்கைகளாகும்.

சென்றவருட இறுதிப்பகுதியில் திருகோணமலை - உவர்மலை விவேகானந்தாக்கல்லூரியில் கிழக்கு மாகாண இலக்கிய விழா நடத்தப்பட்டு, பல்துறை சார்ந்த இலக்கிய கர்த்தாக்கள் கௌரவிக்கப்பட்டுள்ளனர். அனைத்து முதுசொங்களையும் இழந்து நிற்கும்

வடக்கு கிழக்கு மக்கள் மீண்டும் துளிர் விடுவதற்கு இந்த இலக்கிய முதுசொங்கள் அவசியமானவைகள் என்ற வகையில் இந்த இலக்கிய விழா முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

நடந்து முடிந்த இலக்கிய விழாவில் கௌரவம் பெற்ற இலக்கிய கர்த்தாக்களில் தம்பு சிவா (த.சிவசுப்பிரமணியம்) அவர்களும் ஆக்க இலக்கியத்துக்கான மாகாண முதலமைச்சரின் விருதைப் பெற்றுள்ளார்.

தம்பு சிவா என்ற படைப்பாளி பல புனைப்பெயர்களில் பல்துறை இலக்கிய ஆக்கங்களைப் படைத்தவர். கடந்த 40 ஆண்டுகளாக இலக்கியப் பணியாற்றி வரும் தம்பு சிவா அவர்களின் இலக்கியப் பணிகள் பற்றி சுருக்கமாகச் கூறுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகின்றது. தம்பு சிவா அவர்கள் சகல எழுத்தாளர்களாலும் விரும்பப்படுகின்ற ஒரு படைப்பாளி. ஒரு மனிதனுடைய பெயருக்குப் பின்னால் குறிப்பிடப்படுகின்ற பட்டங்களை விட, அந்த மனிதனின் பெயருக்கு முன்னால் மனிதம் என்ற பட்டம் அமைந்திருக்க வேண்டும். அவர்களையே நான் நேசிக்கின்றேன் என தம்பு சிவா அவர்கள் அடிக்கடி கூறிக்கொள்வார்.

தம்பு சிவா அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இணுவிலைப் பிறப்பிடமாகவும், திருமணப் பந்தலால் திருகோணமலையை வசிப்பிடமாகவும் கொண்டவர். இவர் தம்பு சிவசுப்பிரமணியம் என்ற இயற்பெயரிலும், இணுவை வசந்தன், சிவ நித்திலன், த.சிவா, இணுவிலி மாறன், சிவ சிவா போன்ற பல வேறு புனைபெயர்களில்

தொடர்ச்சியாக எழுதிவருபவர். ஆரம்ப கல்வியை இணுவில் சைவ மகாஜன வித்தியாலயத்திலும், இடைநிலைக் கல்வியை கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியிலும் மேற்கொண்டுள்ளார். இவர் மாணவனாக இருந்த காலத்திலேயே கலை, இலக்கியம் சார்ந்த முயற்சிகள் முனைப்புப் பெற்றிருந்ததை அறிய முடிகின்றது. பேச்சுப் போட்டி, எழுத்துப் போட்டிகளிலும் கலந்துகொண்டு பரிசில்கள் பெற்றுள்ளார். அதுமட்டுமின்றி, மாணவப் பராயத்தில் சோக்கிரட்டீஸ் நாடகத்தில் அனீட்டீஸ் பாத்திரமேற்று நடத்து பாராட்டுதல்களைப் பெற்றுள்ளார்.

1967ம் ஆண்டு உள்நாட்டு இறைவரித் திணைக்களத்தில் எழுதுவினைஞராக நியமனம் பெற்ற இவர் 1975ஆம் ஆண்டு இறைவரி உத்தியோகத்தராக பதவி உயர்வு பெற்று 1985ஆம் ஆண்டு ஓய்வு பெற்றுள்ளார். அரச சேவையிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற இவர், 1987ஆம் ஆண்டு மாலைதீவுக்குப் பயணமானார். மாலைதீவில் அரச மீன்பிடி செயற்பாட்டுத் திணைக்களத்தில் உதவித் துணைக்களராகக் கடமையாற்றி 1989இல் திரும்பவும் இலங்கைக்கு வந்துள்ளார். இலங்கைக்கு வந்த இவரை வடக்கு - கிழக்கு மாகாண சபை உள்வாங்கி, வடக்கு - கிழக்கு மாகாண சபையின் பதிப்பகத் திணைக்களத்தில் உதவிப் பணிப்பாளராக நியமனம் வழங்கியது. இத்திணைக்களத்தில் எட்டு வருடங்கள் கடமையாற்றியுள்ளார். இத்திணைக்களத்தில் இவர் கடமையாற்றிய காலத்தில் இத்திணைக்கள வெளியீடான தமிழ்த் தென்றல் என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் இவர்

கடமையாற்றியுள்ளதைப் பதிவுகள் தெரிவிக்கின்றன.

எழுத்தாளர் தம்பு சிவா அவர்கள் இன்று சஞ்சிகையாளனாக, பத்திரிகையாளனாக, வெளியீட்டாளனாக, எழுத்தாளனாக, பேச்சாளனாக, திறனாய்வாளனாகப் பல்புறப் பரிமாணங்களைப் பெற்றிருப்பினும் இவரது இலக்கியப் பதிவு 1970ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட கற்பகம் சஞ்சிகை மூலம் தொடங்குகிறது. 1972இல் அனுராதபுரம் கலைச் சங்க வெளியீடான புத்துலகம் படைப்போம் கவிதைத் தொகுதியில் இவரது முதல் கவிதை வெளிவந்தது. தொடர்ந்து ஈழமணி, காப்புறுதி உலகம், சுடர்ஒளி, ஞானம் போன்ற வெளியீடுகளில் இவரது கவிதைகள் வெளிவந்துள்ளன.

கற்பகம் சஞ்சிகையில் பிரசுரமான சிறுகதைகளைத் தொகுத்து காலத்தால் மறையாத கற்பக இதழ் சிறுகதைகள் என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியீடு செய்ததன் மூலம், சிறந்ததொரு தொகுப்பாளனாகவும், இவரால் எழுதப்பட்ட சிறுகதைகளின் தொகுப்பான சொந்தங்கள் என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு மூலம் சிறுகதை எழுத்தாளனாகவும், இவரால் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளைத் தொகுத்து முற்போக்கு இலக்கியச் செம்மல்கள் என்ற கட்டுரைத் தொகுதி மூலம் சிறந்த கட்டுரையாளனாகவும், தூரத்து கோடை இடிகள், அப்பா ஆகிய இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகளைத் தொகுத்து வெளியீடு செய்ததன் மூலம், சிறந்த வெளியீட்டாள

னாகவும், அரும்பு, கற்பகம், தமிழ்த் தென்றல், ஓலை போன்ற சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியதன் மூலம் சிறந்த சஞ்சிகையாளனாகவும் தம்பு சிவா அவர்கள் இனங்காணப்படுகின்றார்.

வீரகேசரி, தினகரன், தினக்குரல், உதயன், சுடர்ஒளி, லண்டன் புதினம் ஆகிய பத்திரிகைகளிலும், மல்லிகை, ஞானம், இனிய நந்தவனம், செங்கதிர், ஜீவநதி, இந்து ஒளி, ஓலை, பூங்காவனம், சங்கத்தமிழ் போன்ற சஞ்சிகைகளிலும் இவரது ஆக்கங்கள் பிரசுரமாகியுள்ளன. இதுவரையில் எண்பது சிறுகதைகளையும், இருநூற்றைம்பதுக்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகளையும், முன்னூறுக்கும் மேற்பட்ட பக்கி எழுத்துக்களையும், நூல் அறிமுகம், நூல் ஆய்வு, இரசனைக் குறிப்பு, தினனாய்வு, கண்ணோட்டம், பார்வை, மனப்பதிவு, விமர்சனம் என்ற தலைப்புக்களில் முன்னூற்றி முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட ஆக்கங்களையும் தம்பு சிவா அவர்கள் எழுதியுள்ளார். தொடர்ந்து பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் எழுதிவரும் இவர் பலராலும் கவரப்பட்டவராக முன்னிற்கின்றார்.

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் நடைபெற்ற சிலப்பதிகார முத்தமிழ்க் காப்பிய பெருவிழாவில் பாண்டிச்சேரி புதுவை பல்கலைக்கழகத் தலைவர் பேராசிரியர் ஏ.அறிவுநம்பி அவர்களால் தம்பு சிவா அவர்களுக்கு சொல்லின் செல்வர் என்ற பட்டத்தை வழங்கிக் கௌரவித்துள்ளமையும் இவரைப் பற்றிய முக்கிய குறிப்பாகும்.

இவர் தனது இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ள சில தகவல்களையும் இங்கு குறிப்பிடுவது அவசியமானதும், பொருத்தமானதுமாகுமென நினைக்கிறேன். இவர் முதலில் மணிவண்ணனின் குறிஞ்சி மலர் என்ற நாவலைப் படித்ததாகவும், அந்த நாவலில் வருகின்ற அரவிந்தன் - பூரணி ஆகிய பாத்திரங்கள் தன்னைக் கவர்ந்ததாகவும் குறிப்பிடும் தம்பு சிவா அவர்கள் தொடர்ந்தும் தன் வாசிப்பு முயற்சியில் ரஷ்ய எழுத்தாளர் மாக்ஸிம் கோர்க்கியின் தாய் நாவலையும், காண்டேகரின் நூல்களையும் தேடிப் படித்ததாகவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

மேலும் அவர் குறிப்பிடுகையில், அநேகமான நாவல்களில் வருகின்ற பாத்திரங்களின் சித்திரப்பில் கற்பனைவாதம் மேலோங்கியிருப்பதாகவும், மாக்ஸிம் கோர்க்கியின் நாவலில் சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளும், இயல்பான முயற்சிகளும் உள்ளடங்கியுள்ளன. தொடர்ந்தும் நான் மாக்ஸிம் கோர்க்கியின் நாவல்களைத் தேடிப் படித்தேன். மாக்ஸிம் கோர்க்கி அவர்களின் நூல்களில் காணமுடிந்த சத்திய தரிசனங்களே எனது இலக்கியச் செல்நெறியை வளப்படுத்தியது என்று அவர் கூறுகின்றார். எனது இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உந்துசக்தியாக விளங்கிய பேராசிரியர் க.கைலாசபதி, நீர்வை பொன்னையன், செ.கதிர்காமநாதன், செ.யோகநாதன், அ.முசும்மது சமீம் போன்றோருக்கு நான் பெரிதும் கடமைப்

பட்டுள்ளேன் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். ஒருவன் தான் அனுபவித்து ஜீரணிக்க முடியாத உணர்வுகளைத் தனது அநுபவங்களில் பட்டை தீட்டி கற்பனை மெருகுடன் பொருத்தமான மொழிவண்மைக்கூடாகப் பதிவு செய்யும்போது அப்படைப்பு இலக்கிய வடிவம் பெறுகின்றது. அவ்விலக்கியங்கள் தரிசனங்களாக மட்டும் அமையாது, தத்துவங்கள் உள்ளீடாக அமையும்போது அவ்விலக்கியங்கள் நித்தியத் தன்மையைப் பெறுகின்றன.

மாக்ஸிம் கோர்க்கியின் தாய் நாவல் தனிமனித, சமூக, தேசியம் என்ற எல்லைகளைத் தாண்டி, சர்வதேசத்திற்கும் பொருந்தும் வகையில் அமைந்திருந்த காரணத்தினாலேயே இன்றும் அந்த நாவல் சர்வதேச மக்களின் பார்வைக்குட்பட்டுள்ளது என்பதை எழுத்தாளர்கள் புரிந்துகொள்வது மிக அவசியமானதாகும்.

எழுத்தாளர் தம்பு சிவா அவர்கள் மிகவும் குறுகிய காலத்தில் மிகத் தெளிவாக ஒரு இலக்கியத்தின் இறுதிப்பயன்பாட்டைப் புரிந்துகொண்டமை அவரது விவேகத்தையும், பரந்துபட்ட அறிவையும் கோடிட்டுக் காட்டுவதாக உள்ளது.

தம்பு சிவா அவர்கள் தொடர்ந்து எழுதவேண்டும். அவரது படைப்புகள் சமூக மாற்றங்களை ஏற்படுத்த வேண்டுமென மக்கள் எதிர்பார்க்கின்றனர்.

வீட்டில் எங்கோ ஓர் இடத்திலிருந்து எழும் சத்தம் என்னவென்று உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள முடியாத சந்ரர்தன, தனது செவிலிபுலனைக் கூர்மைப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். கட்டிலில் சாய்ந்திருக்கும் அவனுக்கு, இந்தச் சத்தம் கேட்பது அருகிலுள்ள அறையிலிருந்தா? அல்லது சாலைப் பக்கமிருந்தா? என்பதை விளங்கிக் கொள்ள நீண்ட நேர மெடுத்தது. சிவிலிங்கை ராஜா தானியாக்கிக் கொண்டுள்ள எலி யொன்று, சிவிலிங்கைக் கடிப்ப தாக இருக்க வேண்டுமென அவன் நினைத்தான். இப்படி அறியாயம் செய்யும் எலிகளைத் தொலைப்பதற்காக பலநாட்க ளாக எலிப்பாஷாணம் வைத்த போதும், அதனால் எந்தப் பயனும் கிட்டியதாக இல்லை. ஏதோ வெரு வகையில் தனது முயற்சி வெற்றியளித்து, பாஷாணம் உண்ட எலியொன்று வேதனை பொறுக்க முடியாமல் மரணக் குழப்பத்தில் சிவிலிங்கை கடித்துச் சுரண்டுவதால் எழும் சத்தமாக இருக்க முடியும். இருந்தும் நடுகண்டு பலவே முற்ற எலியொன்றுக்கு இவ்வாறு இடைவிடாது இயங்க முடியுமா என்று அறியும் ஆவல் அவனுக்குள் மிகைத்து நின்றது. இப்பொழுது சுமார் அரைமணி நேரமாக சிவிலிங்கைக் கடிப்பதற்கு விசேஷ சத்தி இருக்கவேண்டும். இதனால் இந்தக் குறுகுறுப்பு வேறொரு விலங்கினுடையதாக இருக்க முடியாதாவென சந்திரர்தன தன்னோடு தர்க்கம் செய்து கொண்டிருந்தான். எலிகள் இல்லாதபோது மரநாய்கள் சிவிலிங்கில் பிச்சினை ஏற் படுத்தும். அதமட்டுமல்ல, சிவிலிங்கில் எழுந்தருளியுள்ள கபரகொய்யா ஒன்றுமுண்டு. இந்தக் கபரகொய்யா சில நாட்களுக்கு முன்பு தனது படுக்கை அறைக்கு மேலேயிருந்து விதவிதமான ஒலிகள் எழுப்பி, தூக்கத்தைக் குழப்பிய பாங்கு அவனுக்கு நல்ல ஞாபகம். அதன் நகங்களினால் இவ்வாறான சுரண்டலைச் செய்ய முடிந்தாலும், இவ்வளவு நுண்ணியதாகச் சுரண்டுவதற்கு அதனால் இயலாது. பாருடைய வேலையென்பதை இன்னும் தெரிந்து கொள்ள முடியாதிருப்பதும், இந்தக் குறுகுறுப்பு ஓயாமலிருப்பதும் சந்ர ர்தனவின் மனதுக்கு வேதனையளித்தது. ஊரில் உறுவினர் ஒருவரின் மரண வீட்டுக்குச் சென்ற மனைவி இன்னும் வந்து சேரவில்லை. சிலவேளை அவள் இருந்திருந்தால் இது சம்பந்தமாக அவளது அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டு, இந்தச் சிக்கலிலிருந்து அவளால் விடுபட முடிந்திருக்கும்.

சுமார் ஒருமணி நேரத்தின் பின்பு, சூரியக் கதிர்கள் ஜன்னல் கண்ணாடிகளை உடைத்துக்கொண்டு புகுந்து கொண்டிருக்கும் போது, இந்தச் சத்தம் எங்கிருந்து எழுகிற

சிங்களத்தில் : டெனிஸன் பெரேரா

தமிழில் : திக்குவல்லை கமால்

தென்பதை சந்திரர்தன மிகத் தெளிவாக அறிந்துகொண்டான். அந்தச் சத்தம் அவனது அறைக்கு வெளியேயுள்ள திறந்த பகுதியிலிருந்தே எழுந்தது. சாதாரணமாக நான்கு அடிக்குமேல் அகலமற்ற அப்பகுதி, பூச்செண்டுகள் வைக்கப்பட்டுள்ளதால் எவருக்கும் செல்ல முடியாதபடி குறுகியது. சந்ரர்தன ஜன்னல் தட்டொன்றைத் திறந்து, அதனுடாக எட்டி மேலே சிவிலிங் கிற்கு காது கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். கூரை நீர் இறங்கிச் செல்லும் பீலிக்கும், வெளியே நாற்பக்கத் தலைப்பகுதியைக் கொண்ட செதுக்கல் வேலைப்பாடு கொண்ட அலங்கார மரத்தூணுக்கு மிடையே இருந்துதான் இந்தக் குறுகுறுப்பு எழுந்தது. இந்தக் குறுகுறுப்பு எப்படிப் போனாலும், நுண்ணிய விதத்தில் உடலைச் சிராய்ப்பது போலிருப்பதே கொடுமையானது. கூர்மையான பற்கள் கொண்ட எந்த உயிரினத்தாலும் இப்படி யான வேலை பார்க்க முடியும். அணிலும் இத்தகைய கைக்காரியம் செய்யக்கூடியது தான். இருந்தும் இந்தக் குளிரான விடி காலையில் அணிலொன்று சிவிலிங்கிற் குள் புகுந்துகொண்டு இப்படியான காரிய மொன்றை செய்யுமென்று நம்ப முடியாது. சந்ரர்தன உறுதியற்ற மனநிலையைத் தவிர்த்து, உறுதியானதொரு முடிவுக்கு வந்தான். ஆமாம் எலி; பாஷாணம் சாப் பிடாத எலி.

பிரதான வீதியில் இரண்டொரு வாகனங்கள் எழும்பும் சத்தத்தையும், பக் கத்து வீடுகளிலிருந்து எழும் வானொலி, தொலைக்காட்சி சத்தத்தையும் விட, சந்ர ர்தனாவுக்கு எலி எழும்பும் சத்தமே எல்லா வற்றையும்விட பெரிதாகக் கேட்டது. ஈயத்

தகடொன்றை, கூரான கம்பியினால் சுரண்டுவது போன்ற இந்தச் சத்தத்தால் உடலை விறைப்படையச் செய்துவிட முடியும். அவன் ஜன்னல் தட்டுக்கருகே காதுகளை நன்கு கூர்மைப்படுத்திக் கொண்டு, இது நடைபெறும் இடத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்காக நின் றான். தண்ணீர் கீழ்நோக்கிப் பாய்ந்து செல்லப் பொருத்தப்பட்டுள்ள எஸ்லோன் குழாய்க்கருகே இக்காரியம் நடைபெறுவ தென்பது நிச்சயம். ஏதாவதொரு வகையில் இடையூறு செய்து இதனை இல்லா தொழித்துவிட, சந்ரர்தன நினைத்த போதும், அதனைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான். இது இவ்வளவு பெரும் முயற்சியெடுப்பது எப்படியாவது சிவிலிங் கைத் துளைத்துக்கொண்டு வெளியே வருவதற்காகத்தான் இருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்டதொரு அபிப்பிராயம் அதற்கு ஏன் ஏற்படவேண்டும்? அதன் இடைவிடாத முயற்சியை மனிதனொருவனால் மதிப்பீடு செய்ய இயலாதா? ஏதோ ஒருவகையில் அது சிவிலிங்கில் துளையொன்றை ஏற் படுத்திக் கொண்டால், எஸ்லோன் குழாயி னுடாகவோ, செதுக்கல் வேலைப்பாடு கொண்ட மரத்தூணுக்கூடாகவோ அதற்கு கீழே இறங்க முடியும். அல்லது அலங் காரத் தூண் வழியாகச் சென்று அதன் வெளி நீட்டிய நாற்பக்க உச்சிப் பகுதியில் புதிய வீடொன்றை அமைத்துக் கொள்ள வும் இயலும்.

இரண்டு நாட்களாக அடிக்கடி எலி யின் இம்முயற்சி தொடர்ந்தது. வீடு வாச லில் வேலை வெட்டிகளிருந்த போதிலும், சந்ரத்தனவின் மனதிலிருந்து இந்த எலி யின் செயற்பாடு தூரமாகி விடவில்லை.

அவனால் முடிந்தபோதெல்லாம் இவ் விடயம் பற்றி கவனமாகவிருந்தான். ஒரு போது ஜன்னலாடாகவும் மறுபோது வீட்டுக்கு வெளியே வந்தும் அவன் கண் காணிப்புச் செய்தான். மூன்று நாட்களின் பின்னர் சிவிலிங்கில் சிறிய துவார மொன்றைக் கண்ட சந்ரரத்ன அதனால் மிகுந்த மகிழ்ச்சிக்குள்ளானான். அது தனது கஷ்டத்தைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி கொள்கின்ற, புரிந்துகொள்ள முடியாத மனிதனின் நடத்தைக்கு மிகவும் சமமானது. எலியின் இடைவிடாத தைரியம் பற்றி எழும் பெருமையும், அதனைக் கண் காணிப்பதால் ஏற்படும் திருப்தியும் உயர்வானது. அந்தத் துவாரத்தை மேலும் விசாலமாக்கி, அதனுடாக வெளிவரும் வீரனைக் கண்டுகொள்ளும் அற்றுப் போகாத ஆசையும் அவனுக்குள் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. மனைவியுடன் இந்த விபரத்தைச் சொல்லி அவளோடு கலந்துரையாடும் ஆசை அவனுக்குள்ளிருந்தாலும் சிவிலிங்கில் ஏற்பட்டுள்ள ஓட்டையைக் கண்டு அவள் கோபம் கொண்டு, ஏசுவதையும் பேசுவதையும், குற்றம் சுமத்துவதையும் நினைத்து அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டு விட்டான். மேலும் மரண வீட்டுக்குப் போய்த் திரும்பிய நாளிலிருந்து அவளுக்குள் ஏற்பட்டிருக்கும் அமைதியற்ற தன்மையை நினைக்கும் போது, இவ்வாறான விடயமொன்றை கதைக்குமளவுக்கு இயல்பான மனோநிலை அவனுக்குள் காணப்படவில்லை. இது புதிய விடயமொன்றல்ல. அவள் வீட்டிலிருந்து இரண்டொரு நாள் வெளியே செல்லும்போது, அவள் பெறுமதியெனக் கருதும் பொருட்களை வீட்டில் ஆங்

காங்கே மறைத்து வைப்பாள். பெறுமதியான தங்க நகைகள் மட்டுமன்றி, பெறுமதியற்ற பொருட்களும் அவளது கள்ளன் - பொலிஸ் விளையாட்டுக்கு ஆட்படும். பயணம் சென்று வீட்டுக்கு வந்ததிலிருந்து செய்யும் குழப்புகள் சிரிப்பூட்டுவனவாகும். அவள் காசகீசை காணாமல் செய்துவிட்டால் அது பற்றித் தேடிப் பார்க்காமல் கணவனை சந்தேகத்துக்குள்ளாக்கி விடுவாள். அண்மைக் காலமாக இன்னும் சில பொருட்களுக்கும் கணவனைச் சந்தேகிப்பதைக் காணமுடிகிறது. இன்றைக்கென்று இரண்டு சாமான்கள் காணாமல் போயுள்ளன. ஒன்று அவள் கட்டும் தலைமுடி அடுத்தது பாட்டன் அவளுக்குக் கொடுத்ததாகச் சொல்லும் தங்க நார்ச் சுற்று. “பாட்டன் தந்த தங்க நார்ச் சுற்றொன்று என்னிடமிருந்தது. ம... என்ன நடந்ததென்று தெரியல்ல...” மனைவி சந்தேகத்தோடு சந்ரரத்னாவின் பக்கம் பார்த்துச் சொன்னாள். “போய்ப் பாரன்... வைத்த இடத்திலிருக்கும்” சந்ரரத்ன சொன்னான். “ஒருநாளும் நடக்காத விஷயம். எனக்கு நல்ல ஞாபகம். சமையலறையில் முட்டியொன்றுக்குள் போட்டு... மேலே கிழிந்த பழந்துணியையும் வைத்தன்” அவள் தனது ஞாபகத்தை உறுதிப்படுத்தினாள். “தலைமுடியொன்று வெச்சிருந்தன்... அதுவுமில்லை.” “ஐயோ என்ன இது பைத்தியக் காரக் கதையா இருக்கு... ம... நான் என்ன தலைமுடி கட்டிவனா?” “ஓ... எனக்குத் தெரியும் இதை இப்போ யார் கட்டிவாங்கென்னு” மனைவியின் வாய் கிழியும் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்க முடியாத சந்ரரத்ன இந்தச் சிலநாட்களாக வீட்டை மறுபக்கம் புரட்டிக்கொண்டு தேடினான்.

இந்தப் பிரச்சினை எப்படிப் போனாலும் எலியின் கெட்டித்தனங்கள் பற்றி கவனம் கொள்ள அவன் மறந்துவிடவில்லை. இப்பொழுது எலி, வெளியே வந்து விடக்கூடிய அளவுக்குத் துளையை அகலமாக்கியிருப்பதை அவன் கண்டான். பலகைத் துணிக்கைகள் பூமரங்கள் மீது மெல்லிய மழைத் தூறலாய் விழும் விதத்தை மகிழ்ச்சியோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இருந்தும் அதன் சிரமத்தின் அளவுக்கு இவ்வளவு காலமெடுப்பது, வேம்புச் சிவிலிங் பலகை காய்ந்து வன்மையடைந்தன்வாக இருக்கவேண்டுமென அவன் எண்ணினான். அவன் ஜன்னலுக்குடாக எட்டியெட்டிப் பார்த்தும் இந்த வீரனின் கூர்முகத்தின் சிறிய மயிரொன்றாவது அவளது கண்ணில் படவில்லை. ஒருநாள் பார்க்கும்போது வெள்ளை மயிர்கள் இரண்டு துளையினூடாக வெளிப்பட்டு இளம் சூரிய ஒளியில் பளபளப்பதைக் கண்டு அவன் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியை அனுபவித்தான். இன்னும் பல மயிர்க்கற்றைகளைப் பார்க்க வேண்டுமாயின் அது தன் கூர்முகத்தின் ஐந்திலொரு பகுதியையாவது புகுத்துமளவுக்கு ஓட்டை பெரிதாக வேண்டும். ஆனால் எலிக்கோ அது பற்றிய ஆர்வம் இல்லாதது போல் தெரிந்தது. எந்தவொரு மனிதனுக்கும் இறுதிக் கட்டத்தை எய்தும் போது ஏற்படும் பொறுமை எலிக்குள்ளும் இருக்க வேண்டும். விலங்குயிர்கள் மனிதனை விட தனது அபிலாசைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதில் பொறுமைக்கும் புத்திசாதாரணத்திற்கும் இடங்கொடுக்கும். இந்த எலி

யின் பின்னடைவும் அத்தகையதே. அது இனி ஏற்படக்கூடிய எதிரிகளின் உபத்திரவங்களையிடும் கவனமாக இருக்க வேண்டும். எந்த நேரத்திலும் எவனோ முன்னே பாய்ந்து தன்னைக் கொன்று விடக் கூடுமென்று நினைக்கலாம். துளையினூடாக வெளியே வந்து செய்யக்கூடிய பயங்கரமான விடயம் என்னவென்று நினைத்துப் பார்க்கக்கூடும். காசும் போன்று ஆக்கிரமிப்புத் தன்மையுள்ள பறவைகள் நிதமும் சஞ்சரிக்கும். இங்கு யோசிக்க வேண்டிய விடயம் அதிகம். ஒரு நாள் சந்ரரத்ன பார்க்கும்போது எலி துவாரத்தை கணிசமான அளவுக்கு பெரிதாக்கியிருந்தது. உண்மையில் அது ஒரு வெற்றிகரமான சந்தர்ப்பத்திற்குச் சமமானது. குறிப்பிட்ட நேரம் இதுபற்றிக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த போதும் எலி வெளியே வரவில்லை. இருந்தும் ஒருநாள் எலியின் வால் போன்ற ஏதோ, செதுக்கல் தூணின் உச்சியிலமைந்த நாற்பக்க அமைப்பில் அங்குமிங்கும் அசைவதைக் கண்டு அவனுக்குள் பெரும் ஆவல் மூண்டது. உண்மையிலேயே இது துவாரத்தை உருவாக்கிய வீர எலியின் வால்தானா? சூரியன் உதித்துவரும் வேளையில் அது பொன்னிறமாக மினுங்கியது. சந்ரரத்ன மிகவும் உன்னிப்பாக பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது, எலி நாற்பக்க அமைப்பில் ஒரு சுற்றுச் சுற்றிவிட்டு, எஸ் லோன் குழாயின் அருகால் சிரமத்தோடு நகர்ந்து துளையினுள்ளே மறையும்போது எலியின் முதுகுப் பக்கம் பொன்னிறமாகப் பளபளப்பதைக் கண்டான். துளையினூடாக சிவி

லிங்கினுள் புகுந்த எலி, மீண்டும் வந்து அதனுடாகச் சுற்றாடலை அவதானிப்பது சந்ரரத்னாவின் கண்ணில் பட்டது. உண்மையில் அது அபூர்வமான முகத்தைக் கொண்டதொரு எலிதான். மிகவும் மனதை ஈர்க்கத்தக்க முகவாய் அதற்கிருந்தது. வாய் மருங்கிலிருந்து பரவிய தங்க நிற மயிர்கள் அவங்காரமாக மட்டுமன்றி அதற்கொரு பெறுமதியையும் கொடுத்தது. வாயை விரித்து நாக்கினால் துளையை மோப்பம் பிடித்துப் பார்க்கும்

போது எலியின் பெறுமதி இரண்டு மூன்று மடங்காக அவனுக்கு உயர்ந்து தெரிந்தது. அவன் முதலில் வீரக் கிரியைகள் புரியும் ஒரு ஜீவராசியாகவே இதனை விளங்கிக் கொண்டிருந்தான். இப்பொழுது அதன் பெறுமானம் மேலும் உயர்ந்தது சென்றது. எலி வம்சத்தில் மிகவும் அற்புதமான படைப்பு தனது வீட்டிலிருப்பதையிட்டு சந்ரரத்னவுக்குள் மிகுந்த ஆடம்பரம் அர சோச்சியது.

சண்முகம் சிவலிங்கத்தின்

“சிதைந்துபோன தேசமும்
தூர்ந்துபோன மனக்குகையும்”

கவிதை நூல்

சில அவதானக் குறிப்புகள்

- அன்புடன்

(2011.03.29ஆம் நாள் கல்முனை கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டத்தினால் கல்முனை கிறிஸ்தவ இல்லத்தில் நடத்தப்பட்ட கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் “சிதைந்துபோன தேசமும் தூர்ந்துபோன மனக்குகையும்” கவிதை நூல் வெளியீட்டு விழாவில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரை.)

சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களுக்கும் எனக்கும் 40 வருடகால பழக்கம் இருக்கிறது என்று சொல்வதற்கு இன்னும் 04 வருடங்கள் காத்திருக்க வேண்டி இருக்கிறது. அவ்வளவு பழமை வாய்ந்தது எங்களுக்குள்ளான இலக்கிய உறவு.

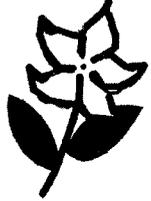
1988இல் வெளிவந்தது எனது முதல் கவிதைத் தொகுதி ‘முகங்கள்’. அதில் எனது முன்னுரையில் நான் எழுதியிருந்தேன், “பொருள் புதிது, வளம் புதிது என்ற சோதி மிக்க நவ கவிதைகளைப் பாடி என்னை ஆகர்ஷிப்பவர்கள் இருவர், அதிலொருவர் சண்முகம் சிவலிங்கம், மற்றவர் எம்.ஏ.நுஃமான்” என்று. அப்படி என்னை அப்பொழுதிருந்தே ஆட்ட கொண்டிருந்தவர், இருப்பவர்தான் சண்முகம் சிவலிங்கம்.

சண்முகம் சிவலிங்கம் என்று இலக்கியவாதிகளாலும், ‘சசி’ என்று அவரது ஆத்ம நண்பர்களாலும், ‘ஸ்ரீபன்’ என்று பாண்டிருப்பு ஊரவர்களாலும் அழைக்கப்படுகின்ற இக்கவிஞர் எப்பொழுதும் என் நினைவுகளில் நிறைந்து வாழுகின்ற ஒருவராவார்.

“சண்முகம் சிவலிங்கம் தற்காலத் தமிழில் ஒரு வித்தியாசமான, தனித்துவமான கவிஞர். அவரைப் போல் பிறிதொரு கவிஞரை, அவருடையதைப் போல் பிறிதொரு வருடைய கவிதையை அடையாளம் காட்டுவது கடினம். அவருடைய தனித்துவம் அப்படி. ஈழத்து தமிழ்க் கவிதை மரபின் ஒரு தீவிர வளர்ச்சி நிலையை, பாய்ச்சலை இவருடைய கவிதைகளில் காணமுடியும். இவர் மூலம் நவீன தமிழ் கவிதை சில சிகரங்களை எட்டி

மல்லிகை ஆண்டுச் சந்தாதாரராகச்

சேருபவர்கள் கவனத்திற்கு....

ஆண்டுச் சந்தா 600/-
தனிப்பிரதி 40/-
ஆண்டு மலர் 200/-

ஓராண்டுச் சந்தாவுக்குக் குறைந்தது ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டாது.

வங்கித் தொடர்புகளுக்கு:

Dominic Jeeva 072010004231,- Hatton National Bank. Sea Street, Colombo - 11.

காசோலை அனுப்புபவர்கள் Dominic Jeeva எனக் குறிப்பிடவும். காசோலை அனுப்பு வோர் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியது, Dominic Jeeva என எழுதுவோர் இந்தப் பெயருக்கு முன்னாலோ பின்னாலோ வேறெதுவும் கண்டிப்பாக எழுதக் கூடாது. காசுக்கட்டளை அனுப்புபவர்கள் Dominic Jeeva, Kotahena, P.O. எனக் குறிப்பிட்டு அனுப்பவும்.

தனித்தனி இதழ்களைப் பெற விரும்புவோர் 5 பத்து ரூபா தபாற் தலைகளையனுப்பியும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி :

201/4, ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதி, கொழும்பு 13. தொலைபேசி : 2320721

இருக்கிறது” என்று எம்.ஏ.நுஃமான் என்றோ சொன்ன கருத்து இன்று கவனம் கொள்ளத்தக்கது.

இலக்கிய உலகுக்கு ஒரு கவிஞராக மாத்திரம் அறியப்பட்டவரல்ல சண்முகம் சிவலிங்கம். சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளராக, நாவலாசிரியராக, வெட்டொன்று துண்டு இரண்டான கருநாக்கு ஆய்வாளராகக்கூட அடையாளம் காணப்பட்டவர் அவர்.

“மஹாகவி உருத்திரமூர்த்தி ஒரு புதிய சந்ததியை விருத்தியாக்கும் ஓர் கால கட்டம் ஆகிறார். நாம் இன்னமும் பாரதியுக்கத்தில் இருக்கிறோம் என்று சொல்வது தவறு. பாரதி பரம்பரையின் இறுதித்தளிர்கள் பழுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. பாரதி ஒரு யுக சந்தி என்பது மெய்யே. ஆனால் அந்த யுக சந்தி பிரிந்து விட்டது. அதன் ஒரு கிளையே பிச்சமூர்த்தி என்றால் அதன் மறுகிளை மஹாகவியே” என்று மஹாகவியின் ‘கோடையில் எழுதியிருந்தார் சண்முகம் சிவலிங்கம்.

பாரதி ஒரு யுக சந்தி என்றும், அந்த யுக சந்தியில் இருந்து பிரிந்த ஒரு கிளை பிச்சமூர்த்தி என்பதும், அதன் மறுகிளை மஹாகவி என்பதையும் போல - அதிலிருந்து இன்னுமொரு கிளையாக தளிர்ந்து நிற்பவர் சண்முகம் சிவலிங்கம் என்பதையும் நாம் அடையாளப்படுத்தியே ஆக வேண்டும். அதற்கு கட்டியம் கூறுகின்றவை அவரது நீர் வளையங்கள், சிதைந்து போன தேசமும் தூர்ந்துபோன மனக்குகையும் - முதலான கவிதை நூல்கள் என்பது எதார்த்தம்.

இலங்கை கவிதையின் எழுச்சியில் மஹாகவி, நீலாவாணன், முருகையன் மூவரும் முதன்மையானவர்கள் என்பது வாய்ப்பாடு. கல்முனைப் பிரதேசத்தில் நீலாவாணனுக்குப் பிறகு கவிதையின் கட்டமைப்பிலும் வெளிப்பாட்டு முறையிலும் வித்தியாசங்களை வெளிப்படுத்திய பெருமை எம்.ஏ.நுஃமான், சண்முகம் சிவலிங்கம் இருவருக்கும் உண்டு. இருவரையும் தொட்டு விடும் தூரத்தில் நின்று நிதானித்த ஒருவரான பஸீல் காரியப்பர் கருதப்படுவதும் உண்டு. 1970இற்குப் பிறகு ‘கல்முனை புதிய பறவைகள்’ இந்த அலைகளின் கழிகளுக்குள் அகப்பட்டு, வகுடெடுத்து வழி சமைத்த வரலாறுகள் ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டியவை.

1980இற்குப் பின்னால் கல்முனை பிரதேச கவிதை கட்டமைப்பை அவிழ்த்து அதற்கு வேறொரு திறப்பெடுத்துக் கொடுத்த அருமை ‘சோலைக்கிளி’க்கு உண்டு. அதை அப்படியே உரித்து வைத்ததைப் போல ‘அலரி’யும், அஸாருதீனும் அடையாளப்படுத்தி நிற்க - அதை இன்னுமொரு பரிமாணத்தில் ‘றஸ்மி’யும், ‘அபா’ரும் அறிமுகம் செய்துவரும் இன்றைய எமது கவிதை சூழலுக்குள்ளே - பாரதியிலிருந்து பிரிந்த இன்னுமொரு யுக சந்தியாக கருதப்படும் ‘சசி’யின் ‘சிதைந்து போன தேசமும் தூர்ந்துபோன மனக்குகையும்’ கவிதை நூலின் சில துளிகளை நுகர்ந்து பார்க்க முனைப்புக் கொண்டுள்ளேன் நான்.

இந்நூலில் மொத்தம் 123 கவிதைகள் இருக்கின்றன. எல்லாக் கவிதைகளையும் பற்றி பேசவேண்டும் என்ற ஆசை எனக்குள் இருக்கின்றது. ஆனால் அதைக்

கேட்க வேண்டும் என்ற ஆவல் உங்களுக்கு இல்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். ஏனெனில், அந்தக் கவிதைப் புத்தகத்தை முற்று முழுதாக தாமே வாசித்து அதில் மூழ்க வேண்டும் என்னும் விருப்பத்தோடு இருப்பவர்கள் நீங்கள். அதனால் தான் அதில் சில கவிதைகளை மாத்திரம் உங்கள் கவனத்துக்கு கொண்டுவர இருக்கின்றேன் நான்.

இந்நூலில் சண்முகம் சிவலிங்கம் சொல்வதைப் போல, 01. தொடக்கம், 02. வளர்ச்சி, 03. முடிவு என்ற முப்பரிமாணங்களுக்குள் அக்கவிதைகள் அடங்குவதால் அவை 10 இயல்களாக தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

அதில் முதல் இயல் ‘போருக்குப் போனாய் போ’ கவிதைகளைப் படித்து கண்ணீர் வடித்தவன் நான். தனயனை இழந்த ஒரு தந்தையின் தானத்தில் இருந்து மனம் வெதும்பி அழுது கரைந்த முகத்தொடுதான் நான் உங்கள் முன்னிலையில் நிற்கின்றேன். ‘சசி’யினது ‘அமலபதி’ என்னும் வீட்டின் பெயர் ‘பிரகாஷ்தம்’ என்ற பெயர் மாறிய வரலாறு இந்த இயல் முழுவதிலும் அப்பிப்போய் இருக்கிறது.

“போனாய் நீ / போருக்குப் போனாய் / போ / ஓநாய்களுக்குப் பயந்து / உன்னை / வாயில் கவ்வி வழி தேடிய / பூனை நான் / போனாய் நீ / போருக்குப் போனாய், / போ. / வானில், / பனையின் வைர ஓலைகளில் / கூடுகள் நெய்தால் / குண்டர் உன்னைக் கொல்வார் என / பூமிக்கடியில் பொந்து கிண்டி / உன்னை என் சிறகு / தோலுக்குள் போர்த்திய /

தூக்கணாங் குருவி நான் / என் துணையையும் மீறி / போனாய் நீ / போருக்குப் போனாய், போ.”

இக்கவிதையில் வரும் பூனை, பொந்து, தூக்கணாங்குருவி போன்ற உருவகங்கள் கவிதையின் உள்ளார்ந்த உவமமாக அமைந்திருப்பதை நாம் உணர வேண்டும். “போனாய் நீ, போருக்குப் போனாய், போ.” என்ற வரிகள் “போய் வா நீ” என்று போக்காட்டி வரவழைத்திருக்கக் கூடாதா என்றதொரு நப்பாசை எனக்கு. தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை என்று சொல்வார்களே, அந்த ‘மந்திரம்’ ‘போ’ என்று போக்காட்டாமல் ‘போய் வா’ வென்று வரவழைத்திருக்கலாமே என்று வாடி நிற்கின்றேன் நான்.

அந்த இயலில் வரும் இன்னுமொரு துயர். ஏக்கம், ‘துப்பாக்கிக் குழந்தை’ கவிதை.

“உன் தங்க மீன்கள் / இன்னமும் கண்ணாடித் தொடடியில் / தகதகக்கின்றன / உந்துதல் / ஓடுதல் / ஒளித்தல் எனும் / எந்த நகர்வும் இன்றி / நீரின் மேலெழுந்து / எங்கே நீ எனத் தேடுகின்றன / எவர் அவர்க்கு உன்போல் / தீனி இடுவர்?

வெண்பஞ்சுத் துளிகள் - உன் முயல்கள் / வெளியில் வந்து / துள்ளித் துள்ளி / முன்பாதங்கள் தூக்கி / செங்கண் முகத்தைத் திருப்பித் திருப்பி / எங்கே நீ எனத்தான் / இன்னமும் தேடுவன / எவர் உன்போல் / அடம்பன் தளிரை ஊட்டுவார் / அவர்க்கு?

பப்பி திரிகிறது / நாலுகால் பாய்ச்
சலில் / ஏறிந்த பந்தை எடுத்து வந்து /
என்னிடம் தராதாம் / உன்னையே தேடி
/ ஓட்டமாய்த் திரிகிறது.

இத்தனையும் விட்டு / எப்படி நீ /
துப்பாக்கியோடு / வாழ்வைத் தொடர்
கின்றாய் / மகனே!”

“இத்தனையும் விட்டு எப்படி நீ
துப்பாக்கியோடு வாழ்வை தொடர்கின்றாய்
மகனே” என்ற கேள்விக்கு விடை?
விடுதலை விரும்பும் நாட்டுப்பற்று என்பதை
மறைமுகமாகச் சொல்லும் அக்கவிதை
யின் மறைபொருள் முன்னெடுப்பு எடுத்த
தாளத்தக்கது. அந்த இயலிலுள்ள எல்
லாக் கவிதைகளுமே அத்தகைய நினைவு
களின் நிழல்கள்தான்.

இயல் II ஆறாத ஆறுகள் இயலில்
காலத் துயரின் ஒரு கட்டமாக வரும்
‘மௌனத்தின் நாவுகள்’ கவிதையில்
கவிஞர் ‘பாண்டியூரான்’ மரணம் ஞாப
கப்படுத்தப்படுகிறது.

“கல்லுக்கும் இருந்தன காதுகள் /
புல்லுக்குள் கிடந்தன புடையன்கள் /
ஊருக்குள் / டைனோசோஸ் உட்புகுந்த
போது / அவைகளை உருவேற்றும் /
மந்திரவாதிகளாய்ப் புடையன்கள் மாறவும்
/ ஆளுக்கொரு திசையில் ஓடினோம் /
அகப்பட்டோர் கொண்டாய் / நீ

காலம் உனக்கு ஒரு கவி எழுதும் /
அந்தக் காலம் வரை / மௌனத்தின்
நாவுகளில் / வாழ்ந்திருப்பாய் நீ.”

இதுவரை காலமும் மவுனத்தின் நாவு
களில் வாழ்ந்த ‘பாண்டியூரான்’ இனி சசி
யின் இக்கவிதை மூலம் எல்லார் நாவு

களிலும் சப்தமாக எதிரொலிப்பார் என்பது
உறுதி.

ஒருவனது கவிதை உறவுகளின்
கதையாக மலரும் மூன்றாவது இயலில்
வரும் ‘உறவும் நினைவும் ஒரு பாலை
வனத்தின் குரலும்’ கவிதை எம்.ஏ.நுஃமா
னுக்கு உரியது என்று நினைக்கின்றேன்.

“உன்னைப் பற்றியே, உன்னைப்
பற்றியே / இன்னமும் இந்தப் பாலையின்
குரல் / உறவும் பிரிவும் தந்த உவப்பு /
மழைநாட்கள் வரும் நினைவில் / எந்த
மகிழ்ச்சி / என்னைப் பகிர்ந்து கொள்ள /
என்னை நான் புரிந்துகொள்ள / என்
னோடு வந்த / எனது அழியா நிழல் /
கவிதையின் மென்மை அழகை / என்
கண்ணுக்குள் தேக்கிய / வைகறை
நிலவு.”

“.....
.....”

“இருளிலும் ஒளிரும் சர்ப்ப மணி
மகுடத்தின் / அழகிய தீமை / தனிப்பட்ட
தர்மமென / மரப்பசு நாயகியின் / கலா
சொருபத்தில் மயங்கினையே, / ஏரோதின்
வாளால் / தலையை இழந்த இந்தப் /
பாலைவனத்தின் குரல் / இன்னமும்
இன்னமும் / உன்னைப் பற்றியே /
உன்னைப் பற்றியே!” என்று நுஃமான்
நினைவில் சுழன்றாடுகிறார் சசி. இதற்கு
சசியின் ‘நீர் வளையங்கள்’ தொகுதியில்
இதைப் போன்றதொரு சந்தர்ப்பத்தில்,
“இன்று தனது விலகிச் செல்லும் மையங்
களில் என்னையும் ஒன்றாக அவர் கருதிய
போதிலும் அது ஒரு பிரம்மைதான்.
என்னைப் பொறுத்தவரை இன்னும் அவர்
நெருங்கிய நண்பர்தான் நான். மனம்

நெகிழ்ந்து நினைவு கூரும் மிகச் சில
நண்பர்களுள் அவரும் ஒருவர்.” எம்.ஏ.
நுஃமான் சொல்லியுள்ள சொல்லாடல்
பதிலாக அமையும் என நினைக்கின்றேன்.

‘சல்மாவுக்கு என்னும் கவிதையில்
சல்மாவுக்கு ஊட்டும் தைரியம் எல்லா
சல்மாக்களுக்கும் உரித்தானதுதான்.

“சல்மா, / ஒரு வாசிப்பும் அதன்
நேசிப்பும் / இந்த வரிகள். / தனித்திருந்து
தனிப்பதா பெண் வலிமை? / உயிர் திருக
வேண்டாமா? / துயர்களை / தோசைக்
கல்லில் தெறித்துவிட்டு / நீராடப் போ / .../
நிலவில் / ஏறி நில / மலையில் குதி /
மண்ணில் நட / யார் எமக்கரசர் / இங்கு
/ யாரிடம் நியமம்? / நீயே / உனக்கு அரசி
/ என / நிமிர்.” பெண் விடுதலையை
விரும்பும் கவிஞரின் வேட்கைக்கு இக்
கவிதை வகிக்கும் பங்கு முதன்மை
யானது.

தீ - ரா - மை - என்ற நாலாம் இயலின்
‘தீரமை’ என்ற சொல் ‘தீ’ ஒரு சொல்
லாகவும், ‘ரா’ இன்னொரு சொல்லாகவும்,
‘மை’ வேறொரு சொல்லாகவும் தனித்தனி
யாக தீ - ரா - மை - யாக பிரித்து எழுதப்
பட்டுள்ளமையிலுள்ள சொற்பிரயோகத்தை
நாம் பகுத்தறிய வேண்டி இருக்கிறது.

தீரமை என்ற சொல்லினுள்ளே
‘முடிவரமை’ என்னும் கருத்து ஒளித்திருப்
பதை உணர முடியும். ‘தீர்ப்பு வழங்காமை’
என்றதொரு கருத்தும் அதற்குள் இல்லாம
வில்லை. அச்சொல்லை தனித்தனியாக
பிரித்தெழுதியுள்ளதில் ‘தீ’ என்றால்
நெருப்பு. ‘ரா’ என்றால் இரவு. ‘மை’ என்
றால் தொழிற்பெயர் விகுதிகளில் ஒன்றான
பண்புப் பெயராக அது கொள்ளப்படும்

போது ‘மை’ என்றால் அது செம்மை,
நன்மை, போகின்றமை, செய்தமை எனும்
பொருள்களைப் புலப்படுத்துகின்றன.
ஆகவே அந்தத் தீ - ரா - மை - யின் உள்
ளீட்டை நாம் கவிஞரிடம்தான் கேட்டறிய
வேண்டியிருக்கிறது. அந்த இயலில் வரும்
‘நொங்கும் சாம்பலும்’ என்னும் கவிதை
வேட்கையும் போதையும் நிறைந்த இள
வயதின் இடறல்களாக படம் விரிகின்றன.

“குரும்பட்டி அளவு / உன் முகிழை
நீயே திறந்தாய் / கண் புடைத்த / உன்
திட்டுக்கள் மீது / என் கையைப் பிடித்து
விட்டாய் / தடவினேன் களுக் என்று சிரித்
தாய் / எனக்கு ரோஷம் பொத்தது / பொத்
திப் பிடித்தேன் / கையை விலக்கி மீண்
டும் பொத்த விட்டாய் / உனது கண்
ணிமைகளைத் திறந்து / என் நாவைப்
பொருத்தினாய் / / நொங்குதான் /
எனினும் பிஞ்சு / பருகச் சொன்னாய் அரு
வெருத்தேன் / எனினும் பருகினேன்”
என்று சொல்லி இந்தப் பொறி அழியாமல்
நீறுபூத்த நெருப்பாய் புகைந்து கொண்டி
ருப்பதேன் என்று கேட்டு, உயிர் இருக்கும்
வரை மறக்க முடியாத ஞாபகமாக அந்த
முதல் அனுபவம் யாருக்குள்ளும் இருக்
கும் என்பதை எடுத்தோதும் இயல்புக்
கவிதை அது.

இந்த இயலில் வரும் ‘இருளானால்’,
‘கிடாய்’ போன்ற இன்னும் சில கவிதை
களில் புலப்படும் விரகதாப உணர்வுகள்
வாசகர்கள் வாசித்தறிய வேண்டியவை.

‘நிழல் கோடுகள்’ இயலில் தொடட்டம்
தொட்டமாகத் தொடரும் காதல் தகிப்புகள்
ரசனை மிக்கவை. நம்பமுடியாத நம்பிக்

கைகள் அவை. இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா? என்று கேள்வி கேட்கத் தூண்டும் கவிதைகளும் அந்த இயலில் காணப்படுகின்றன.

“எடுத்த வெண்கட்டியால் எழுத முடியாது / தடுப்பதென்ன / எனக்கும் கரும் பலகைக்கும் இடையில் அசைவு / வெறும் அசைவு / அசைவின் ரேகைகள் / எனக்கும் கரும்பலகைக்கும் இடையில் / கடைக்கண் கோடியில் மறையும் ஒரு கழுத்தசைவு / நிற்பதில் / நிமிர்வதில் / நெளிவதில் / நெஞ்சைச் சுண்டும் நிழல் கோடு / அமர்வதில் / சாய்வதில் / திரும்பலில் / அள்ளுண்டு போகும் கனவுகள்.”

இந்தச் சலனங்களும், சபலங்களும் மனித சமயங்கு வாழ்வில் மறுதலிக்க முடியாத நடைமுறைகள்தான் என்பதை எவரும் எதிர்த்தொலிக்க முடியுமா? என்று கேட்க வேண்டும் போலிருக்கிறது அக் கவிதையின் வாசிப்பு எனக்கு.

‘தூண்களை இழந்த வானம்’ கவிதை பொழியும் துயரம் கனதியானது. வாழ்வின் வெறுமையை வரி பிரித்துச் சொல்லுகின்ற சோகம் அக்கவிதை.

இயல் VI ‘நீக்கல்கள்’ இயலில் வரும் ‘வீழ்ச்சி’ கவிதை தரும் விளைபொருள் வினைத்திறன் நிறைந்தது. காலத்தின் தோற்றம் மாற்றம் என்பனவற்றின் மடல் திறந்த ஏற்றம் இக்கவிதை.

‘குருவிமனம்’ இயல் VII ‘மின்மினி’ கவிதை பெரும் தத்துவார்த்தமாகும். மின் மினியின் மினுமினுப்பையும், அழகையும்

இருளில்தான் ரசிக்க முடியும். வெளிச் சத்தில் மின்மினி மினுமினுப்பதில்லை. அழகை வெளிப்படுத்துவதில்லை. இருளுக்கு அழகு மின்மினி. மின்மினிக்கு அழகு இருள். ஆனாலும் வெறும் மின்மினி விவகாரமல்ல அக்கவிதை.

“இருளில் ஒரு மின்மினி / எங்கோ வெகு தூரத்திலிருந்து / மெதுவாக / மிக மெதுவாக / ஆனால் / நிச்சயமாக என் இல்லத்தை / நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது / திடீரென மீண்டும் மின்சாரம் / வெளிச் சமோ வெளிச்சம் எங்கும் / ஓ என் மின் மினி எங்கே?” இருளிலிருந்து ஒளிக்கும் - ஒளியிலிருந்து இருளுக்குமான ஒரு தேடல் கவிதை அஃது.

‘இரவின் இறங்கு துறையில்’ இயல் VIII இல் வரும் ‘சடுகுடு ஆட்டம்’ கவிதை ஒரு கூரையின் கீழ் வாழ்ந்தாலும் ஒட்டுறவில்லாமல் வாழ்வதில் ஒத்து வாழும் வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காணும் ஒரு தம்பதியினரின் வெட்டுமுகம்தான் அக் கவிதை.

மாலை / ஏழு இருந்து எட்டுவரையும் / அவள் / தொலைக்காட்சியில் தனிமை தொலைப்பாள் / அவன் / படிப்பகத்தில் பாரம் குறைப்பான் / அவள் எட்டு இருந்து எட்டரை வரையும் / சமையற்கட்டில் சடுகுடு செய்வாள் / அவன் / தொலைக்காட்சியில் தொங்கிக் கொள்வான் / எட்டரை இருந்து ஒன்பதுவரையும் / அவள் மீண்டும் / தொலைக்காட்சியினுள் துணை தேடுகையில் / அவன் / இரவுணவு முடித்து / வாசல் மணலில் மனதைப்

புதைப்பான் / ஒன்பது மணிக்கு அவள் / தனது அறையில் / விளக்கணைத்துத் துயிலும் வேளையில் / அவன் / தன் படிப்பகத்தில் அமர்ந்து / பன்னிரண்டு வரையும் தீக்கோழி ஆகி / பின் துயில் அறையில் / விளக்கணைத்துக் கனவுகளில் மேய்வான் / இடைக்கிடை / விடியும் வரை / இரண்டு அறைகளிலும் கேட்கும் / பெரு மூச்சுகள்.

ஒடும் புளியம் பழமும் போலவும், தாமரை இதழில் பனித்துளி போலவும் ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் ஒத்து வாழும் ஒரு தம்பதியினரின் வாழ்வின் காட்சிப் படிமமாப அக்கவிதை விரிந்துள்ளது.

இலங்கையின் போர்க்காலச் சூழலை புடம்போட்ட புதையல்களாக மிளர்பவை IX ஆம் Xஆம் இயல்கள். அதற்கு உதாரணமானதொரு கவிதை ‘சிதைந்து போன தேசமும் தூர்ந்துபோன மனக்குகை’யுமாகும்.

மொத்தத்தில் 1960ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னரான தமிழ் கவிதை எழுச்சியின் ஒரு நெம்புகோலாக விளங்குபவை சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் கவிதைகள் என்பதில் எதுவித ஐயமுமில்லை. ஈழத்து தமிழ் கவிதையின் கட்டமைப்பும், பொருள் வெளிப்பாடும் இன்னமும் நெறி பிறழவில்லை என்பதற்கு ஒரு கல்வெட்டாக சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் ‘சிதைந்து போன தேசமும் தூர்ந்துபோன மனக்குகையும்’ கவிதைத் தொகுதி அமையும் என்பதுதான் உண்மை.

HAPPY PHOTO

Excellent Photographers
Modern Computerized Photography
For Wedding Portraits & Child Sittings

Photo Copies of Identity Cards (NIC), Passport & Driving Licences Within 15 Minutes

300, Modera Street, Colombo - 15.
Tel : 2526345

பாறி அசுரகதியில் மா இடித்துக்கொண்டிருந்தாள். யாழ்ப்பாணத்தில், இப்படி உரலில் மா இடித்தே கவையான பிட்டும், இடியப்பமும் ஆக்கித் தின்றே அன்றைய மனிதர்கள் பசியாறிய காலம் ஒன்று இருந்தது. அதற்காகவென்றே பாறி போன்ற அன்றாடங்காய்ச்சிகள் அல்லது கீழ்சாதி ஏழைப் பெண்கள் நிறையப் பேர் இரவு பகலாய் கண்விழித்துக் காத்துக் கிடந்த காலம், இப்போது மலையேறிவிட்ட தென்னவோ உண்மைதான். இதுகூட மலருக்கு நிதரிசனமாகத் தெரிந்த ஒன்றல்ல. அவ்வப்போது ஊரிலிருந்து வந்துபோகும் யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்களிடம் வெறும் வாய் மூலமாகவே கேட்டறிந்து கொண்ட கசப்பான உண்மைதான் இது.

அதை அவள் கசப்பாகவே உணர்வதற்குக் காரணம் நெஞ்சில் தீட்டிவிட்டுச் செல்கிற, இந்தக் கொடிய காலமாற்றமல்ல. அதற்கும் மேலாக பாறி மீது அவள் கொண்டிருக்கிற, அவள் பற்றிய சிரஞ்சீவியான நினைவுத் தடங்கள் மட்டும் தான் காரணமென்று சொன்னால், தலை கீழாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிற உலகம் கைத்தட்டிச் சிரிப்பது போன்ற ஒரு பிரமை அடிக்கடி வந்து போகும். அதனாலென்ன? அப்படிப் பாறியை நினைப்பதே, அவளுக்கு ஒரு கசமான அனுபவம். அவள் காற்றிலே கால் முளைத் தவலல்ல.

பாறிவதி - ஆசாதி

இறக்கை விரித்துப் பறந்து திரிந்த அந்நாட்களில், மா இடிக்கப் பாறி ஒவ்வொரு சமயமும் வீட்டிற்கு வரும்போதெல்லாம், அவளருகே, அவள் மா இடிக்கிற உரலருகே, தரையில் குந்தியிருந்த வண்ணம், லாவகமாக அசுரவேகத்தில், அவள் மா இடித்து முடிக்கிற அந்த அழகை மலர், ஒரு கண்கொள்ளாக் காட்சியாகவே கண்டு மகிழ்ந்தது மட்டுமல்ல, மனம் விட்டு நிறையவே பேசிய ஞாபகமுண்டு. பாறியின் இயற்பெயர் என்னவென்று யாருக்குமே சரியாகத் தெரியாது. எல்லோர் வாயிலும் அவள் பாறிதான். சமயத்துக்கு அவளைப் பாறாததை என்று அழைப்பவர்களுமுண்டு. ஒருவேளை அவளது உண்மைப் பெயர் பார்வதியாகக்கூட இருக்கலாம். எவ்வளவு அழகான அம்மன் பெயர் அது. அந்த அம்மனையே இழிவுபடுத்துகிற மாதிரி, அவள் ஏன் பாறியானாள்?

இதைப் பாறியிடமே கேட்டுவிட வேண்டுமென்று, ஒரு தினம் மலருக்கு ஆவேசம் வந்தது. கேட்டும் விட்டாள். படிப்பைப் பத்தாம் வகுப்போடு முடித்து விட்டு, அவள் வீட்டில் இருந்த காலம் அது. இன்னும் கல்யாணம் ஆகவில்லை. ஆகிற வயசுதான். அதற்கான ஆயத்தம், இப்பொழுதே தொடங்க வேண்டாமா?

அதற்காக, அவளை வாழ்க்கையைப் படி என்று உலகம் சொல்கிறதே.

இதுதான் வாழ்க்கை. இதோ நிற் கிறாளே, பாறி; அவள்தான். அவள் ஏன் பாறியானாளென்பதே பெரும் புதிர். இதற்கு விடையறிந்தாலே, வாழ்க்கை முழுவதும் பிடிபட்ட மாதிரித்தான்.

“சொல்லு பாறி. நீ ஏன் பாறி யானாய்? உன்னை உண்மையான பெயரைச் சொல்ல மாட்டியே?”

பாறி அசடுவழியச் சிரித்துக் கொண்டே கூறினாள், “எனக்கென்ன தெரியும். அப்ப தொடக்கம் நான் பாறிதான்.”

“இல்லை பாறி. நீ ஒருநாள் பார்வதியாக வேணும். நான் அப்படி நம்புறன். காலம் கிழித்த ஒளிக் கோட்டிலே, உன் முழு இருளும் போகும். அப்ப பார்வதியாக, உன்னை இந்த உலகம் வணங்கும்.”

இது நடக்குமா? வெறும் பத்து ரூபா கூலியை நம்பி நெஞ்சு வலிக்க, நாளெல்லாம் வெள்ளாள வீடுகளில் மா இடித்துக் கொடுத்தே, மாய்ந்து போகும் இந்தப் பாறிக்கு இதை விட்டால் வேறு கதிமோட்சம் கிடைக்குமா? அவள் கஷ்டப்பட்டு, இடித்துத் தருகிற மாவே, மலர் வீட்டில் மூட்டைக் கணக்கில் வரும். இப்போது பலகாரமெல்லாம் வெறும் பைக்கெற் மாவிலேதான். இருக்கவே இருக்கிறது மிக்ஸி இயந்திரம். இனிமேல் பாறி எதற்கு?

அவளைத் தேட வேண்டும். கண் நிறைந்து பார்க்க வேண்டும். ஊர்க்கோடியில் திட்டுத் திட்டாகப் படிந்திருக்கிற கனத்த இருளினூடே, அவள் நிழல்கூட இப்போது இல்லையாம். யார் சொன்னது? நிழல் எங்கே போய்க் கவியும்? இருள் நடந்து வந்த பாதையில் நிழலின் ஒற்றைத் தொடரான முடிவுகூட ஒளியாகத்தான் விடியும். இந்த முடிவு ஏன் பாறிக்கு வந்திருக்கக் கூடாது? அவளைப் பாறியென்றே அழைத்த வாயில், பார்வதியென்ற மங்களத் திருநாமம் விளங்குமா?

சே! என்ன நினைப்பு இது. அவளைப் பார்வதியாக்கவும், பஞ்சுப் பொதியில் படுக்க வைக்கவும் நான் ஆர்? நானே நானாக இல்லை. இடையில் வந்த பாறியைப் புதுப்பிக்க, அவளின் கரிக்கோலம் போக்கி, அவளை ஒளித்தேரில் ஏற்றி, ஊர்வலம் கொண்டு போக என்னிடம் ஏது தகுதி? எல்லாம் காலச் சுழற்சியில், தானாகவே மாறும். இப்போது நான் மாறவில்லையா? அப்படி எல்லாவற்றையும் அசைபோட்டு மெல்ல மெல்ல நினைத்து உயிர்க்கையில், மலருக்கு ஏனோ வாய்விட்டுச் சிரிக்க வேண்டும் போல் தோன்றியது. இப்படி வருமென்று யார் கண்டார்கள்? கொழும்பு முழுவதும் கரைத்துக் குடித்து, இப்போது அவள் பாஷையே புரியாத மண்ணில், வேருன்றிய நிலைமை. எங்கேயிருந்தாலென்ன, ஒளிச்சூரியன் இங்கும் வரும். உயிர் ஒன்றே உண்மை. நான் வேறு, நீ வேறு இல்லை. அப்படி யானால், பாறி ஏன், பாறியானாள்?

அவள் இப்போது பாறியில்லை என்றது ஓர் குரல். மலர் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தபோது, சீதா மச்சாள் எதிரே முகம் சிரித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தாள். அவள் எப்போது கொழும்புக்கு வந்தாளென்று தெரிய வில்லையே. அடிக்கடி கப்பல் ஏறி வருகிற ஆள்தான் அவள். வெளிநாட்டுப் பிள்ளைகளிடம் பணம் வாங்க, அடிக்கடி வந்து போவாள். அப்போது மலர் வீட்டிற்கு வந்துபோகவும் தவறுவ தில்லை. அவளைக் கண்டதும், முகம் நிறையச் சிரிப்போடு மலர் அவளை வரவேற்றாள்.

“வா சீதா... இரு. நிறையக் கதைப்பம்” என்றாள்.

வழக்கமாகச் சீதா வாய் ஓயாது வளவளவென்று பேசிக்கொண்டிருப் பாள். இன்று வெறும் வறட்டுச் சிரிப்பு மட்டுந்தான் அவளின் பதிலாக இருந்தது. தொடர்ந்து, மலரே கேட்டாள்.

“என்ன சீதா... மனவருத்தமாக இருக்கிறாய். ஏதும் கவலையே?”

“பின்னையென்ன? எங்கடை ஊர் முந்தின மாதிரியே இருக்கு. மா இடிக் கக்கூட ஆள் இல்லை.”

“நீ என்ன சொல்கிறாய்?”

“எல்லாம் வெளிநாட்டுக் காக செய்கிற வேலை.”

“ஏன் பாறி எங்கை போட்டாள்?”

“சரிதான். அவள் இப்ப புதுப் பணக்காரி. அவளுக்கென்ன. பிள்ளை சுவிலிலை. நாங்கள்தான் அவளுக்கு மா இடிக்கப் போகவேணும்.”

“சீதா மச்சாள்! நான் ஒன்று சொல் லுறன். கோபிக்கக்கூடாது. இதிலே மனவருத்தப்படுகிற மாதிரி என்ன இருக்கு? எனக்கு விளங்கேலை. பாறி எப்பவுமே பாறியாகவே இருக்கவேணு மென்று நாங்கள் ஏன் ஆசைப்பட வேணும். பாறி பார்வதியானால், எங்களுக்கும் சந்தோஷம்தானே.”

“இதிலே என்ன மண்ணாங்கட்டிச் சந்தோஷம் இருக்கென்று, நீ சொல்ல வாறாய்?”

“நான் சொன்னால், உனக்கு விளங் குமே அது. நான் பாறியைப் பாறியாக வே பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறேன். அதுக்கும் மேலை ஒரு நிலைமை இருக்கு. அவள் மனிஷி! அப்படியென்றால் என்ன அர்த்தம்? பார்வதிதான்” என்று மலர் மகிழ்ச்சியுடன் சொல்லும்போது அதை நம்ப முடியாமல், சீதா வெகுவாகத் திணறிப் போனாள். மலர் கூறிய, அந்த உண்மைக் கருத்துக்கள் எதுவுமே அவளுள் ஜீரணமாக முடியாமல் போன தால், அவளுக்கு நெஞ்சு வலித்துக் கண்ணை இருட்டிற்று. பாறி பார்வதி யாவதா? எப்படியென்று அவளுக்கு யோசனையாகவும், கவலைக் கொந் தளிப்புமாகவுமிருந்தது. மலரைப் பொறுத்தவரை, மாறாக இதுவே ஜீரண மாகக்கூடிய, மிகப் பெரிய அளவில் மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய விடயம். பாறி பார் வதியாவதென்றால் சாதாரண விடயமா? குருட்டு உலகம், இருட்டிலேயே கிடக் கட்டும். விழிப்பு நிலையில், ஒளியின் தரிசனம் காண்பதற்கே, நான் கொண்ட தவமெல்லாம் என்று அவளுக்குப் பட்டது.

இலக்கியம் சார்ந்து பெருகி வரும் இணையத்தளங்களின் எண்ணிக்கை யும் அவற்றின் நடுவு நிலைமைகளையும் பார்க்கும் பொழுது மிக அண்மை யில் நான் சந்தித்த ஒரு அனுபவத்தை இந்தக் கட்டுரைக்கு முன்னுரையாக வைக்கலாம் என எண்ணுகின்றேன்.

வைகாசி 13. தமிழகத் தேர்தல் முடிவுகளை தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆவலில் அன்று காரியாலயத்திற்கும் செல்லாமல் ஒருநாள் லீவு போட்டுவிட்டு அதிகாலையே எழுந்திருந்தேன். டென்மார்க்கில் வசிக்கும் எங்கள் வீட்டில் இலண்டனில் இருந்து ஐங்கரன் நிறுவனத்தினரால் ஒளி பரப்பப்படும் கலைஞர் ரி.வி. மட்டுமே உண்டு. முதல் நாளை தேர்தல் ஆணையகம் முதலில் தபாலில் அளிக்கப்பட்ட வாக்குகளும் பின்பு கணனியில் பதியப்பட்ட வாக்குகளும் வெளியாகும் என அறிவித்திருந்தார்கள். எனவே எனது காலைச் சாப்பாடும் ரீ.வி.க்கு முன்னேதான்.

புத்தக விமர்சனங்களும்,

குணையத்தளங்களும்.

- வி. ஜீவகுமாரன்

தமிழகத் தேர்தல் முடிவு எதுவும் இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கையில் எந்த மாற்றமும் கொண்டு வரப்போவதில்லை என்ற எண்ணம் எனக்குள் வலுப்பெற்று இருந்தாலும், வாக்கு வங்கியை நிரப்ப வடிவேலு என்ற ஒரு நகைச்சுவை நடிகரை பாவிக்க வேண்டிய தேவை திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு வந்து விட்டதே என்ற ஒரு பரிதாப உணர்வும் இருந்தது. மேலாக டென்மார்க்கின் அதிகமான நிறுவனங்களில் கணனித் துறையினை நம் தமிழ்நாட்டு உறவுகள் நிறைத்திருக்க அதே தமிழ்நாட்டுப் பிரச்சாரத்துக்கு “கப்டன் என்பவன் தண்ணியில் கப்பலைச் செலுத்துபவன் - தண்ணியில் மிதப்பவன் இல்லை” என வடிவேலு சொல்லவும், முன்னாள் தகவல் தொலைத் தொடர்பு மந்திரி தயாநிதிமாறன் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரிக்க தமிழகத்தின் தலைவிதியை எந்தச் சீனச்சுவரில் முட்டி மோதுவது என வேதனைப்பட்டேன். இலங்கையில் இனப்படுகொலை நடந்திருக்குது. வேறு என்ன என்னவெல்லாமோ நடந்திருக்கு. ஆனால் இப்படியான ஒரு தேர்தல் பிரச்சாரம் நடந்திருக்கவில்லை என்பதில் மிக்க மகிழ்ச்சி.

இனி விடயத்திற்கு வருவோம். முடிவுகள் வரமுதல் முன்னணியில் யார் யார் நிற்பது என்ற விபரங்கள் வரத்தொடங்கியது. பின் இறுதி முடிவுகள் வரத்தொடங்கியது. வடிவேலுக்கும் தி.மு.க.விற்கும் காலம் சரியில்லை என எண்ணத் தொடங்க முதல் தேர்தல் ஒளிபரப்பு நிறுத்தப் பட்டு வேறு நிகழ்ச்சிகளை ஒளிபரப்புத் தொடங்கியது கலைஞர் தொலைக்காட்சி. தமிழ்நாடு முழுக்க மின்சார வெட்டோ, அல்லது வாக்கு எண்ணும் அத்தனை கணனி இயந்திரங்களிலும் வைரஸ் பிடித்து விட்டதா என்ற ஐயப்பாட்டுடன் எனது கணனியில் இந்திய இணையத் தளங்களுக்குச் சென்று பார்வையிட்டேன்.

உதயசூரியன் கடலினுள் மறைந்து கொண்டு இருந்தான்! இரட்டை இலைகள் துளிர்ந்துக் கொண்டு இருந்தது!!

அடுத்த வருடம் ஐங்கரன் ரீ.வி.க்கு சந்தா கட்டுவதில்லை என்ற முடிவுடன் தொடர்ந்து கணனி முன் இறுதி முடிவு வரை உட்கார்ந்திருந்தேன். மனம் கேட்காமல் அன்று மாலையில் மீண்டும் ஐங்கரனை அழுத்த கலைஞர் திருவாரூர் தொகுதியில் 50,000 வாக்கு வித்தியாசத்தில் வென்ற செய்தியும், கௌத்தூர் தொகுதியில் ஸ்டாலின் வென்ற செய்தியும் இடம்பெற்றுக் கொண்டு இருந்ததே தவிர இறுதி வரை அ.தி.மு.க. வென்ற செய்

தியோ, தி.மு.க. மூன்றாம் இடத்திற்கு தள்ளப்பட்ட செய்தியோ இடம்பெறவில்லை. இந்த நடுநிலை செல்வி. ஜெயலலிதா முதலமைச்சராக தெரிவு செய்யப்பட்ட செய்தி தணிக்கை செய்யப்பட்டு ஸ்டாலின் மூன்று நாட்களுக்கு வாக்காளருக்கு நன்றி சொல்லப் புறப்பட்டிருக்கம் செய்தி தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது.

இந்த முன்னுரையுடன் புத்தக விமர்சனங்களும் இணையத்தளங்களின் நடுவுநிலையும் பற்றிய எனது கட்டுரையை முன் வைக்கலாம் என நினைக்கின்றேன்.

நல்ல விமர்சனம் என்றால் எழுத்தாளன் பார்க்காத வேறு ஒரு தளத்தில் அல்லது கோணத்தில் இருந்து அவனின் படைப்பை பார்க்கும் திறமையும், அதனின்றும் சில உண்மைகளையும் வெளிக் கொணரும் ஆற்றலும், ஒரு எழுத்தாளனின் படைப்பை எதிர்காலத்தில் புடம் போடும் வல்லமையும் உள்ளனவையே நல்ல விமர்சனங்கள் என வரைவிலக்கணங்கள் கூறுகின்றன.

ஒரு படைப்பின் கரு, அமைப்பு, சொற்கள் - வாக்கியங்களின் அளவும் தேவையும், அழகியல், மொழியியல் அரசியல் கோட்பாடுகள் - தத்துவங்கள் என பல்வேறுபட்ட பகுதிகளின் வாயிலாக அது விமர்சனப் பார்வைக்குள் உள்புகுத்தப்

படும் அழகியலை தம் விமர்சனப் பார்வையில் வைப்போர் முன்பு வந்த பிரபலமான படைப்புகளையும் அவை தரும் அனுபவங்களையும் அளவு கோலாக வைத்து மதிப்பீடு செய்வார்கள். இதில் சுந்தரராமசாமி, க.நா.சுப்பிரமணியன், வெங்கட்சாமி நாதன் ஆகியோர் முன்னிலையில் நின்கின்றனர்.

மார்க்சீச அடிப்படையில் தம் விமர்சனப் பார்வைகளை முன்வைத்தவர்கள் என வானமாமலை, கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். மொழியியலை அடிப்படையாக வைத்து நாகார்ஜனன், தமிழவன் ஆகியோர் பிரபலமானவர்கள். இந்த அடிப்படைகள் அல்லது இவ்வாறு பிரிவுகள் உள்ளன என்றே தெரியாமல் எத்தனையோ வாசகர்கள் தங்கள் நுகரும் திறனால் பல நல்ல விமர்சனங்களை முன்வைத்து வருகின்றார்கள். இருப்பினும் விமர்சனங்கள் பலவற்றில் பாராட்டும் பண்பு மட்டும் மேலோங்கியும், தவறுகளை சுட்டிக் காட்டும் தன்மை அறவே அற்றும் போகும் பொழுது ஒரு நூலை வேண்டி வாசிக்கச் செல்லும் வாசகன் சில சமயம் ஏமாற்றம் அடைவது மனத்துக்கு நெருடலான விடயமாக அமைவதுண்டு.

அவ்வாறாகவே இலக்கியச் செய்திகளை தாங்கிவரும் இணையத்தளங்கள் சரி, பத்திரிகைகள் சரி

இந்த விமர்சனங்களுக்கும் வெளியீட்டு விழாக்களுக்கு கொடுக்கும் முன்னுரிமை அல்லது புறக்கணிப்பு சில நல்ல படைப்புகளை வாசகரை சென்றடைய விடாமலும், தரம் குறைந்த படைப்புகளை வாசகர்களின் கையில் திணித்து விட்டுப் போகும் அபாயநிலை இன்று உண்டு.

பெருகி வரும் புத்தக வெளியீடுகளுக்கு ஈடுகொடுக்கக் கூடிய வகையில் இல்லாவிட்டாலும் அதற்கு சற்றுக் குறைந்தளவாவது விமர்சனங்களை முன்னிலைப்படுத்தக் கூடிய ஒரு இணையத்தளம் எம்மிடத்தில் இல்லாதது ஒரு வறட்சியான நிலையே. இலக்கிய இணையத்தளங்களில் விமர்சனங்கள் இடம்பெற ஆசிரியர்களோ, பதிப்பகத்தினரோ குறைந்தது இரண்டு பிரதிகளை அனுப்பும் பொழுது நாங்கள் அதன் விமர்சனத்தை பிரசுரிப்போம் என இணையத்தளங்கள் அறிவிப்புச் செய்து கொண்டு இருக்கும் பொழுதும் அதனை இணையத்தளங்களுக்கு அனுப்பாமல் இருப்பது ஆசிரியர்களின், பதிப்பகத்தினரின் குறையாகும். அந்தக் குறையை ஆசிரியர்களும் பதிப்பகத்தினரும் தங்கள் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும்.

அவ்வாறு ஒரு படைப்பு அனுப்பப்படும் பொழுது ஒரு இணையத்தளத்தின் அல்லது பத்திரிகையின் அரசியல்

நிலைப்பாடுகளுக்கு சார்பாக இல்லாத போதும் அதன் மீது நேர்மையான ஒரு விமர்சனத்தை வைக்கும் நேர்மைத் தன்மையை இன்றைய பத்திரிகை உலகமும் இணையத்தளங்களும் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு ஒரு எழுத்தாளரின் மீது ஒரு பத்திரிகைக்கும் இணையத்தளங்களும் உள்ள நெருக்கம் அல்லது விளக்கம் எதுவும் இல்லாது ஒரு நடு நிலையான தன்மையை நாம் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அ.தில்லையாயின் நல்ல பல படைப்புகள் இருக்கின்றனவன்றும் வியாபாரச் சந்தையின் நெருக்கடியிலும் போட்டி போட வலுவில்லாமல் போகும் அபாயம் உண்டு. இதில் உங்கள் படைப்புகளும் அடங்கலாம்.

இதனை உணர்ந்து இலக்கியப் பணி செய்யும் இணையத்தளங்கள் செயற்பட வேண்டும் என்ற என் பணிவான வேண்டுகோளை முன் வைக்கின்றேன். இன்றைய சில இணையத்தளங்களில் வெளிவந்த விமர்சனங்களை வாசித்துவிட்டு அந்த நூல்களை வேண்டி வாசிக்கும் பொழுது வாசகர்களுக்கு ஏமாற்றம் ஏற்படும் ஆயின், எதிர்காலத்தில் இந்த தவறு சரி செய்யப்படுமாயினும் “ஒநாய் வருகிறது” என்ற ஒரு நம்பகமில்லாத தன்மையை வாசகர்களுக்கு ஏற்படுத்திவிடும். இந்த தவறை இனி மேல் செய்யாமல் இருப்போம் என நம்புவோமாக.

இந்தக் கட்டுரை எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் பற்றிய என் விமர்சனம் இல்லை – பதிலாக பத்திரிகைகளின் இணையத்தளங்களின் நடுநிலை பற்றி என் விமர்சனம் என என் சக எழுத்தாளர்கள் விளங்கிக் கொள்வார்கள் என நினைக்கின்றேன்.

அ.தில்லையாயின், கலைஞர் ரீ.வி. மட்டும் பார்க்கும் என் நண்பன் ஒருவன் அண்மையில் நடந்த தேர்தலில் தி.மு.க. கழகம் அதிக வெற்றி பெற்று ஆட்சி அமைத்துள்ளது என இன்றும் நம்பிக்கொண்டு இருப்பது போன்ற ஒரு நிலைதான் எம் படைப்புகளுக்கும் ஏற்படும்.

- நினைவு நல்லது வேண்டும் -

புத்தாண்டைச் சந்தா செலுத்தி விட்டீர்களா?
புதிய ஆண்டு பிறந்துவிட்டது. தயவு செய்து தமது சந்தாக்களைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளவும்.
மனந் திறந்து மல்லிகையுடன் ஒத்துழையுங்கள். ஏனெனில் மல்லிகை உங்கள் ஒவ்வொருவரினதும் இலக்கியக் குரலாகும்.
அசட்டை செய்வோருக்கு முன்னறிவித்தலின்றி இதம் நிறுத்தப்படும்.
-ஆசிரியர்

மீண்டும் வந்துவிடாதே!

நீ இல்லாத நமது வாணத்தின் கீழ் -
இப்போ நாம் நிம்மதியாயிருக்கிறோம்!
மீண்டும் சூரியக் கனவுகளோடும் விடியல் பற்றிய விளங்கா வேதங்களோடும் வந்துவிடாதே பூச்சியத்தில் இருந்து தொடங்கினாலும் - உன் ராச்சியக் கனவு மட்டும் இப்போ எம்மிடம் இல்லை இனியாவது நட்சத்திரங்களாய் எம்மை வாழவிடு.

நானும் நானும் நாமும்

நானும் நானும் வதைபடும் செய்திகளால் நிறைந்தபடி எம் உயிர்ப்பயணம் ஏதோ ஒன்று தொலைந்து போவதாய் தெரிந்தும் பல்லுத் தெரிய சிரித்தபடி நாம்

- முலையியூர்
வேல் ரத்தன்

எங்கோ அழைத்துச்
செல்லப்படும் எம் எதிர்காலம்
முடிவு தெரியாக் கதையாக
யாரோ வாசிக்கும்
எங்கள் வாழ்வு
நம்பிக்கையின்
ஒவ்வொரு எழுத்துக்களும்
நம்மை விட்டுப்
போய்க்கொண்டிருக்க
மாறிக் கொண்டிருக்கும்
காட்சிகளும் விம்பங்களும்
எமக்குத் தரப்படப்போகும்
கண்ணாடி பற்றிய கனவுகளுடன்
நொருங்கிப் போனபடி நாம்.

பயணப்பாதை /

பயணியின் குறிப்பீடு /

பயணியும் பாதையும்

ஒரு
பயணத்தின்
தரிப்பிடத்தில்
நின்றபடி
மீண்டும்
பயணிக்கும்
பாதை பற்றிய
கனவுகளோடு

சரி பார்த்துக்
கொள்கிறேன்
என்னை
ஏதோ ஒன்றை
தொலைத்து விட்டாய்
ஓர் உணர்வு
இப்போ புரிகிறது
எங்கே நான்
போக வேண்டுமென்பது.

தலித் இலக்கியம் காலாவதி ஆகிவிட்டதா?

- சி.விமலன்

எது இலக்கியம்? எது இலக்கியமல்ல? என்று வரையறுப்பது கடினம். அவ்வாறு வரையறுக்கவும் முடியாது. அந்த வகையில் 'தலித்துகள் பற்றி தலித்துகளால் எழுதப்படுவது' என ஆரம்பத்தில் தலித் இலக்கிய வரையறையை எளிதாகவே பலரும் புரிந்து கொண்டார்கள். ஆனாலும் இந்த வரையறையானது தன்னளவில் முழுமைத்துவம் பெறாத ஒன்றாகவே காணப்பட்டது. எல்லா இலக்கியமும் ஏதோவொரு கருத்தியல் தளத்திலேயே இயங்குகின்றன. இதற்கு தலித் இலக்கியமும் விதிவிலக்கல்ல. எந்தவொரு படைப்பும் முதலில் இலக்கியமாக இருக்க வேண்டும். அதன் பின்னரே அது தலித் இலக்கியமா? மார்க்சிய இலக்கியமா? பெண்ணிய இலக்கியமா? என்ற வகைப்படுத்தலுக்குள் உள்ளடக்க வேண்டும் என்பதை தீர்மானிக்க முடியும். ஈழத்தில் முற்போக்கு இலக்கியம் முளைவிட்ட காலத்தில் 'கலைச்செல்வி' சஞ்சிகையின் ஆசிரியரான சிற்பி அவர்கள், இலக்கியத்தினுள் முற்போக்கு என்பது அடங்குவதனால் முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற வகைப்படுத்தல் தேவையற்ற ஒன்றே எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இந்தியாவில் தலித் இலக்கியம் தோன்றுவதற்கு முன்னதாகவே ஈழத்தில் இழிசனார் வழக்கில் டானியல் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் வாழ்க்கையை நாவலாகப் படைத்த காரணத்தினாலேயே தமிழகத்தில் டானியல் தலித் இலக்கிய முன்னோடியாக போற்றப்படுகின்றார். ஆனாலும் டாக்டர் எம்.வேதசகாயகுமார் போன்றவர்கள் "மார்க்சியச் சிந்தனைப் போக்கு கொண்ட டானியல் வர்க்க முரண்பாட்டுடன் சாதி முரண்பாட்டையும் கணக்கில் கொண்டுள்ளார். இதை தலித் படைப்பாக்கத்தின் முன்னோடியாகக் கொள்ள முடியாது" என்று கூறுகின்றார்.

தலித் எழுத்தாளரான உஞ்சை ராசன் தலித்துகளால் படைக்கப்படும் படைப்புக் களையே 'தலித் இலக்கியம்' என்றும், தலித் அல்லாதோரால் படைக்கப்படும் படைப்புக் களை 'தலித் ஆதரவு இலக்கியம்' என்றும் வகைப்படுத்துகின்றார். ஆனாலும் தலித் அல்லாதோரால் படைக்கப்படும் தலித் இலக்கியங்கள் அனைத்தும் தலித் ஆதரவு இலக்கியம் தானா என்பதிலும் வாதப்பிரதிவாதங்கள் ஏற்படவே செய்கின்றன. ஏனென்றால் தமிழ் நாட்டில் கீழ்வெண்மணி என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற ஒடுக்கப்பட்ட விவசாயிகளின் படுகொலை தொடர்பாக இந்திரா பார்த்தசாரதியால் எழுதப்பட்ட 'குருதிப்புனல்' நாவல் மார்க்சிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினரால் வன்மையான கண்டனத்திற்கு உள்ளாக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு படைப்பு நூறு வீதமும் உண்மைத் தன்மையுள்ளதாக இருக்க வேண்டிய அவசியம்

இல்லாத போதிலும் தலித் படைப்புகளின் அடிச்சடராய் விளங்குவது இயற் பண்பு வாதம் என்றால் அது மிகையில்கலை. தலித் மக்கள் மத்தியிலே ஒரு எழுச்சியை உரு வாக்கும் நோக்கோடு படைக்கப்படுபவை அவை.

‘கணையாழி’ இதழ் ஒன்றில் வெளி வந்த கட்டுரையில் இமையம் கூறுகின்ற ஒரு விடயம் “தலித் இலக்கியம் படைப்பவர் கள் தலித்துகளின் வாழ்க்கையை எழுது கின்றோம் என்று சொன்னால் கூட ஏற்க முடியும். ஆனால் தலித்திய மனோபாவத் தில், தலித்தியப் பார்வையில் எழுதுகின் றோம் என்பதை ஏற்க இயலாது” என்கிறார். ஒரு தொழிற்சாலைப் பிரச்சினை பற்றி எழுதும்போது மார்க்சிய எழுத்தாளர்கள் அப்பிரச்சினையை மார்க்சியக் கண் கொண்டு பார்ப்பதைப் போலவே ஒடுக்கப் பட்டவர்களின் வாழ்க்கையினை தலித்திய எழுத்தாளர்கள் தம் உணர்வுடன் ஒன்று கலந்த தலித்திய பார்வையிலும், தலித்திய மனோபாவத்திலும் எழுதுவது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றே. ஆனால் தலித் அல்லாதோர் படைக்கும் தலித் படைப்புகளில் அவர்கள் தலித்தியப் பார்வையிலும், தலித்திய மனோபாவத்திலும் தாங்கள் இலக்கியம் படைத்துள்ளோம் என்று கூறுவதற்கு தலித் இன படைப்பாளிகள் எவ்வாறு பாத்திரவாளி களாக முடியும்?

1990களுக்கு முன்னதாக ராஜ்கௌத மன் மார்க்சிய விமர்சகராகவும், ரவிக்குமார், இந்திரன் போன்றோர் மார்க்சியச் சிந்தனையாளராகவும், கலை விமர்சகர்களாகவும் கருதப்பட்டனர். ஆனால் 1990களில் முனைப்புப் பெற்ற தலித் இலக்கியத்தின் வாயிலாக இவர்கள் தலித்திய விமர்சகர்

களாகவும், தலித்தியச் சிந்தனையாளராக வும் ரஸவாதமாக்கப்பட்டிருந்தனர். உலக ளாவிய ரீதியிலான மார்க்சியத்தின் உடை வும், அதுவரை காலமும் தலித்திய முன் னோடிப் படைப்புகளாக தலையில் வைத் துக் கொண்டாடிய உயர் சாதியினரின் படைப்புகளை ஒதுக்கிவிட்டு தலித்துகளால் மாத்திரம் படைக்கப்பட்ட படைப்புகளில் முன்னோடிப் படைப்பை தெரிவு செய்து போற்றியமையும் இலக்கியத்தில் காலாதி காலமாக கோலோச்சிக் கொண்டிருந்த உயர்சாதி எழுத்தாளர்களுக்கு உவப்பான தாக இருந்திருக்காது என்ற கூற்றிலும் உண்மை இல்லாமல் இல்லை. இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு 80களில் வெளிவந்த இந்திரா பார்த்தசாரதியின் ‘நந்தன் கதை’ முதல் தலித் நாடகமாகக் கொள்ளப்பட்டாலும் தமிழ் தலித் இலக்கியம் தோற்றம் பெற்ற பிறகு நந்தன் கதையை தலித் எழுத்தாளர்கள் ஒதுக்கியதாக அவரே ஒரு நேர்காணலில் கூறியதை குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம்.

இமையம் கூறுகின்ற இன்னொரு விடயம் “பிற இனத்தவர்கள் தாங்கள் தலித் ஆதரவு இலக்கியம் படைப்போம் என்பது வேடிக்கையானது. எப்படி உங்களுடைய வாழ்வை பிறர் வாழ முடியாதோ, எப்படி உங்களுடைய சாவை பிறர் சாக முடியாதோ அதே மாதிரித்தான் தலித்து களுடைய வாழ்வை பிறர் வாழவும் முடியாது, எழுதவும் முடியாது” என்பது இமையத்தின் இந்தக் கருத்தோடும் என்னால் உடன்பட்டுக் கொள்ள முடியவில்லை. இதற்கு அவர் எழுதிய நூல் ஒன்றினை வைத்தே விளக்கலாம். இமையம் எழுதிய முதல் நாவல் ‘கோவேறு கழுதைகள்’ 1994 இல் வெளிவந்தது. இந்நாவலில் சாதிய

அடித்தளத்தில் உள்ள சலவைத் தொழி லாளிகளின் சமூக வாழ்வை ரத்தமும் சதைமும் அவர் பதிவு செய்திருக்கிறார். வெளிவந்த காலத்திலேயே தமிழின் மிக முக்கிய நாவலாக கவனிப்பையும் பெற்றிருந்தது. இந்நாவலுக்கு தமிழ்நாடு முற் போக்கு எழுத்தாளர் சங்கப் பரிசு, அக்னி அறுக்கட்டளைப் பரிசு, அமுதன் அடிகள் பரிசு என்பன கிடைத்ததோடு Manas நிறுவனம் இந்நாவலை ஆங்கிலத்தில் மொழியாக்கம் செய்து Beats of Burden என்றும் வெளியிட்டிருந்தது. இவ்வளவு சிறப் பையும் பெற்றிருந்த ‘கோவேறு கழுதைகள்’ நூல், விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்த இமையத்தால் எழுதப்பட்டிருந்ததை நினைத்துப் பார்க்கையில் இமையத்தின் பேச்சுக்கும் எழுத்துக்குமான முரண்வெளியாகவே அது எனக்குப் படுகிறது.

இசைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட படைப்புக்கள் நின்று நிலைக்காமல் போயுள்ள நிலையில் சாதியப் படிநிலையில் குறைந்தவர்களின் எழுச்சிக்காக தமிழகத்தில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வெளிவந்த ‘பஞ்சமன்’, ‘பறையன்’ ஆகிய இரு இதழ்களினது ஆயுளும் சொற்ப காலத்தில் முடிவடைந்தாலும் இன்றைய சமூக, அரசியல் தளத்தில் இருந்து நோக்குகின்ற பொழுது தலித் இலக்கியத்தின் வீச்சு இன்னமும் அதிகரிப்பதற்கான வாய்ப்பே உள்ளது. ஒருகாலத்தில் தலித் பிரிவினருக்கு எட்டாக் கனியாக இருந்த கல்வி வாய்ப்பு இன்று பெரும்பான்மையானோருக்கு சாத்தியமாகி உள்ளது. அவர்கள் கல்வி அறிவில் மேம்பட்டுவரும் நிலையில் அறிவார்ந்த கலாச் சார்பு பார்வையும், சூழலோடு தங்களுடைய அநுபவங்களைச் சேர்த்துப் பார்க்கின்ற

பார்வையும் விஸ்தீரணப் படலாம். ‘பறையன் கழிதலும்’, ‘ஆனந்தாயி’ போன்ற நாவல்களை எழுதிய தலித் எழுத்தாளரான ப.சிவகாமி ஒரு ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரி என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தலித் அரசியல் பேசப்பட்ட பிறகு எழுதப்பட்ட ஒரேயொரு சுயசரிதை நூலாக விளங்குவது கே.ஏ.குணசேகரனின் ‘வடு’ ஆகும். தலித்திய தன்வரலாறு கூறும் நூல் களாக பாமாவின் ‘கருக்கு’, ராஜ்கௌத மனின் ‘சிலுவைராஜ் சரித்திரம்’ என்பவை விளங்குகின்றன. மேற்கூறிய படைப்புகள் அனைத்தும் தலித் படைப்பாக மதிப்பிடப் படாமல் இருந்தால் இப்படைப்புகளுக்கான இலக்கிய மதிப்பீடு என்ன என்றொரு கேள்வியும் கேட்கப்படுவதுண்டு. தமிழ் தலித் இலக்கியம் தோற்றம் பெறுவதற்கு முன்னதாகவே புதுமைப்பித்தனின் ‘புதிய நந்தன்’, ‘கடவுளின் பிரதிநிதி’, கு.பராவின் ‘பறச் செங்கான்’, பிச்சமூர்த்தியின் ‘அடகு’ சிறுகதைகள் ஒடுக்கப்படும் மக்களின் வாழ்வை அனுதாபத்தை பெறும் வகையில் புறநிலையாகப் பதிவு செய்திருந்தன. இவை அனைத்தும் இலக்கியங்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தன. அதுபோல தமிழ் தலித் இலக்கியம் தோற்றம் பெறாமல் எழுத்துலகில் தலித்துகளுக்கான இடம் வழங்கப்பட்டிருந்தால் தமிழ் தலித் எழுத் தாளர்களின் தரமான படைப்புகளும் இலக் கிய அந்தஸ்தினை பெற்றிருக்கக் கூடும். தமிழ் இலக்கியம் பிராமணர்களதும் வேளாளர்களதும் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டிருக்கும் பொழுது தலித் இலக்கியத்தின் தோற்றுவாயைத் தவிர தமிழ் தலித் எழுத் தாளர்களுக்கு வேறு மாற்றீடாக எது இருக்க முடியும்?

முரண்பாடு

- வேல் அமுதன்

“நாங்க, உங்களை இப்ப வந்து காணலாமா?” தொலைபேசியில் தெரிந்த குரல் அனுமதி கேட்டது.

“நீங்க ஆர்?”

“நான் சோதி ஐயா. என்னோடுகூட எனது சம்பந்தி சாமியும் வர இருக்கிறார்.”

“சரி... சரி வாங்கோவன். அப்படி என்ன சங்கதி?”

“ஒரு விழா! எதுக்கும் வந்து நேரிலை சொல்லுறம்.”

பேசியவரை எனக்குத் தெரியும். அவருடன் வரவிருப்பவரையும் தெரியும். ஐந்து வருடத்திற்கு முன், “விவாகம் செய்யலாம். பொருத்தம்” எனத் தெரிவிக்கப்பட்ட சாதகங்களை, சடங்கிற்கு நாள் குறிக்க சென்ற இன்னொரு இடத்தில் “பொருத்தமே இல்லை. செய்தால், ஆயுளுக்கே ஆபத்து” என எச்சரிக்கை செய்யப்பட்டமையால் குழப்பம் அடைந்து, ஆலோசனை கேட்க என்னிடம் வந்தவர்கள், இவர்கள். நான் சஞ்சலத்தின் தீர்வாக நான் குறிப்பிட்ட சோதிடர் ஒருவரின் முடிவை ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என ஆலோசனை கூறி அவர்களை அவரிடம் அனுப்பியதன் பெறுபேறு இன்று சங்கடமோ? எனச் சந்தேகித்தேன்.

எல்லாம் சரியானால் மௌனம் சாதிப்பதும், சொட்டுப் பிழைத்தாலும் பொருத்து நர்மார் வாங்கிக் கட்டுவதும் வழமையாக இருப்பதால், சந்தேகம் பயத்தை - மன நடுக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. அத்தோடு ‘விழா’ என்ற சொல் சிலேடை என்பதால் எனது உள் மனத்துள் பீதி குடிக்கொண்டு விட்டது!

சோதியும் சாமியும் வந்தனர். ஒரு பார்சலை எனது மேசை மேல் வைத்தனர். “அவிட்டுப் பாருங்கோவன்?” என்றனர், இருவருமே.

எனக்கு நடிப்பு நல்லாக வரும். அதனால், மனநடுக்கத்தை மறைத்தேன். மனமள வென பார்சலை அவிழ்த்தேன். என்ன ஆச்சரியம்! ஒரு அதி பெறுமதி வாய்ந்த கையடக்கக் கமராபோன் (Camera Mobile Phone).

“ஏன் இது?” எனக் கேட்டேன். “உங்கள் சரியான வழிகாட்டலுக்குச் சிறிய நினைவுப் பரிசு இது. மணமக்களின் இரண்டாம் பிள்ளையின் முதலாம் பிறந்தநாளைக் கொழும்பில் கொண்டாட U.K.இல் இருந்து பிள்ளைகள் வந்திருக்கிறார்கள்” என்றார் சோதி.

எனது மனம் மகிழ்வில் துள்ளிக் குதித்தது!

1. உன்மையைச் சொல்லிவிடு

மெல்ல அசையும் தொங்குபாலமதில்

நாங்கள் கரம் கோர்த்து

நடந்த பொழுதுகளில்

நீ வெள்ளாளன் என்பதும்

நான் அதுவல்ல என்பதும்

உனக்குத் தெரியாதா?

துள்ளி ஓடும்

மாவலியின் கரைகளில்

நாங்கள் பரவசித்திருந்த பொழுதுகளில்,

நீ கத்தோலிக்கன் என்பதும்

நான் அதுவல்ல என்பதும்

உனக்குத் தெரியாதா?

மூங்கில் ஓரம்

பற்றைகளின் மறைவில்

நாங்கள் சல்லாபித்திருந்த பொழுதுகளில்,

உனக்குச் சீதனமாய்த் தர

எங்களிடம் ‘வெள்ளவத்தை’யில் சொந்த வீடோ,

அது வாங்க வசதியோ இல்லையென்பது

உனக்குத் தெரியாதா?

உன் சாதகம் இப்போது

‘வேல் அமுதன் திருமண சேவை’யில்

பத்து மில்லியன் பிரிவுக் கோப்பிலும்

என் பெயர் ஊராரின்

‘நடத்தை கெட்டோர்’

பட்டியலிலும் இருப்பது

உனக்குத் தெரியாதா?

2. எதுவும் கேட்க வேண்டாம்

என்னை எதுவும் கேட்க வேண்டாம்
என் அம்மா சொல்வது போல்
நான் வேண்டுமென்றே
எந்த எந்தவொரு ஆணின் முன்பும்
'இளித்து'க்கொண்டு நிற்பதில்லை
என் முக அமைப்பு அப்படி
நான் கம்மா நின்றாலே
அவளுக்கு அது
சிரிப்பது போலிருக்கும்

என் அண்ணன் சொல்வது போல்
'மாப்பிள்ளை பிடிக்க'
நான் 'பேஸ் புக'
பயன் படுத்துவதில்லை
என்னுடன் 'சட்' செய்யவந்து விட்டு
என் வயதை
ஊரை
சாதியை
சமயத்தை
ராசியை
நட்சத்திரத்தை
தொலைபேசி இலக்கத்தை
என் அங்கங்களின் பரிமாணங்களை
மாதவிடாய் வரும் நாட்களை
.....
.....

இனியும் கேளாதீர்கள்!
நீங்கள் கேட்டு
நான் சொல்லாவிட்டால்
தூஷணங்களால் என்னை
ஏசாதீர்கள்
நான் செய்வதெல்லாம்
எனக்குப் பிடித்தவருக்கு
வெறுமனே 'லைக்' என்று
குறிப்பிடுவதும்
கருத்துக்கள் இடுவதும்
மட்டும் தான்
'நீ ... கிழவங்களுக்கு
மட்டுந்தான்
கருத்துக்கள்
போடுவியா வேசை' என்று
இனியும் ஏசாதீர்கள்.
நான் செய்ததெல்லாம்
எனக்குப் பிடித்தவற்றுக்கு
கருத்துக்கள்
போடுவது மட்டுந்தான்!

அன்புமணியின் கருத்துகளிலே அர்த்தமுண்டு!

- செல்லக்கண்ணு

மூத்த எழுத்தாளர் அன்புமணி 'இலக்கியக் கூட்டம் நடத்துவோரே' என்ற தலைப் பிட்டு, மிக அத்தியாவசியமானதொரு எழுத்துருவை, மல்லிகையின் 385ஆவது இதழில் தந்திருந்தார். இலக்கியக் கரிசனத்தோடு வாசித்தபோது மனதிலூறிய சிந்தனைகளை வாசகரோடு பகிர்ந்து கொள்வது ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு ஆதாயமாக இருக்குமென்ற காரணத்தால் இச்சிறு குறிப்பை எழுத விழைந்தேன்.

ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு 1950கள் பொற்காலமென்பதை இலக்கிய ஆர்வலர்கள் மறுக்கார். இலக்கிய எழுத்துகள் அன்று நிறையக் குவிந்தன. எமது தொப்புள் கொடி உறவுகளான தமிழகத்தார் மூக்கில் விரலை வைத்து வியக்குமளவுக்கு ஈழத் தமிழிலக்கிய உலகில் கதைஞர்கள், கட்டுரையாளர்கள், கவிஞர்கள் பெருகினர். ஈழத்து இலக்கியத்தைச் செழுமைப்படுத்தினர். இதன் விளைச்சலாகக் குவிந்த ஆக்கங்களை இலக்கியவாதிகள் - தாலிக்கொடியை, சங்கிலியை, காப்பை விற்றும் நூலுருப்படுத்தினர். நூல் வெளியீட்டு விழாக்களும், விமர்சன அரங்குகளும் 'ஓகோ'வென அரங்கேறின. இந்தப் புத்தாயிரத்திலும் இதே போக்கு ஈழத்து இலக்கியத்துக்குக் கிடைத்திருப்பது மகிழ்ச்சி யானதே! இருந்தும் அன்றைய எழுச்சிக்கு இன்றைய எழுச்சி ஈடுகொடுக்கமா? என்பது விசனத்தையே ஏற்படுத்துகின்றது.

இத்தகைய ஆழ்நிலையில் மூத்த எழுத்தாளர் அன்புமணி எமது இலக்கிய உலகின் நடவடிக்கையொன்றைச் சற்று ஆதங்கத்தோடு பார்த்துள்ளார். இக்காலகட்டத்தில் நடத்தப்படும் இலக்கியக் கூட்டங்களை அவதானித்து, அதன் ஏற்பாட்டாளர்களைச் சாடி நெறிப்படுத்த முனைகின்றார். நிகழ்த்தப்படும் உரைகள், சிறப்புப் பிரதிகள் வழங்கல் ஆகிய விடயங்களில் தனது அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டுள்ளார்.

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்; தேசிய கலை, இலக்கியப் பேரவை; இலங்கை முற்போக்குக் கலை, இலக்கிய மன்றம், தமிழ்க் கதைஞர் வட்டம் (தகவம்), கம்பன் கழகம், புரவலர் புத்தகப் பூங்கா ஆகிய இலங்கையின் இலக்கியவாதிகளின் அபிமானத்தைப் பெற்ற கலை, இலக்கிய அமைப்புகள் இன்று இலங்கையில் கிரமமாக இலக்கியக் கூட்டங்களை நடத்துகின்றன. இவைகளது உழைப்புப் பாராட்டத்தக்கதே.

உரைகள் - வரவேற்பு, நன்றி, நயங் காணல், ஆய்வு, அறிமுகம், சிறப்பு ஆகிய தடங்களில் செய்யப்படுகின்றன. நூல் விமர்சன உரை 15 நிமிடங்களுள் அடங்க வேண்டுமென்கிறார், அன்புமணி. இன்றைய அவசர உலகை கருத்திற் கொண்டு அவர் அப்படிச் கூறினாலும், இதை ஏற்றுக் கொள்வது சற்றுச் சங்கடந்தான்! சிறுகதை யொன்றைப் பற்றி விமர்சன, ஆய்வு, திறனாய்வு ரீதியில் உரை நிகழ்த்தக்கூட இந்தப் 15 நிமிடங்கள் போதாதே! அந்த வகையில் பத்துச் சிறுகதைகளைக் கொண்ட ஒரு சிறுகதைத் தொகுப்பையோ, அல்லது நூறு பக்கங்களைக் கொண்ட நாவல் அல்லது கவிதை நூலையோ எப்படி நயப்புரை செய்வது? இக்கால எல்லைக்குள் நூல் அறிமுகத்தைக் கூடச் செய்ய முடியாதே!

இவ்விடயத்தில் அன்புமணி சொல்லத்தக்க விடயமொன்றையும் சொல்ல மறந்து விட்டார்! இன்றைய பெரும்பாலான இலக்கியப் பேச்சாளர்கள் - பேராசிரியர்கள், கலாநிதிகள் அடங்கலாக எழுதிக் கொண்டு வந்த பிரதிகளை மேடையில் வாசித்து விட்டுச் செல்கின்றனர். இவ்வினைப்பாடு நிச்சயமாகப் பேச்சுக் கலையைத் தமிழர் மத்தியில் மெல்லச் சாகடிக்கு மென்பதை மறக்கக்கூடாது. தடம் பதித்த தமிழிலக்கிய பேச்சாளர்களான ரா. பி.சேதுப்பிள்ளை, சி.என். அண்ணாதுரை, ம.பொ.சி., ப.ஜீவானந்தம், பேராசிரியர் க.கைலாச பதி, பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, லெட்சுமணையார், எஸ்.பொன்னுத்துரை, இளங்கீரன், டொமினிக் ஜீவா ஆகியோர் தமது உரைகளை எழுதிய வாசித்தனர்? எனவே எமது மேடைப் பேச்சாளர்கள்

மேடையில் வாசிக்காது, பேசி இளைய சந்ததிக்கு முன்னுதாரணமாக விளங்க வேண்டும். தேவையாகில் குறிப்புகளை வைத்திருக்கலாம்.

வேறொரு விடயத்தையும் அன்புமணி சுட்டிக்காட்டாது விட்டுவிட்டார். இன்று எமக்குக் கிடைக்கும் நூல் வெளியீட்டு விழா அழைப்பிதழ்களில் நீண்ட பெயர்ப்பட்டியல் காணப்படுகின்றது. சொல்லப் போனால் இலக்கிய ஆளுமைகள் சில இன்னமும் வாழ்கிறார்களென்பதை இவையே அறிவிப்புச் செய்கின்றன. ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் துர்ப்பாக்கிய நிலையே இது! அழைப்பிதழில் பிரசித்தப்படுத்தி ஒருவரை இலக்கிய நூலொன்றை வாங்க வைக்கும் நிலைக்கு ஈழத்து நூல் வெளியீட்டாளன் ஏன் தள்ளப்பட்டானென்பதைத் தமிழ்ச் சமூகம் ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும். இப்போக்கை இல்லாது செய்வதுக்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். இதற்கு அடி அத்திவாரமாக அமைவது, எமது புத்தகச் சந்தையை ஆக்கிரமித்திருக்கும் தென்னிந்திய நூல்களின் ஆதிக்கமே. இது நிறுத்தப்படும் படசத்தில் எமது நூல்களைக் கூவி அழைத்து விலைப்படுத்தும் நிலை ஏற்படாது.

கௌரவப்படுத்தும் நோக்கில்தான் பிரமுகர்கள், நூல்களை வழங்க அழைக்கப்படுகின்றனர். இதைச் சில்லறைத்தனமாகச் செய்யாது தக்க ஆளுமைகளை இனங்கண்டு செய்விப்பது உகந்ததாகும். இலக்கியமும் வளர உதவும். வெவ்வேறு பிரமுகர்களை அழைத்து பொன்னாடை, சான்றிதழ் போன்ற கௌரவங்களைச்

சிறப்பு ஆளுமைகளுக்குச் செய்விப்பது ஏற்பாட்டாளர்களின் பெருந்தன்மையையே உணர்த்தும்.

நூலின் விற்பனை பாதிக்கப்படக் கூடாதென்பதுக்காகவே வெளியீட்டு மற்றும் அறிமுக விழாக்களில் நூலிலுள்ள ஆக்கங்கள் பற்றி காட்டமாக ஆய்வு செய்யப்படுவதில்லை. நயப்புரையில் அது அடங்கக் கூடாதெனவும் ஏற்பாட்டாளர்கள் சுட்டுகின்றனர். ஆனால் அச்சு ஊடகங்களிலும் இதே போக்கிருப்பதை இன்று காண முடிகின்றது. நூல்கள் குறித்து எழுதுபவர்கள் அக்குவேறு ஆணி வேறாகத் திறன் காண்பதே தக்கதொரு இலக்கிய எழுச்சிக்கு பூபாளம் இசைக்கும். இடைக்கிடை ஆய்வரங்குகள் இதைச் செய்து வருவது பாராட்டத்தக்கதே.

தமிழ்க் கதைஞர் வட்டம் (தகவம்) சிறுகதைகளைப் பல நிலைகளில் ஆய்வுக்குட்படுத்தித் தரங்கண்டு பரிசு வழங்கி வருவது இலக்கிய உலகுக்குத் தெரியாததல்ல! பரிசு வழங்கும் விழாக்களில் இந்த அமைப்பு பரிசு பெற்ற சிறுகதைகள் பற்றிய நயப்புரையையும் சேர்க்கின்றது. இதைத் தவிர்ப்பது சிறந்தது. தடம் பதித்த இலக்கியவாதிகள், திறனாய்வாளர்களால் தேர்ந்த சிறுகதைகளை; மேடையில் பேசுவோர் மீண்டும் தரப்படுத்த முயல்கின்றனர். குறை காண்கின்றனர். இதற்குப் பதிலீடாக, இருபது நிமிடத்துக்கு மேற்படாத சிறப்புரை யொன்றையும் இவ்வமைப்பு ஏற்பாடு

செய்யலாம். புதுமைப்பித்தன், இலங்கையர்கோன் பற்றியதாக இந்த உரை இருக்கலாம். அல்லது இன்றைய நவீன சிறுகதை அல்லது நாவல் பற்றியதாகவும் இருக்கலாம். இதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்படும் உரைஞர்கள் இலக்கியக் கரிசனையுடைய பொறுப்பானவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

கூட்டத்தின் கால அளவை அன்புமணி இரண்டு மணியாகக் கணித்திருப்பது மிகச் சரியானதே. மாலை 4 1/2 மணிக்குத் தொடங்கும் நிகழ்வு இரவு 7 மணிக்குள் நிறைவு பெற வேண்டும்.

எது எப்படி இருப்பினும் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் எழுச்சி கொள்ள வேண்டுமென்ற நோக்கில் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் ஏற்பாட்டாளர்களின் தவறுகளைச் சகித்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். கூட்ட மண்டபங்களில் குவிந்து, கூட்ட ஏற்பாட்டாளருக்கு உற்சாகத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும். அத்தோடு கூட்ட ஏற்பாட்டாளர்கள் அன்புமணி போன்ற மூத்த இலக்கியவாதிகளின் ஆலோசனைகளையும் கவனத்துக்கெடுத்து தமது பணியைச் செம்மைப்படுத்தி ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தைச் செழிப்பாக்க வேண்டும். இது இன்றைய காலத்தின் முக்கியமானதொரு தேவையென்பதை மறக்கக்கூடாது.

இலக்கிய விழா

இலக்கிய விழா - 2011

சிறுகதை கட்டுரைப் போட்டிகள்

ஐனசங்கதய இலக்கிய விழாவை (2011) முன்னிட்டு திறந்த சிறுகதைப் போட்டி யொன்றையும் மாணவர் கட்டுரைப் போட்டியொன்றையும் நடாத்த முன்வந்துள்ளது.

மனித உரிமைகள் தொடர்பான பின்னணியைக் கொண்ட எந்தக் கருப்பொருளிலும் சிறுகதைகள் எழுதப்படலாம். மாணவர் கட்டுரைகள் 'பாடசாலைச் சூழல் மாணவர் களுக்கு மகிழ்ச்சியூட்டுவதாக அமைதல் வேண்டும்' என்ற தலைப்பில் நூறு சொற்களுக்குள் அடங்க வேண்டும்.

சுய விபரங்களை வேறொரு தாளில் எழுதி ஆக்கங்களுடன் இணைத்து அனுப்புவது முக்கியமாகும்.

தெரிவு செய்யப்படும் முதல் மூன்று சிறுகதை - கட்டுரைகளுக்கும் முறையே ரூபா 5000/= ரூபா 3000/= ரூபா 2000/=மும், மேலும் சிறந்த புத்து ஆக்கங்களுக்கு ரூபா 1000/=மும் வழங்கப்படுவதோடு, ஒவ்வொருவருக்கும் பெறுமதியான புத்தகப் பொதியொன்றும் பரிசளிக்கப்படும்.

சிறுகதை, கட்டுரைகள் யாவும் எதிர்வரும் 2011 ஆகஸ்ட் 15இற்கு முன் கிடைக்கக் கூடியதாகச் செயலாளர், ஐனசங்கதய, 81/2, ஆதர் வீதியெஸ் மாவத்தை, பாணந்துறை என்ற முகவரிக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட வேண்டும்.

பண்டாரநாயக்கா சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில், செப்பெடம்பர் மாதம் நடைபெறவுள்ள வருடாந்த புத்தகக் கண்காட்சியின் போது பரிசளிப்பு விழா இடம்பெறும்.

மேலதிக விபரங்களுக்கு 0382235191- 0716386955 ஆகிய இலக்கங்களுடன் தொடர்பு கொள்ளவும்.

இணைப்பாளர்
ஏற்பாட்டுக் குழு

81/2, ஆதர் வீதியெஸ் மாவத்தை,
பாணந்துறை

த.அஜந்தகுமாரின் 'ஒரு சோம்பேறியின் கடல்'

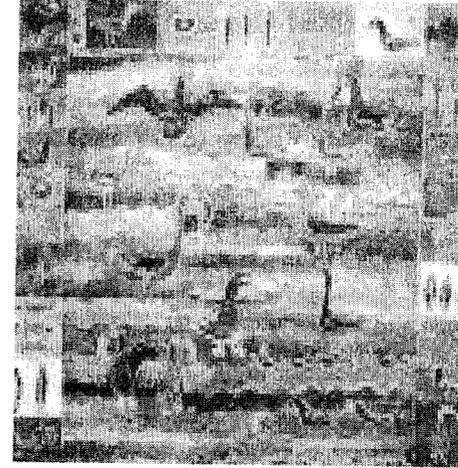
அனுரா உ.சில்வாவின 'நாம் நண்பர்கள்'

தமிழில் - கலாநிதி மா.கருணாநிதி

- மேமன்கவி

த. அஜந்தகுமாரின் 'ஒரு சோம்பேறியின் கடல்'

- தன்னிலையான போராட்டம்

இன்றைய இளைய சமூகம் இது வரை கால வரையிலான எந்த நூற்றாண்டிலும் கண்டிராத, கண்டு இருக்க முடியாத பல நெருக்கடிகளைச் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் எல்லா நூற்றாண்டுகளையும் போல எல்லா சமூக அசைவியக்கத் திற்கான உயிர் மூச்சாகவும், முக்கிய வளமாகவும் அத்தலைமுறையினரே இருந்து வந்துள்ளார்கள். அதேவேளை இந்த நூற்றாண்டு இளைய சமூகம் வேறு எந்தவொரு நூற்றாண்டு இளைய

சமூகமும் அனுபவிக்காத சமூக அசைவாக்கம் சார்ந்த மற்றும் அறிவியல் தொழில் நுட்பம் ரீதியான வசதிகளையும் வாய்ப்புகளையும் பெற்று வருகிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதனால்தான் இந்த சமூக அசைவாக்கம் சார்ந்த அறிவியல், தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியின் எதிர்விளைவுகளையும், அதுசார்ந்த அனுபவங்களையும் இந்த நூற்றாண்டு இளைய சமூகம் எதிர்கொள்ளும் ஒரு நிலையும் தோற்றம் பெற்றுள்ளது. இந்த நிலையே இந்த இளையச் சமூகத்தை கடந்த நூற்றாண்டு இளைய சமூகத்திலிருந்து அவர் தம்மை பிரித்துக் காட்டும் முக்கிய ஒரு பண்பாக இருக்கிறது. இத்தகைய ஒரு பண்பின் கரணமாக இந்த யுகத்து இளைய சமூகம் ஒரு விதமான சலிப்பான மனோநிலைக்கும், தன்னிலை சிதைவுக்கும் ஆளாகி இருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். அத்தகைய அனுபவங்களின் வெளிப்

பாடாகவே இன்றைய இளைய தலை முறையினர் படைப்புலகம் வெளிக் கொணரப்படுகிறது. இந்த படைப்புலகம் அதிலும் இலக்கியப் படைப்புலகம் என்பது கவிதை வழியாகவே அதிக அளவில் வெளிப்படுகிறது. அத்தகைய கவிதைகளில் நாம் அந்த சலிப்பான மனோநிலையையும் தன்னிலை சிதைவையையும் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இத்தகைய மனோநிலையில் நின்று, இந்த யுகத்தின் அதாவது நவீன யுகத்தின் ஆரம்ப கட்டத்தில் படைக்கப்பட்ட பொழுது, விமர்சனப் பார்வையில் அக்கவிதைகள் வெறுமனே தனிமனிதப் புலம்பலாகவே அடையாளப்படுத்தப்பட்டன. ஆனால் பின்வந்த காலகட்டத்தில் வாசிப்பின் அரசியலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்குப் பின்னால் அத்தகைய கவிதைகள் மீள்வாசிப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்ட பொழுது, அக்கவிதைப் படைப்புக்கள் வெறுமனே தனிமனித புலம்பல்களாக ஏஞ்சி நிற்பவை அல்ல என்ற உண்மை புரியத் தொடங்கியது எனலாம். அதற்கு மாறாக அக்கவிதைகள் இந்த யுகத்தின் புற யதார்த்தம் அக நிலையில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களை சித்திரிக்கின்ற படைப்புக்கள் என அடையாளப்படுத்தப்பட்டன.

த.அஜந்தகுமாரின் 'ஒரு சோம்பேறியின் கடல்' எனும் கவிதைத் தொகுப்பை வாசித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது எழுந்த இச்சிந்தனைகள் பின்னணியில் அஜந்தகுமாரின் கவிதைகளை என் வாசகப் பார்வையில் நின்று பார்த்த பொழுது, அஜந்தகுமாரின் இக்கவிதைகளின் முதல் வாசிப்புக்கள் ஒருவருக்கு அவரது கவிதைகள் தன்னிலை சிதைவுகள் பற்றி அதிகமாக பிரஸ்தாபிக்கவேண்டும். இன்னொரு வகையில் சொன்

னால் தனிமனித புலம்பல்களாக வெளிப்படுகின்றன என்றே படும். இதற்குக் காரணம் அவரது இத்தொகுப்பின் தலைப்பே முதற் காரணம் ஆகுகிறது. 'ஒரு சோம்பேறியின் கடல்'.

அடுத்து அவரது கவிதை வெளிப்பாடு அமைப்பு. எல்லா கவிதைகளும் தன்னிலை நிலை நின்று இரட்டை எதிர்நிலை அமைப்புடன் (Binary Model) எழுதப்பட்டுள்ளன. அதாவது அவரது "நான்", "என்னோடு", "நீ", "உன்" என்ற மாதிரியான எதிர்நிலை அமைப்புகளுடன் பேசுகின்ற பொழுது வெளிப்படும் தனித்துப் பேசும் பாங்கு இன்னொரு காரணமாகுகிறது.

முன்றாவது காரணம் அவர் பேசு இருக்கும் விடயங்கள் முதல் வாசிப்புக் காரருக்குக் கொடுக்கும் வியாக்கியானம். அல்லது அர்த்தம்.

இத்தன்மைகளே அவரது கவிதைகள் தன்னிலை பதிவுகளாக அர்த்தமாகும் ஆபத்தினை எதிர் கொள்கின்றன. ஆனால் என் வாசிப்பு அஜந்தகுமாரின் கவிதைகள் மீதான வேறுவிதமான வாசிப்பை மேற்கொள்கின்றது. அவ்வாசிப்பின் தொகுப்பே அஜந்தகுமாரின் கவிதைகளைப் பற்றி என் கருத்து நிலை.

இத்தொகுப்பின் முதல் கவிதைத் தலைப்பு கவிதை 'ஒரு சோம்பேறியின் கடல்'

அயராது உழைத்து கொண்டிருக்கும் கடலை சோம்பேறித்தனமாய் நோக்கி காதலித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு இளைஞரின் குரல். அக்குரல் இவரது கவிதைகளின் முதல் வாசிப்புக்

காரருக்கு பலத்த ஆதாரம். ஆனால் அக்கவிதை வேறு விதமான கேள்வியை எழுப்புகிறது. அயராது உழைத்து, வான் அளவுக்கு கிளர்த்தெழுந்து பல்லாயிரம் உயிர்களை காவு கொண்ட (அன்று சிறிதுநேரம் பிறகு சோம்பேறியாய் அடங்கி கிடந்தது என்னவோ உண்மைதான்) கடலை சேம்பேறித்தனமாகப் பார்க்க வைத்த சமூக காரணி எது? இந்தக் கேள்விக்கான பதில் இத்தொகுப்பில் இரண்டாவதாக இடம்பெற்றுள்ள கவிதையில் கிடைத்து விடுகிறது. ஆனால் இக்கவிதைக்கான தலைப்பே முதல் வாசிப்புக்காரருக்கு இன்னொரு ஆதாரமாக இருக்கிறது. 'சும்மா இருக்கிறேன்' என்ற அத்தலைப்பு இயங்காத தன்மையை இனங்காட்டுவதற்கு உதவுகிறது. ஆனால் அக்கவிதையின் இரண்டாவது பந்தி இப்படி பேசுகிறது.

*எதிலும் நிழலின் தோற்றம்
தவிர்க்க முடியாதபடி
எழுதப்பட்டு விடுகிறது
நிழலுக்கும் நிஜத்துக்குமான
இடைவெளிச் சுருக்கம்
ஏதோவொரு மாயையைச்
சிருஷ்டித்து
உண்மையைப் பதுக்கி
வைத்திருக்கிறது.*

இப்பொழுது புகிறதல்லவா அந்த இன்றைய யுக இளைஞரின் இயலாமைக்கான காரணம்?

அடுத்து அஜந்தகுமாரின் கவிதைகளில் இடம்பெறும் தன்னிலைக்கும் எதிர்நிலையில் இருக்கும் முன்னிலை படர்க்கைகளான "நீ", "உன்", "அவன்", "அவர்கள்" என்பவர்கள் வெறுமனே தனி மனிதர்கள் அல்ல.

அந்தத் தன்னிலையை கடந்த புற யதார்த்தத்தில் நிலவும் சமூக அசைவாக்கத்தினூடாக வெளிப்படும் அதி காரத்தையும் மேலாண்மையையும் போலிமையையும் பிரிதிநிதித்துவப்படுத்தும் மனிதர்கள் அவர்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு எதிரான, அவர்களை நோக்கிய ஒருவகையான தாக்குதல் களாக நாம் இத்தகைய படைப்புக்களை வாசிக்க வேண்டி இருக்கிறது. அந்த வாசிப்பே இத்தகைய படைப்புகள் வெறுமனே தனிமனித புலம்பல்கள் சார்ந்த படைப்புகள் அல்ல என்பதை நமக்கு அடையாளப்படுத்துகிறது. எனது இக்கூற்றுக்கு பலம் சேர்க்கும் வகையில் பல வரிகளை இத்தொகுப்பில் காணப்படும் பல கவிதைகளில் தேடிக்கொள்ளலாம். உதாரணமாக "வீரம் குறித்த ஒரு கேள்விக் குரல்" எனும் கவிதையில் 'என் கையில் துப்பாக்கி' எனும் பொழுது, அக்கவிதைகளில் நடப்பது ஒரு போராட்டம் என நமக்குப் புரிகிறது. அத்தகைய போராட்டத்தின் கவிதையாய் வெளிப்படுகிறது 'உன் தவறும் என் சக்தியும்' எனும் கவிதை. அக்கவிதை முழுதும் அஜந்தகுமாரின் கவிதையில் இயங்கும் தன்னிலையின் கருத்தியல் என்ன? அப்போராட்டத்திற்கான நோக்கம் என்ன? அந்தத் தன்னிலையின் இயக்கத்திற்கான காரணம் என்ன? போன்ற பல கேள்விகளுக்கு பதில் அக்கவிதை ஒன்றிலே ஒட்டு மொத்தமாக கிடைத்து விடுகிறது. வேறு வகையில் சொல்வதானால் முன்னிலைக்கு எதிரான பிரகடன அறிக்கையாக (Manifesto) அக்கவிதை வெளிப்படுகிறது. அக்கவிதை இப்படி தொடங்குகிறது

விரிந்த வியாபகம்
கொண்டிருக்கும்
இந்த விருட்சத்தின் கிளைகளை
ஓவ்வொன்றாயோ ஓட்டு
மொத்தமாகமாயோ
கத்திரிப்பதிலேயே நீ
கவனமாகியுள்ளாய்
எனத் தொடங்கி

உனதெண்ணம் தவறென்று
நயுணரும் பொழுதொன்றை
உன்னுள் போர்த்தும் வரை...
நான் சலியாது சக்தி கொள்வேன்
என நகர்ந்து

இனி நீ என்ன செய்ய போகிறாய்?
இனி..நான் எதற்கும் நயார்
எங்கே..உன் ஆயத்தோடு வா
பார்க்கலாம்

என்ற இந்த இறுதி வரிகளே இக்கவிதை
யினை அஜந்தகுமாரின் தன்னிலையின்
பிரகடன கவிதையாக்குகிறது. மிஞ்சும்
அத்தனை கவிதைகளும் அப்போராட்டத்
தின் நகர்வுகள், விசாரங்கள், விசா
ரணைகள்தான்.

இருள் மண்டிக் கிடக்கும்
இந்த வீதி...
என் பயணத்தின்போது மட்டும்
புதுப்பிரகாசத்தை பொழிகிறது

(எனக்கான விசேஷ ஓளிப்பரப்பு)

ஊழித்தாண்டவனாய்
எனக்குள் ஒருவன்
சுற்றிச் சுற்றி
என்னை ஆட்டியபடி..

(என்னிலிருந்து வெளியேறும் ஒருவன்)

அஜந்தகுமாரின் தன்னிலை சோம்
பேறித்தனமாக ஆரம்பிக்கிறது. தனது

போராட்டப் பயணத்தை, அவ்வாறான
சோம்பேறித்தனத்திற்கான காரணத்தை
நான் முன்பு கண்டறிந்த வழியாக,
ஆனால் அதற்கு பிறகான நகர்வில்
அச்சோம்பேறித்தனம் போராட்ட குணம்
பெறுகிறது. இறுதியில் தன்னிலைக்கு
சோம்பேறித்தனமான தெரிந்த கடல்,
ஆர்ப்பரிக்கும் கடலாக இத்தொகுப்பின்
கடைசி கவிதை (ஆர்ப்பரிக்கும் என்
கடல்) மாறுகிறது. இத்தொகுப்பின்
ஆரம்பத்தில் ஒரு சோம்பேறியின் கடல்
என அந்த தன்னிலையால் ஓர் அந்நியத்
தன்மையுடன் அதாவது சோம்பேறியின்
என சொல்லும் பாங்கிலிருந்து ஆர்ப்
பரிக்கும் என் கடல் என அன்னியோன்
னியமாக சொல்ல முடிகிறது. இதுவே
அஜந்தகுமாரின் கவிதைகளில் நடந்
தேறும் போராட்டத்தின் வெற்றியின்
வெளிப்பாடு ஆகுகிறது.

2. அனுலா டீ சில்வானின்

‘நாம் நண்பர்கள்’

(அபி யாலுவா)

தேசத்திற்குத் தேவையான

தருணம்

1983ஆம் ஆண்டு இந்த நாட்டின்
நடந்தேறிய சிங்கள - தமிழ் இனக்கல
வரம், இந்த நாட்டின் வரலாற்றில் ஒரு
களங்கத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது. இந்தக்
கலவரத்திற்கு காரணமானவர்கள் இன
வாத அரசியல் சக்திகள் என்பது
உண்மையாயினும், அதனால் களங்கப்
பட்டது என்னவோ சிங்கள இனம் என்
பது ஒரு கசப்பான உண்மை. (அதே
வேளை சிங்கள சமூகமும் அந்தக்
கலவரத்தாலும், அந்த கலவரத்திற்கு

பின்னான காலகட்டத்தில் உருவான
போர்ச் சூழலினாலும் பாதிக்கப்பட்டது
என்பதை விஷம சக்திகள் கண்டு
கொள்ளவில்லை என்பது இங்கு குறிப்
பிட வேண்டிய ஒன்று.)

அந்தக் கலவரத்தில் ஈடுபட்டவர்கள்
நான் மேலே கூறியது போல் இனவாத
பிற்போக்கான சக்திகளே தவிர, முழு
சிங்களச் சமூகம் அல்ல. அந்தக் கால
கட்டத்திலும் சரி, பிற்காலத்திலும் சரி
தமிழ் மக்கள் மீது கரிசனையும் நேச
மும் கொண்ட தனிமனிதர்கள் சிங்களச்
சமூகத்தில் இருந்தார்கள், இருக்கிறார்
கள். ஆனாலும், அந்த இனவாத சக்தி
கள் சிங்களவர்களுக்கு தமிழர்கள் எதி
ரானவர்கள் என்றும், தமிழர்களுக்கு எதி
ரானவர்கள் சிங்களவர்கள் என்ற மாதிரி

யான ஒரு வெகுசன மாயை உரு
வாக்கி வந்துள்ளன. அத்தகைய
மாயைக்கு எதிராக செயற்படுவதிலும்
பெரும்பாலான ஊடக மற்றும் சமூக
சக்திகள் செயற்படவில்லை. ஆனால்
இரு சமூகத்தின் கலை இலக்கிய மட்டத்
தில் இரு தரப்பினரின் வழியாக அந்த
மாயையை உடைக்கும் வகையிலான
ஆக்கங்கள் அக்காலட்டத்திலும், பிற்
காலத்திலும் வெளிவரத் தொடங்கின.
ஆனாலும் அத்தகைய மாயையை
உடைக்கும் வகையிலான ஆக்கங்கள்
பற்றிய அறிதல் என்பது பரஸ்பர நிலை
யில் சாத்தியம் ஆகாமல் போனதற்கு
மொழியறிவுத் தடை காரணமாக இருந்
தது எனலாம்.

இவ்விடத்தில்தான் மொழிபெயர்ப்
பாளர்களின் பங்களிப்பு மிகுந்த அத்தி
யாவசியமான ஒன்றாக மாறியது. இரு
மொழி தெரிந்த மொழிபெயர்ப்புத்துறை
ஆற்றல் கொண்ட, அந்த மாயையை
ஏற்றுக்கொள்ளாத தனிநபர்களின்
முயற்சினால் இரு மொழிகளிலும் மேற்
கொள்ளப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பு முயற்சி
ஆக்கங்கள், அந்த மாயையை உடைப்
பதில் பெரும் பங்காற்றி வருகின்றன.
கடந்த காலங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட
மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள் (50கள்
தொடக்கம் அந்த விஷ வித்து விதைக்
கப்பட்டிருப்பினும்) அந்த மாயையைக்கு
எதிராக ஓரளவுக்கு பேசிய பொழுதும்,
அதிக அளவில் பரஸ்பர நிலையான
கலாசார விழுமியங்களை பற்றிய அறி
தலுக்கு வழிவகுத்தவைதான் அதிகம்.
ஆனால் சமகாலத்தில் நடந்தேறும்
பரஸ்பர நிலையான மொழிபெயர்ப்பு
முயற்சிகளில் முக்கியத்துவம் பெறுவது,
அந்த மாயையை உடைக்கும் வகை

யிலான சிந்தனைகள் முக்கியத்துவம் பெறுவது ஓர் ஆரோக்கியமான போக்கு எனலாம். இத்தன்மையே கடந்த காலத்தில் பரஸ்பர நிலையில் நடந்தேறிய மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிலிருந்து சமகால மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளைப் பிரித்துக் காட்டும் முக்கிய பண்பாக இருக்கிறது. அத்தகைய ஒரு படைப்பாக திகழ்கிறது அனுல டி.சில்வா அவர்கள் 2004இல் எழுதிய அபி யாலுவா எனும் நாவல். இதனை நாம் நண்பர்கள் எனும் தலைப்பில் கலாநிதி மா.கருணாநிதி அவர்கள் தமிழில் தந்துள்ளார்.

அனுல டி.சில்வா சிங்கள இலக்கியத்துறையில் முக்கிய முன்னணி பெண் எழுத்தாளர். நாவல், சிறுகதை, சிறுவர் இலக்கியம், இளைஞர் இலக்கியம் எனப் பல்துறையில் தனது ஆளுமையை வெளிப்படுத்தி வருபவர்.

நாம் நண்பர்கள் எனும் இந்த நாவல் கிராமம் சார்ந்த நகர் ஒன்றில் வாழும் சிங்கள சமூகத்து குடும்பம் ஒன்றில் பணியாற்றும் மலையகத் தோட்டத்தை சார்ந்த ஒரு சிறுமியும், அந்த குடும்பமும், அக்குடும்பம் வாழும் சூழலைச் சார்ந்த சிறுவர் சிறுமிகள் 83ஆம் ஆண்டுக் கலவரத்தை கொழும்பு நகரச் சூழலில் எதிர்கொண்ட அனுபவத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறது.

குறிப்பாக அக்கலவரம் பிஞ்சு உள்ளங்களில் ஏற்படுத்திய அதிர்வை உணர்வை விசேடமாக பேசுகிறது என்று சொல்லாம். அந்த வகையில் அச்சூழலில் அந்த பிஞ்சு உள்ளங்கள் அக்கலவரத்தினற்கான காரணத்தை, அவர்களைச் சுற்றி உள்ள பெரியவர்கள் எந்தக் கோணத்தில் பேசினாலும், அவர்

கள் எந்த விதமான சார்பு நிலைக்கும் ஆளாகாமல், அவர் தமக்கான உலகினை தொந்தரவுபடுத்தும் ஒரு நிகழ்வாக அக்கலவரத்தை பார்த்தார்கள் என்பதுதான் உண்மை. இன்னொரு வகையில் சொன்னால் அக்கலவரத்திற்கான அரசியல் பற்றிய பிரக்ஞையற்று ஒரு வகையான விபத்தாக அல்லது அழிவாக மட்டுமே பார்க்கிறார்கள். விபத்து, அழிவு ஏற்படுத்தும் பய உணர்ச்சிக்கு ஆளாகிறார்கள் தவிர, அரசியல் விசாரத்தில் அவர்கள் இறங்குவதில்லை. இறங்குவகையில் அவர்கள் யோசிப்பது மில்லை என்பதை அழுத்தமாக இந்த நாவல் சொல்ல முயற்சிகிறது.

அதே நேரத்தில் இந்த நாவலில் இக்குறிப்பில் முன்னர் குறிப்பிட்டது போல் 50கள் தொடக்கம் விதைக்கப்பட்ட பரஸ்பர நிலையில் தூவப்பட்ட இனத்துவேஷ விஷ வித்தின் காரணமாக மாயையின் செல்வாக்கு 83ஆம் கலவர நிகழ்வு வரை குறிப்பாக சிங்கள சமூகத்துப் பிஞ்சு நெஞ்சங்களில் இருந்தும் வந்துள்ளது என்பதையும் ஆசிரியர் காட்டித்தான் இருக்கிறார். இந்த நாவலின் கதாநாயகியாக வரும் நீலா எனும் தமிழ்ச் சிறுமி பணியற்றும் குடும்பத்தினர் நகர் ஒன்றில் வாழும் காலத்தில் அவளை கல்வி கற்க அனுப்பும் சிங்கள தோட்ட பாடசாலையில் அச்சிறுமியுடன் பயிலும் ஓரிரு பிள்ளைகள் நடந்துக் கொள்ளும் விதத்தில் அன்றைய சிங்கள சமூகத்துப் பிஞ்சு உள்ளங்களில் அந்த மாயை செல்வாக்கினை செலுத்த முயற்சித்து இருக்கிறது என புரிகிறது.

அதேவேளை 83 இனக்கலவரம் நிகழ் வதற்கு முன்னமான ஒரு

தருணத்தில் அந்த சிங்கள குடுத்தினர் கொழும்பு வந்து குடியேறி, ஊரில் இருந்தபொழுது தமிழ் பிள்ளையை பாடசாலைக்கு அனுப்ப முடிந்த அவர்களால் கொழும்புக்கு வந்த பின் நீலாவை பாடசாலைக்கு அனுப்ப முடிவதில்லை. அத்தோடு அக்குடும்ப அங்கத்தினர் இல்லாத வேளை, பன்னிரண்டு வயது சிறுமியான நீலாவை தனியே வீட்டில் விட்டு போவதையிட்ட அக்குடும்ப தலைவியான சந்திரா அம்மாவுக்கு ஏற்படும் பயம் நீலா ஒரு தமிழ்ச் சிறுமியாக இருப்பது என்பதற்காக ஏற்படுகிறது. இந்தப் பயம் சந்திரா அம்மாவுக்கு ஏற்படுத்துவதற்கு அவள் பன்னிரண்டு வயதுச் சிறுமி என்பதற்காக மட்டுமே ஏற்படுகிறது என்றால் அதற்கான நியாயமான காரணம் இருக்கிறது. இன்றைய சமூகச் சூழலில் பெண்பிள்ளைகளுக்கான பாதுகாப்பின்மை என்பதாக இருக்கக் கூடும். ஆனால், அவள் ஒரு தமிழ்ச் சிறுமியாக இருப்பது என்றே விஷயமே அந்த பயம் ஏற்படுவதற்கான அழுத்தமான காரணமாக இருப்பதற்கான அரசியல் என்ன? என்ற ஒரு கேள்வி எழுகிறது. ஊரில் அந்தப் பெண்பிள்ளை தங்களுடன் இருந்த பொழுது அவள் தமிழ் சிறுமி என்ற பிரக்ஞை நகரில் குடியேற வந்தபின் (அப்பொழுது 83 கலவரம் நடந்திருக்கவில்லை என்பது இங்கு கவனிக்க வேண்டிய விடயம்) அத்தகைய உணர்வு ஏற்பட்ட காரணம் என்ன? என்ற ஒரு கேள்வியும் எழுகிறது. மேலும் ஊரில் இருந்தபொழுது சிங்கள மொழி பாடசாலைக்கு அனுப்பப்படும் நீலா, நகரில் அவர்களுடன் நகரில்

குடியேறிய பின் அவளை கொழும்பில் ஒரு பாடசாலையில் சேர்ப்பதில் பிரச்சினை இருப்பதாக நாவலில் சொல்லப்படுகிறது. அது என்ன பிரச்சினை என சொல்லப்படவில்லை. அதனால் வீட்டுக்குள் பூட்டப்பட்டு (Child labor ஆக) வீட்டு வேலை செய்வது என முடிவு செய்யப்படுகிறது.

அடுத்து இந்த நாவலில் வரும் இன்னொரு அம்சம் பெரும்பாலான தமிழ் பிள்ளைகள் சிங்கள மொழியிலே படிக்க அனுப்பப்படுவதாகக் காட்டப்படுகிறது. நீலா உட்பட இது இன்றைய நமது தேச யதார்த்தத்தில் சற்று இடறுகிறது. அதேவேளை அக்குடும்பத்தின் பிள்ளைகள் தமிழ் படிக்க விரும்பும் பொழுது அதனை தடுப்பதும் அவ்வீட்டின் பாட்டி. இதே பாட்டி பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் நீலா மற்றும் அவரது தமிழ் தோழியும் அவர்கள் தமிழாக இருப்பதன் காரணமாக சக மாணவிகளால் தொல்லைப்படுத்தப்படுவதாக சொல்லப்படும் பொழுது பாட்டி நீலா விடம் உன் பெயர்தான் உன்னை தமிழ் எனக் காட்டுகிறது. அதனால் உன் பெயரை மாற்றினால் உன்னை யாரும் தமிழ் என்று சொல்லமாட்டார்கள் (அதாவது சிங்களச் சிறுமி என நினைப்பார்கள்) என்ற தொனியில் ஒரு கருத்தை சொல்கிறார்.

அடுத்து இந்த நாவலில் வரும் தமிழ் பிள்ளைகள் ரொம்பவும் குழப்படிக் கரர்கள். (தங்கம்மாவின் பிள்ளைகள் - கஜேந்திரன் சந்திரா, வதனா) அவர்களால்தான் தங்களின் பிள்ளைகள் கெட்டு போவதாகவும், சிங்களப்

பிள்ளைகளுடன் சேரும் பொழுதுதான் நல்ல பிள்ளைகளாக மாறுகிறார்கள் எனவும் சந்திரா அம்மாவின் கணவர் நினைப்பதாக காட்டப்படுகிறது.

இவ்வாறான இடத்தில் இந்த நாவலுக்கான நமது வாசிப்பு பல கேள்விகளையும் இடர்வுகளையும் சந்திக்கிறது. ஆனால் ஒன்று, இத்தகைய கேள்விகள் எழுப்புவதற்கான காரணமாக இருப்பது அந்த நாவலில் வரும் பெரியவர்களின் நடத்தைகள்தான் என்பது இங்கு நாம் கவனிக்க வேண்டிய விடயம்.

அத்தகைய நடத்தை அந்த நாவலில் அந்த பிள்ளைகளிடம் இல்லை என்பதற்கு உச்சமான ஒரு உதாரணமாக ஒரு நிகழ்வு காட்டப்படுகிறது. கலவரத்தில் தாக்கப்பட்ட தங்கம்மாவின் வீட்டுக்குச் சென்று அதில் மிஞ்சி நிற்கும் பொருட்களை அப்பிள்ளைகள் சேகரிப்பது. சில்வா மாமி காப்பாற்றி ஒளித்து வைத்திருந்த அவர்களை பார்த்தது போன்றவற்றைச் சொல்லாம்.

ஆனாலும் அத்தகைய வளர்ந்த மனிதர்கள் மத்தியில் தமிழ் மக்கள் மீது மனிதாபிதானம் கொண்ட மக்களும் சிங்கள சமூகத்தில் இருக்கிறார்கள் என்பதை இந்த நாவலில் ஆசிரியர் காட்டத் தவறவில்லை. கலவரத்தில் யார்க்கும் தெரியாமல் தங்கம்மா குடும்பத்தினரை காப்பாற்றி தன் வீட்டில் ஒளித்து வைத்த சில்வா மாமிகளும் இருக்கிறார்கள் என்பதை நாவல் நிரூபிக்கிறது சில்வா மாமி என்ற அப்பாத்திரத்தின் மூலம்!

ஆனாலும் இச்சிறப்புகளை சொல்ல வருவதே அதாவது எல்லா சமூக பிள்ளைகளின் அரசியல் நீக்கம் கொண்ட நடத்தை, சில்வா மாமி போன்ற சார்பு நிலையற்ற தன்மை (இதனை நாம் 83 கலவரத்திற்கான காரணத்தை பற்றி சில்வா மாமி பேசும் போது அந்த சார்பு நிலையற்ற தன்மை நாம் துல்லியமாக தெரிந்துக் கொள்ளலாம்.) மனிதாபிமானம் மிக்க நடத்தை ஆகியவற்றை சொல்ல முனையும் ஆசிரியர், நாம் மேலே குறிப்பிட்ட பெரியவர்களின் அந்த நடத்தைகளை மற்றும் மனோபாவத்தை சித்திரிக்கும் பொழுது, தேவைப்படும் கண்டன தன்மை, அவைகளை விமர்சிக்கின்ற தன்மை அற்ற நிலையில் சித்திரித்து செல்வது, அந்த நடத்தைகளை மனோபாவங்களை அங்கீகரிப்பது போலான ஒரு எண்ணத்தை ஏற்படுத்தி விடுகிறது. அல்லது அத்தன்மைமைகள் மூலப் பிரதியில் பேணப்பட்டு மொழிபெயர்ப்பு வழியான இடர்வுகளால் இழக்கப்பட்டு விட்டனவோ என்ற ஒரு கேள்வியும் எழுகிறது.

ஆனாலும் இந்த விமர்சன கருத்துகளுக்கு அப்பாலும், அரசியல் உணர்வு நீக்கம் பெற்ற அந்த பிஞ்சு உள்ளங்களையும், சில்வா மாமி போன்ற மனித நேயம் மிக்கவர்களை அடையாளம் காட்டி இருக்கிறது என்ற வகையில் அனுல டி.சில்வா வின் நாம் நண்பர்கள் (அபி யாலுவா) எனும் இந்த நாவல் நம் நினைவில் நிற்கும் என்பது மறுப்பதற்கில்லை.

புனை. அந்த ஏ.9 பாதையிலிருந்து தெற்குப் புறமாக உள்ள அந்த வீது வழி சிறு தூரம் நடந்து சென்று, வலதுகைப் பக்கமாக இருபது மீற்றர் தூரம் நடந்துசென்றால், மாலாவின் வீடு வரும்.

மாலை நேரக் கருக்கலில் அந்த சிறிய குடிசையில் ஏற்றி வைத்த கைவிளக்கு சிறு தூரங்களுக்கு ஒளியினை பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தது.

வீட்டுக் கூரையைத் தாங்கி நிற்கும் மரக்கப்பில் ஆணி ஒன்று அறையப்பட்டிருந்தது. அதில் ஒரு பட்டரி ரேடியோ தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அது ஓரளவு சத்தமாக பாடிக்கொண்டிருந்தது. சின்னதொரு இரைச்சலும் பாடலுடன் கலந்து வந்தது. பாடலைக் கேட்டு இரசித்தும், இரசிக்காததுமாக மாலாவின் மாமி!

மாமி, அந்தத் திண்ணைக் குந்திலிருந்து பெட்டி பொத்திக் கொண்டிருந்தாள். சர்மியும், சாளினியும் ஆனா, ஆவன்னா எழுதி விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நன்கு வார்ந்தெடுத்த ஓலைகளால் தட்டிளைத்து, அதை நன்கு குவித்து, ஈர்க்கு வைத்துக் கட்டினாள். மூலை கட்டப்பட்ட பெட்டியின் ஐந்து பக்கமும் ஓலைக் கீலங்கள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவை, பெட்டிப் பட்டத்தின் கீழ் விளிம்புகளில் வெட்டி ஒட்டப்பட்ட பட்டத்தாள் கீலங்கள் போல் தோற்ற மளித்தன.

அந்த ஓலைக் கீலங்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து, பெட்டியில் உள்ள சதுர வடிவ அடையாளங்களின் ஓலையின் ஒரு பக்கத்தின் ஊடாகச் சொருகி, அதன் எதிர் துவாரத்தின் ஊடாக இழுத்துப் பொத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

அந்த நேரம், அன்றைய மதியச் சாப்பாடு தயாரிப்பதற்காக மாலா அடுப்படியில் இருந்துகொண்டு போராடினாள். 'ஒரு அந்தரம் அவசரம் தெரியாத அடுப்பு! படக்கென்று எரியாதாம்!' என்று புறு புறுத்துக் கொண்டாள்.

இன்று விடிய வெள்ளை கரும் மழை. அவள் வேலை முடித்து வரும் போதும் கரும் மழை. நேற்று வாங்கி வைத்த காய்கறிகள் கொஞ்சம் மிச்சம் இருந்தன. அதை நினைத்து அவள் அரிசி, காய்கறிகள் வாங்காது வந்துவிட்டாள்.

மழையில் விறகெல்லாம் நனைந்திருந்தன. பக்கத்து வீடு சென்று பார்வதி ஆச்சியிடமிருந்து இரண்டு பேணி அரிசி வாங்கி வந்திருந்தாள் மாலா. அந்த அரிசியும் நாளைக்குக் கொடுத்துவிட வேண்டும். அது பார்வதி ஆச்சி நாளைக்குக்

மழை

- சமரபாகு சி. உதயகுமார்

காய்ச்ச என்று வைத்த அரிசியில் ஒரு கொஞ்சம். அந்த இரண்டு பேணி அரிசியும் மாலாவின் குடும்பம் ஒரு நேரம் வயிற்றைக் கழுவுவே போது மானதாகும்.

மாலாவின் கணவர் அருண்! அவன் ஒரு ஆசிரியன். போன வருசம் குண்டு பட்டு இறந்து போனான். இன்று சர்மி, சாளினி எனும் இரண்டு பெண் பிள்ளைகளே அவளுக்குச் சொந்தமானவர்கள். மற்றது அவள் மாமி.

பிள்ளைகள் இரண்டும் அழகான பொம்மைக் குட்டிகள். பார்க்கவும், பிள்ளைகளின் பேச்சு மொழியைக் கேட்கவும் நல்ல ஆசையாக இருக்கும்.

சர்மி மூத்தவள். அவளுக்கு ஐந்து வயது. இரண்டாவதுக்கு மூன்று வயது. இவர்களுடன் அருணின் அம்மா. பிள்ளைகளைப் பாதுகாத்து வளர்த்து தெடுப்பது மாலாவின் கடமை. அவளுக்கு ஒரு உதவியாக அவள் மாமி.

மாலா, இப்பவெல்லாம் சனி, ஞாயிறு தவிர்ந்த மற்றைய நாட்களில் பகல் பொழுதில் வீட்டில் நிற்பதில்லை. விடிய வெள்ளெனவே எழும்புவாள். அந்த நேரம் அவள் மாமி பெட்டி, பாய் இழைத்துக் கொண்டிருப்பாள். இவளும் தன் கடமைகளில் கறுகறுப்பாக இயங்குவாள்.

காலைச் சாப்பாடு தயாரிப்பாள். பிள்ளைகளைச் சுத்தம் செய்து, வெளிக் கிடுத்துவாள். வேலைக்குப் புறப்பட்டு

விடுவாள். ஓர் இயந்திரம் போல் தொழிற்படுவாள்.

மாமி பெட்டி பாய் இழைத்த வண்ணம், தன் பேரப்பிள்ளைகளிலும் கவனம் குவிப்பாள். சர்மியும், சாளினியும் மண் சோறு கறி காய்ச்சி விளையாடுவார்கள்.

மாலா கிளிநெச்சிக் கச்சேரியில் முகாமைத்துவ உதவியாளராக கடமை பார்க்கிறாள். அங்கு வேலை முடித்து மாலை ஆறுமணிக்குத்தான் தன் வீடு வந்து சேருவாள். அதன் பிறகுதான் அவள் மதியச் சாப்பாடு தயார் செய்வாள். ஆனாலும் என்ன! இன்று கொஞ்சம் தாமதமாகவே வீடு வந்து சேர்ந்துள்ளாள்.

குந்தியிருந்து அடுப்பு ஊதினாள். 'ஊ... ஊ...' என்று ஊதினாள். முக்கி முனகிக்கொண்டு அடுப்பு சுவாலையுடன் எரியத் தொடங்கியது. அது பெரும் சுவாலையுடன் எரியும்! பிறகு படக்கென்று அணையும்!

அடுப்பு ஊதி, ஊதி களைச்சுப் போனாள். அவள் வியர்வைத் துளிகளால் நனைந்திருப்பாள். அடுப்பை எரிய வைப்பதில் போராடி அலுத்துப் போனாள். 'இதென்ன பூழல் விறகு! எரியாதாம்!' என்று புறுபுறுத்தாள்.

பசி தாங்கமாட்டாமல் இளை யவள் அழுது வாங்கிப் போனாள். அந்த நேரம் மாலாவுக்கு, மகளின் அழகை அரையண்டமாக இருந்திருக்க வேண்டும். 'கும்... கும்...' என்று இளை யவளின் முதுகினில் கும்மிக்

கொண்டாள். பிள்ளை சுழண்டு போனாள். பிள்ளைக்குப் பயத்தில் சலமும் போனது. கொஞ்ச நேரம் அழுது வாங்கி, களைத்த பிறகு தூங்கி விட்டாள்.

இப்ப பிள்ளைகள் இருவரும் நித்திரை கொள்கின்றனர். பிள்ளைக்கு அடித்த அடியும், நோவினால் பிள்ளை துடித்த துடிப்பும் மாலாவின் கண்களில் வந்து நிறைந்து கொண்டன. அவள் கண்கள் கலங்கின. கண்ணீர் கன்னம் வழி வழிந்து பெரும் துளிகளாய் விழுந்தன. அத்தனையும் அவளின் மனச் சமைகள். வலது பக்கப் புறங்கையால் துடைத்துக் கொண்டாள்.

அடுப்பு எரிந்து கொண்டிருந்தது. இவள் நெஞ்சம் குமுறிக் கொண்டது. நினைவுகள் மீண்டுக்கொள்ள அவளுக்கு அழகை வந்தது.

'நாளை பகல் இடியுடன் கூடிய மழை வன்னி நிலப்பரப்பைத் தாக்கக் கூடும்!' கரகரத்த ஒலியிலும் ரேடி யோவில் இருந்து வந்த இந்தச் செய்தி மாலாவை எச்சரிக்கை செய்தன.

இந்தச் செய்தியால் மாலாவின் மனம் உருக்குலைந்து போயிருந்தது. இப்ப வன்னியில், மழை என்றால் பயப்படும் ஓர் சூழல் உருவாகியிருந்தது.

'முன்பென்றால் மழை என்றால் நல்ல விருப்பம். மழையில் நனையலாம். மழை நீர் குண்டும் குழியுமான ஒழுங்கை விதி எங்கும் நிறைந்து நிற்கும். அப்பிடி யொரு மழை வெள்ளத்தைக் கண்டால் போதும், அதில் இறங்கி துள்ளிக் குதித்து ஆடுவோம்! வெள்ள நீரை அள்ளி ஒரு

வருக்கொருவர் எறிந்து மகிழ்வோம்! மழை வெள்ளத்தில் இறங்கி விளையாடினால் நீர்ச்சிரங்கு வரும். நித்திரை முழித்து காப்பாதம் சொறிவோம். உபத்திரம் தாங்க முடியவில்லையென்றால், எரியும் கைவிளக்கு நெருப்புச் சுவாலையை உள்பாதத்தில் மென்மையாகப் பிடிப்போம். அல்லது போனால் தணல் உள்ள அடுப்பின் மேல் காலை வைப்போம். அப்பிடி வைக்க ஆசையாகவும் இருக்கும். அது மட்டுமே! கடதாசியில் கப்பல் செய்து மழை வெள்ளத்தில் ஓட விடுவோம்! மழை வெள்ளம் நிற்கும் சில இடங்களில் காக்கங்கள் குளிக்கும். அதை நாங்கள் ரசித்துப் பார்ப்போம். அதில் இறங்கி உடல் முழுவதையும் நனைத்து விட்டு, பறந்து போய் மரங்களில் இருந்து கொண்டு உதறும். சிறகுகளுக்குள் ஒளிந்திருந்த மழை வெள்ள நீர்த்துளிகள் சிறு சிறு துமிகளாய் விசிறப்படும். மழையே மழையே மெத்தப் பெய்! மண்ணில் வெள்ளம் நிறையப் பெய்! பாட சாலை முடிகிற நேரம் மழை வந்தால், மழை போ! வெயில் வா! மழை போ! வெயில் வா! என்று பாட்டெல்லாம் பாடுவோம்! இப்படியாக அந்தக்கால மழை பற்றிய ஞாபகங்கள் மாலாவின் நினைவுகளுக்குள் நுழைந்து ஓடிச் சென்றன. அவை என்றும் பசுமையான நினைவுகள்.

ஆனால், இப்ப அப்பிடி இல்லை. மழை என்றால் எல்லாரும் பயப்படுகிறார்கள். வெஷல் குண்டுகளிலும், விமானக் குண்டுகளிலும், கடல் பீரங்கி வெடிகளிலும் அகப்பட்டுப் பயந்து பழகிய மக்கள், இப்ப மழை என்றால் நல்லாவே பயப்படுகிறார்கள்.

மழை வந்தால் வெள்ளம் வரும்!

வெள்ளம் வந்தால் பாம்பு வரும்! கருந் தேள் வரும்! அவை மழை வெள்ளத்தில் மிதந்து வருகின்றன. மிதந்து வருபவை வீடுகளுக்குள் புகுந்து பதுங்குகின்றன.

ஷெல் வெடிபட்டும், விமானக் குண்டுகளுக்குள் அகப்பட்டும் தமிழன் உருக்குலைந்து செத்திருக்கிறான்! ஆனால், இப்ப பாம்பு கொத்தியும், தேள் கடித்தும் விசம் ஏறிச் சாகிறான். இவற்றையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்தவளின் உள்ளம் பதட்டம் அடைந்தது. இப்ப மழை வந்தாலும் சாவு வரும் என்று எல்லா மக்களும் பயப்படுகின்றனர். பெரியதொரு மூச்சு விட்டுக்கொண்டாள்.

அரிசி பொங்கி வழிகிறது. 'கொழ... கொழ...' என்ற சத்தம் மாலாவின ஊஞ்சல் நினைவுகளை தடுத்து நிறுத்தின. கஞ்சி வடித்தாள். சில சோற்றவழிகளும் விழுந்து கொண்டன. கஞ்சி வடித்து முடிந்ததும், அந்தச் சோற்றுப் பாணையை ஒரு குலுக்குக் குலுக்கினாள். நீர் நீங்கிய வெந்த சோறு அசைந்து கொண்டது. சோற்றுப் பருக்கைகள் ஈச்சங்காய்க் கொட்டைகள் போல் அழகாய்த் தெரிந்தன. உலை மூடியினால் சோற்றுப் பாணையை மூடிக்கொண்டாள்.

அன்றிரவு முழுவதும் கடுமையான மழை பெய்தது. பலத்த காற்றும் வீசியது. மழை வெள்ளம் வீட்டிற்குள் வருமளவுக்கு இருந்தது. பிள்ளைகள் நல்ல நித்திரை கொண்டார்கள். மாலா நித்திரையின்றி முழிப்பிருந்தாள். பாம்பும், தேளும் வரும் என்ற பயம் அவளுக்கு! உள்ளம் பயத்தால் ஏதோ ஏதோ வெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டது. அத்தனையும் பய நினைவுகள்.

குந்தியிருந்து நித்திரை முழிப்பிருந்தாள். தூக்கம் வர கழுத்து சரிந்து விழுந்தது. திடுக்குற்று, திடுக்குற்று நிமிர்ந்து இருந்தாள். கண் முழிகளை மேலே கீழே என்று உருட்டி தூக்கத்தை வில்லங்கமாய்க் கலைத்தாள்.

மழை பெய்து ஓய்ந்திருந்தது. நித்திரை கண்களை உருட்டிக் கொண்டு வந்தது. ஒருவிதப் பயத்துடன் படுத்தாள். போர்வையை எடுத்துப் போர்த்துக் கொண்டாள். நித்திரை வந்தது. தூங்கி விட்டாள். மாமி இந்த நேரத்திலும் பாய் இழைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

டொக்... டொக்... என்று மழைத்துளிகள் வீட்டுக் கூரையில் விழுந்து கொண்டன. வீட்டு அருகேரமாக நின்ற அந்தப் பூவரசு மரம் நனைந்திருந்தது. இலைகளில் தேங்கி நின்ற மழை நீர் வடிந்து ஒன்று சேர்ந்து குழம்புகளாக வந்து விழுந்தன.

காலை ஆறு மணி. மாலா கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு எழுந்தாள். 'இண்டைக்கு விறகுகள் எடுத்து கொட்டிலுக்கை போட வேண்டும். பார்வதி ஆச்சிக்கு அரிசி குடுக்க வேணும்' என்ற நினைவுகள் அன்று அதிகாலையே அவளை ஆக்கிரமித்தன. இளையவளுக்கு முதுகில் கும்மினதையும் நினைத்தாள். அவள் மனம் துவண்டு போனது. இளையவளைக் கொஞ்சினாள். ஒரு அருட்டுதல் அருட்டி விட்டு மற்றப் பக்கம் திரும்பி படுத்துக் கொண்டாள், சின்னவள்.

மாலா, விறகு எடுக்கவென்று பின்வளவுக் காணிக்குள் இறங்கி நடந்தாள்.

விறுவிறுவென்று நடந்தாள். அடுத்த மழையும் வந்து விடும் போலிருந்தது. மேகம் இருட்டாகி இருந்தது.

பின் காணிக்கான ஒற்றையடிப்பாதை வழி நடந்தாள். வெள்ளத்தில் மிதந்து வரும் பாம்புகளும், கரும் தேள்களும் அவள் நினைவுகளில் ஓடிப் பயம் செய்தன. அவதானமாக நடந்து போனாள்.

பனம் மட்டைகள், தென்னம் மட்டைகள், காவோலைகள், கொக்காரைகள், காய்ந்த தென்னம் பாளைகள் எல்லாம் விழுந்து கிடந்தன. அவை போராட்டத்தில் விழுந்த போர் வீரர்கள் போல காட்சி தந்தன.

அள்ளி எடுத்து வந்து கொட்டிலுக்குள் சேர்த்தாள். அவை மலைபோல் குவிந்திருந்தன. முருங்கை மரம் முறிந்து விழுந்து விட்டது. சுத்தியால் அலாக்குகளை வெட்டினாள். அதில் ஆங்காங்கே காய்களும் இருந்தன. அதையும் எடுத்து ஓடித்து எடுத்துக் கொண்டாள்.

அலாக்குகளாக வெட்டிய முருங்கை மரத்தண்டுகளைத் தூக்கி ஒரு ஓரமாகக்

கொண்டு சென்றாள். வேலைக்குப் போகும் அவசரத்தில் பதட்டத்துடன் செயற்பட்டாள். அலாக்குகளை ஒன்று சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டு காணியின் வேலியோரமாகக் கொண்டு சென்றாள்.

'டமார்...' என்ற பெரியதொரு வெடிச்சத்தம். 'ஐயோ... அம்மா...!' என்று குரல் கொடுத்து அந்த இடத்திலேயே சுருண்டு விழுந்தாள், மாலா. அவள் குரல் அனுங்கலாக ஓலம் செய்தது. ஈரமான நிலம் சிவப்பு நிறமாக மாறியிருந்தது.

'இப்ப, வெள்ளத்தில் மிதிவெடியும் மிதந்து வருகிறதாம் பொடிச்சியள்! கவனமாய் கால் வைச்சு நடவுங்க பொடிச்சியள்!' என்று சொல்லிக் கொண்டு பதகனித்தபடி ஓடி வருகிறாள், பக்கத்து வீட்டு பார்வதி ஆச்சி.

(இச்சிறுகதை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவரும் 'உதயன்' பத்திரிகையின் வெள்ளி விழா பரிசுப் போட்டியில் சிறப்புப் பரிசு பெற்ற கதையாகும்.)

A. R. R. HAIR DRESSERS
89, Church Road,
Mattakuliya,
Colombo - 15.
Tel : 0112527219
முற்றிலும் குளிவருட்ப் பெற்ற சலூன்

எங்கள் பேனாக்கள் ஏன் உறங்கிப் போயின?

- பிரகலாத ஆனந்த்

காலத்தின் கண்ணாடி எழுத்தாளன் என்பார். இந்த வகையில் ஊடகவியலாளனின் பங்கு இன்னொரு படி மேலானது. முப்பது வருட போர்க்கால வரலாற்றில் சில படைப் பாளிகளும், ஊடகவியலாளர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். இனம் தெரியாதவர்களால் கொல்லப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டதுடன், கொலையாளிகள் இனம் காணப்படாமலே போனதற்குமான பின்னணிகளை யாவரும் அறிவர். கொலை நடந்த இடம், முறை, பின்னர் எடுக்கப்பட்ட, எடுக்கப்படாத நடவடிக்கைகள் என்பவற்றிலிருந்து பொதுமக்கள் கொலையாளிகளை இனம் கண்டு விடுவார்கள். அதாவது கொலைக்குப் பின்னணியில் யார் அல்லது எந்த அமைப்பு அல்லது அரசியல் பின்னணி என்பதை கைவிரல் சூப்பும் குழந்தை கூட ஊகித்து விடும்.

இவ்வாறான கொலைகளைச் செய்தவர்கள் அல்லது செய்வித்தவர்களில் பல சந்தர்ப்பங்களில் ஆக்கிரமிப்பு ஆட்சியாளர்கள், படையினர் இருந்தனர். இன்னும் சில படுகொலைகளின் பின்னணியில் போராளிகளோ, ஆயுதக் குழுவினரோ இருந்தனர். ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்த்தால் இவ்வாறான செயல்களில் ஈடுபடும் அனைவருமே பயங்கரவாதிகள்தான். ஆனால் எமது நாட்டில் பயங்கரவாதிகள் என்ற பதம் தீவிரவாத போராளிகளை மட்டுமே சுட்டி நிற்கும் நிலையை அதிகார பீடம் ஏற்படுத்தியுள்ளது. அதிகார பீடம் செய்யும் படுகொலைகள் பயங்கரவாதமல்ல என்ற மாயையும் தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ளது.

படுகொலைகளுக்கு அஞ்சி பல எழுத்தாளர்கள் பேனாக்களை மூடி வைத்திருந்தார்கள். சிலர் படும் படாமலும் எழுதினர். இன்னும் சிலர் சற்று உரத்து எழுதினர். இவ்வாறு எழுதியவர்களில் சிலர் உண்மைகளைப் புட்டு வைத்தனர். இன்னும் சிலர் பக்கச் சார்பாக எழுதினர். காலவோட்டத்தின் ஊடகங்களும், ஆக்க இலக்கியங்களும் போரின் கொடூரங்களை வெளியுலகுக்கு கொண்டு வருவதில் வெற்றி கண்டன.

கடந்த முப்பது வருட ஈழத்து மற்றும் புலம்பெயர் ஆக்க இலக்கியங்களை மீட்டுப் பார்க்கும்போது அவை ஆற்றிய பங்களிப்பு மகத்தானவை என்பது புரிய வருகின்றது. கவிதையும், சிறுகதையும் இந்த வகையில் முன்நிற்கின்றன. நாவல்கள் போர்க் காலத்தை தரிசனமாக்கியதில் பின்நிற்கின்றன. எனினும் அவ்வப்போது சில நாவல்கள் வரத்தான்

செய்தன. உறங்கிப் போயிருந்த பேனாக்களும் உரப்பாக எழுதியிருந்தால் இன்னும் பல போர்க்கால படைப்புகள் அறுவடையாயிருக்கும். சில எழுத்தாளர்களும் பலியாகி இருக்கக் கூடும்.

எழுத்தாளன் என்பவன் ஒரு சமூகப் போராளிதான். எனினும் அவனுக்கென்று ஒரு வயிறு, ஒரு குடும்பம் இருக்கிறது என்பதை நாம் மறந்துவிட முடியாது. ஒரு உயிரை பறிகொடுப்பது என்பது இலேசான காரியமல்ல. இன விடுதலைக்காக தம்மை ஒப்புக்கொடுத்த போராளிகளுக்கு உயிர் துச்சமாக இருக்கலாம். எழுத்தாளன் தியாகி அல்ல. இதனால்தான் போர்க் காலத்தில் பல பேனாக்கள் மூடியிருந்தன. இல்லாது விட்டால் அவர்களுக்கு எந்த நேரமும் எதுவும் நடந்திருக்கலாம். அவர்களை இரகசியமாக போட்டுத்தள்ளும்படி கட்டளையும் வந்திருக்கலாம்.

எழுதியவர்கள் கூட இதனால்தான் பல சந்தர்ப்பங்களில் படும் படாமலும் எழுதினார்கள். கொடூர போர்க்கால வாழ்வினை உயிர்த்துடிப்புடன் உற்றுணர்ந்த போதும், அதை எழுத்தில் பிசகாமல் வடிக்க படைப்பாளிகளால் முடியாமற் போனது. இதனால் ஒரு படைப்பின் உயிர்ப்பே கேள்விக்குறியாகிப் போனது. போர்க்கால எழுத்தாளர்களுக்கு மெல்லவும் முடியாமல், விழுங்கவும் முடியாத நிலையே இருந்தது. பேனா மை உலர முன்னதாகவே பேராபத்து அவர்களை அச்சுறுத்தினால் அவர்களால் என்ன செய்ய முடியும்?

யாரும் மரணத்தை வரமாகப் பெற்றுக் கொண்டு வாழ விரும்புகிறவர்களில்லை என்பது எழுத்தாளர்களுக்கும் பொருந்தும்.

ஆபத்திலிருந்து மீண்டு, அமைதியின் கரையில் ஒதுங்கி வாழவே விரும்புகிறார்கள். இதனால்தான் போர்க்கால படைப்புகள் மட்டுமன்றி, 1958, 77, 83 இனக்கலவரப் பதிவுகள் கூட போதியளவு ஈழத்து இலக்கியங்களில் பதிவாகவில்லை எனலாம்.

அரசு சார்பு ஊடகங்கள் எப்போதுமே ஒரு பக்கமாகவே செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. போராளிகள் தும்மினாலும் பெரிதாகப் பிரசாரம் செய்யும் அவை, அப்பாவித் தமிழர்கள் வகை தொகையின்றி ஆங்காங்கே படையினராலும், காதையர்களாலும் கொல்லப்பட்டபோது மௌனம் சாதித்தன அல்லது மறுப்புச் செய்தி களையே வெளியிட்டு வந்தன. அதிகார பீடத்தின் அத்த பிரச்சாரத்தை முறியடிக்க முடியாமல் பத்திரிகை மற்றும் ஊடகங்களுக்கு தணிக்கை பயன்படுத்தப்பட்டது. இதனால் ஆக்க இலக்கியங்கள் மூலமாக புனைவுகள் போலவே உண்மைகளை வெளிக்கொணர வேண்டிய நிலைப்பாடு இருந்தது. சில எழுத்தாளர்கள் சாதாரண மாக தமது படைப்புகளில் இவற்றைப் பதிவாக்கினர். எனது சில போர்க்கால படைப்புகளிலும் இதையே என்னால் செய்ய முடிந்தது. முழு அனுபவங்களையும் இலக்கியமாக்க முடியவில்லை.

ஈழத்தின் இனப்போர் பற்றிய முதலாவது சிறுகதையான எனது 'அலியன் யானை' (1984) சிறுகதை ஊடாக, ஆக்கிரமிப்பாளரை ஒரு மதம் பிடித்த யானைக்கு உருவகப்படுத்தி, அதைச் சுட்டு வீழ்த்த முயலும் கிராம விவசாயிகளை போராளிகளுக்கு உருவகப்படுத்தி எழுதினேன். பத்திரிகைகள் போர்க்காலச் சிறுகதை

களை வெளியிட முடியாத காலத்தில் எழுதப்பட்ட கதை இதுவாகும். இவ்வாறே குமுதினி படகு கொலைகள், வாகரைப் பிரதேச விவசாயிகளின் கொலை, எல்லைப் புற தமிழ் கிராமவாசிகளின் படுகொலைகள், வல்வெட்டித்துறை இளைஞர்களின் வாசிகசாலை கட்டட படுகொலை என்பவற்றை பதிவாக்கும் கதைகளையும் எழுதினேன். இவ்வாறே எனது சமகால எழுத்தாளர்கள் பலரும் போரின் கோர முகங்களைத் தமது படைப்புகளில் தரிசனமாக்கினர். போருக்குள்ளேயே வாழ்ந்த படைப்பாளிகளின் படைப்புகளில் இது வெகு துல்லியமாக வெளிப்பட்டன.

இவர்களில் பலரும் போருக்கு காரணமானவர்களையோ போரிடுபவர்களையோ விமர்சிக்காமல் விலகிக் கொண்டனர். இன்னும் சிலர் பக்கச் சார்பாக எழுதிய போதிலும், அதில் கூட வெளிப்படைத்தன்மையின்றி பட்டும் படாமலும் எழுதிய மையைக் காணமுடிந்தது.

1957இல் தமிழருக்கு சில உரிமைகள் வழங்கப்படுவதை விரும்பாதவர்கள் காதையர்களைத் தூண்டி இனக்கலவரத்தை ஏற்படுத்திய போதிலும், அதிகாரபீடம் விரைவில் அதைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தது. மீண்டும் 1977இல் சிறுபான்மையினருக்கு எதிராக இனப்படுகொலை கலவரமாக வெடித்து அப்பாவித் தமிழர்கள் தலைநகர் கொழும்பிலும் பிற இடங்களிலும் கொல்லப்பட்ட போது அதிகார பீடம் மந்தகதியிலேயே நடவடிக்கை எடுத்தது. இனவெறியர்கள் கடைத்தனம் புரிந்தபோது அவர்கள் மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்து விரட்டாது கண்ணீர் புகையை வீசியது. இனக்கலவரம் என்ற

போர்வையில் சிறுபான்மை இனத்தவரை திட்டமிட்டு படுகொலை செய்த 1983இன் கோர முகத்தினை யாருமே மறந்திருக்க மாட்டார்கள். நாட்டின் தலைவரே யுத்த பிரகடனம் செய்ததும், மக்கள் விடுதலை முன்னணியினரே படுகொலை செய்ததாகப் பிரசாரப் படுத்தியதையும் ஆயிரக் கணக்கில் தமிழர்கள் வெட்டியும், தீயிட்டும், உயிரோடு தீயிடப்படும் கொல்லப்பட்டமையையும் யார்தான் மறப்பார்கள். இக்கலவரங்களின் அவலங்களை சில எழுத்தாளர்கள் தமது படைப்புகளில் பதிவு செய்துள்ளனர்.

1983இல் கொழும்பில் அதுவரை மக்கள் கண்டிராத அளவு குரூரமாக கலவரம் வெடித்தது. அதிகாரத்தில் இருந்தவர்களால் அராஜகம் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது. வழியிலும் தெருவிலும், வீடுகளிலும் அப்பாவித் தமிழர்கள் தூரத்தித் தூரத்திப் பிடிக்கப்பட்டு உயிரோடு எரிக்கப்பட்டனர். திட்டமிட்டு தமிழர்களின் உடமைகள், உறையுள் யாவும் எரிக்கப்பட்டு அவர்களது பொருளாதாரத்தையும் சிதறடித்தனர். அரசு படைபடை, பொலிசார் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே தமிழர்கள் அடித்துக் கொல்லப்பட்டார்கள். குழந்தைகள், பெண்கள் என்று பேதமின்றி படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். நல்ல இதயம் கொண்ட சிங்களவர் கூட தமிழர்களுக்கு உதவி செய்ய முடியாத சூழ்நிலை இருந்தது. எனினும் சில சிங்களவர்கள் தமது தமிழ் நண்பர்களைக் காத்தனர். இந்தக் கலவரத்தின் பின்னர்தான் நாட்டில் நிரந்தர யுத்தம் வெடித்தது. அரசின் ஆக்கிரமிப்பும், அதற்கு எதிரான கொரில்லா யுத்தமும் வளர்ச்சியுற்று பெரு யுத்தமாக மாறியது.

இந்த யுத்த வரலாறு பற்றிய ஆவணமாக பலரது படைப்புகள் தரிசனமான போதிலும் முழுமையான வரலாற்றைச் சொல்லும் படைப்பாக ஒரு நாவல் இனித்தான் வரவேண்டும். காலம் கடந்தாவது இது சாத்தியப்படுமா?

இன்றும் கூட மழை விட்டாலும் மேகமூட்டம் விலகவில்லை என்பது போல், யுத்தம் முடிவடைந்தும் அமைதியற்ற நிலையே காணப்படுகிறது. சிறுபான்மையினரின் பிரதேச ஆக்கிரமிப்பானது அச்சுறுத்தலாக உள்ளதுடன், இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு எட்டிப் போவதால் சிறுபான்மையினர் நம்பிக்கை இல்லாதவர்களாக வாழும் நிலையே உள்ளது. இந்த நிலையில் எழுத்தாளர்கள் நிதானமாகவும், தூரநோக்குடனும் செயற்பட வேண்டியவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

இன்றைய சூழ்நிலையில் போராளிகளின் அஸ்தமனத்திற்கு பின்னர் சில எழுத்தாளர்கள் பச்சோந்திகளாக செயற்படுவதையும் காணமுடிகிறது. போராளிகள் இருந்தவரை அவர்களுக்குச் சாதகமாக எழுதிய சிலர் இப்போது தமது முகமூடியை விலக்கிக் கொண்டு போராளிகள் பற்றி

அவதூறாகவும், அவர்களது குறைகளைச் சுட்டியும் எழுதுகிறார்கள். போராளிகளே இல்லை என்று ஆகிவிட்ட பின்னர் இவ்விதமான எழுத்துக்களால் ஏது பயன்? தவிரவும், இவ்வாறான எழுத்துக்கள் தவறான முடிவுகளுக்கும் வித்திடுமல்லவா? அதிலும் இவ்வாறான படைப்புகள் அண்டை நாட்டு இலக்கிய சஞ்சிகைகளில் எழுதப்படும் போது எமது போராட்டம் கொச்சைப் படுத்தப்படும் என்ற சிந்தனை சிறிதளவு தானுமின்றி இவர்கள் எழுதுவது வேதனைக்குரியது. இதைவிட மேல் முன்பு சிலர் செய்தது போல் தமது பேனாக்களை மூடி வைத்திருந்தலாகும்.

எழுதும் சுதந்திரம் ஒவ்வொரு எழுத்தாளனுக்கும் உண்டுதான். எனினும் எழுத்தின் சமூகப் பெறுமானம் பற்றியும் சிந்தித்து எழுத்தாளர்கள் செயற்பட வேண்டும். பழையவற்றையே பிரஸ்தாபித்துக் கொண்டிராமல் இனி என்ன செய்யலாம் என்று சிந்தித்தும் எழுதலாம். இது காலத்தின் தேவை.

பேனாக்கள் கூர்மையாக இருந்தால் மட்டும் போதாது. அவை எழுதும் தாளனை குத்திக் கிழிக்காமலும் இருக்க வேண்டும்.

தனது தந்தை
பொன்னையா பெரியதம்பி
அவர்களினது
ஞாபகார்த்தமாக
எழுத்தாளர்
பெரிய ஐங்கரன்
'கறுப்பு மமை' என்றொரு
கவிதை நூலைச் சமீபத்தில்
வெளியிட்டுள்ளார்.

எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம்
வழங்கல்

365500ல் வீடு 2011

எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம் ஆண்டுதோறும் ஈழத்திலும் வெளிநாடுகளிலும் வாழ்கின்ற ஈழத்து தமிழ்ப் படைப்பாளிகளை ஊக்குவிக்கும் வண்ணம் தமிழியல் வித்தகர் பட்டமும் தமிழியல் விருதும் பொற்கிழியும் வழங்கிக் கௌரவித்து வருகின்றது.

இவ்வாண்டும் கார்த்திகை மாதத்தில் இவ்விருதுகளை வழங்குவதற்கு எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம் செயல் வடிவம் கொண்டுள்ளது.

உயர் தரத்தில் வீடு

இலக்கிய மேம்பாட்டுக்கு உரமாய் உழைத்த மிகச் சிறந்த மூத்த படைப்பாளி ஒருவருக்கே எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மைய ஸ்தாபகர் ஓ.கே.பாக்கியநாதன் உயர் தமிழியல் விருது வழங்கிக் கௌரவிக்கும்.

தரத்தில் வீடு தரத்தில் வித்தகர் பட்டமும்

தமிழிலக்கிய மேம்பாட்டுக்கு உரமாய் உழைத்த மூத்த படைப்பாளிகள், ஊடகவியலாளர்கள் 5 பேருக்கு தமிழியல் வித்தகர் பட்டத்துடன் தலா ரூபா 15,000 பொற்கிழியும் வவுனியூர் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணா - கமலாநாயகி தமிழியல் விருது வழங்கிக் கௌரவிக்கும்.

மிகச் சிறந்த நூலாக்காள தரத்தில் வீடு

2010ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த மிகச் சிறந்த நூலொன்றுக்கு ரூபா 30,000 பொற்கிழியுடன் சுவாமி விபலானந்த அடிகளார் தமிழியல் விருதும் வழங்கிக் கௌரவிக்கும்.

சிறந்த நூலாக்காள தரத்தில் வீடு

2010ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த சிறந்த 13 நூல்களுக்கு ரூபா 00,000 பொற்கிழியுடன்,

புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை தமிழியல் விருது

புலவர் ஆ.மு.ஹரிபுத்தீன் தமிழியல் விருது

கல்விமான் க.முத்துலிங்கம் தமிழியல் விருது

அருடகலைவாரிதி சு.சண்முகவடிவேல் தமிழியல் விருது

சிவநெறிப் புரவலர் சீ.ஏ.இராமஸ்வாமி தமிழியல் விருது

நாவலாசிரியை பவள சுந்தரம்மா தமிழியல் விருது

கலைஞர் ஓ.கே.கணபதிப்பிள்ளை தமிழியல் விருது

பம்பைமடு நாகலிங்கம் - நல்லம்மா தமிழியல் விருது

வண்பிதா சந்திரா அடிகளார் தமிழியல் விருது

பதிவாளர்நாயகம் எஸ்.முத்துக்குமாரன் தமிழியல் விருது

வித்தியாளர்நி ந.சந்திரகுமார் தமிழியல் விருது

செந்தமிழ்ச் செல்வர் சு.ஸ்ரீகந்தராஜா தமிழியல் விருது

பம்பைமடு கந்தையா இரஞ்சிதமலர் தமிழியல் விருது

வழங்கிக் கௌரவிக்கும்.

குறுந்திரைப்படித்தற்கான தரத்தில் வீடு

2010ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த சிறந்த 2 குறுந்திரைப்படிப்புகளுக்கு தலா ரூபா 10,000 பொற்கிழியுடன்

கவிஞர் கல்லாறன் மு.கணபதிப்பிள்ளை தமிழியல் விருது

துறையூர் வே.நாகேந்திரன் தமிழியல் விருதும் வழங்கிக் கௌரவிக்கும்.

சிறப்புத் தரத்தில் வீடு

மிகச் சிறந்த வெளியீட்டகம் / பதிப்பகம், நூல் வடிவமைப்பு / அட்டை வடிவமைப்புக்கு தலா ரூபா 5,000 பொற்கிழியுடன்

புரவலர் ந.ஜெகதீசன் தமிழியல் விருது

புரவலர் எஸ்.சோலைமலைத்தேவர் தமிழியல்

விருதும் வழங்கிக் கௌரவிக்கும்.

ஓவியருக்கான தரத்தில் வீடு

மிகச் சிறந்த ஓவியர் ஒருவருக்குத் தலா ரூபா 5,000 பொற்கிழியுடன் ஓவியர் கிக்கோ தமிழியல் விருது வழங்கிக் கௌரவிக்கும்.

அந்த வகையில் 2011ஆம் ஆண்டு தமிழியல் விருதுக்கான நூல்களையும், குறுந்திரைப்படிப்புகளையும் தேர்வு செய்ய படைப்பாளிகளிடமிருந்து நூல்களையும், இறுவட்டுக்களையும் எதிர்பார்க்கிறது.

இலங்கையிலும் வெளிநாடுகளிலும் வாழ்கின்ற இலங்கையைத் தாயகமாகக் கொண்ட படைப்பாளிகள் 2010ஆம் ஆண்டு தை 01ம் திகதி முதல் மார்ச்சு 31ஆம் திகதி வரை வெளிவந்த நூல்களையும், குறுந்திரைப்படி இறுவட்டுக்களையும் தேர்வுக்காக அனுப்பி வைக்கலாம்.

ஒரு படைப்பாளி எத்தனை வகையான படைப்புக்களையும் அனுப்பி வைக்கலாம்.

அனுப்ப வேண்டிய முகவரி :

ஓ.கே.குணநாதன்

மேலாளர்,

எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம்

இல. 64, கதிர்காமம் வீதி,

அமிர்தகழி, மட்டக்களப்பு, இலங்கை.

தோலைபேசி இல. : 0776041503

இருபாலை

சேனாதிராய

முதலியாரின்

ஆக்கங்கள்

தந்துதவியீர்களா?

- யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

பிரபந்தம் அரங்கேற்றப்படும் போது அறிவிற் சிறந்த சான்றோர் கொண்ட சபையில் அதை அரங்கேற்றுவது வழமை. செட்டியாரும் அத்தகைய அறிஞர் சபையைக் கூட்டுவதற்காக மற்றைய பிரபந்தங்கள், பண்டிதர்களுக்கு ஆளனுப்பும் போது சேனாதிராய முதலியாருக்கும் ஆளனுப்பினார். அரங்கேற்றம் வண்ணார்பண்ணை சிவன் கோவிலில் நடைபெற்றது. இவர் அங்கு சென்றபோது, வடதேசப் புலவர் இவரைச் சிறிதும் மதியாது இறுமாப்பு போடு இருந்தனர். முதலியார் அதனைக் கவனித்தவாறு சென்று அவையில் அமர்ந்து கொண்டார். பிரபந்த அரங்கேற்றம் ஆரம்பமாகியது. அரங்கேற்றத்தில் பாடப்பட்ட பாடல்களை முதலியார் மனதில் பதித்துக்கொண்டார்.

அரங்கேற்றத்தின் முடிவில் செட்டியார், “முதலியாரே, பாடல்கள் எப்படி?” எனக் கேட்டார்.

முதலியாரும் “பாடல்கள் நன்றாக அமைந்துள்ளன. கவையாக உள்ளன. ஆனால் அத்தனையும் பழைய பாடல்களே” என்றார்.

அவையோரும், செந்தில்கவியும் துணுக்குற்றனர். செந்தில்கவி முதலியாரைப் பார்த்து “ஐயா, எங்கள் பாடல்கள் பழையவை என்கிறீர்களே. எங்கே ஒரு பாடலைச் சொல்லுங்கள் கேட்கலாம்” எனக் கேட்டார்.

முத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே தனக்கென ஓரிடத்தைக் கொண்டிருப்பவர் இருபாலை சேனாதிராய முதலியார். இவர் நெல்லைநாத முதலியாரின் மைந்தர். தந்தையும் சிறந்த கல்விமான். அபார நினைவாற்றல் கொண்டவர். மகனும் அப்படியே. இவர்களது ஞாபக சக்தி குறித்து ஒரு கதை கூறப்படுகிறது.

வண்ணார்பண்ணை சிவன்கோவில் ஆதின கர்த்தாவாகிய வைத்திலிங்கச் செட்டியார் மேல் வடதேசப் புலவரான செந்தில்கவி என்பவர் பிரபந்தம் பாடி அதை அரங்கேற்ற வெனக் கொண்டு வந்தார். பிரபந்தங்கள் கோலோச்சிய காலம் அது. ஒருவர் மீது பிரபந்தம் பாடினால் அவர் பொருமைக்குரிய வராகக் கருதப்பட்டார். பிரபந்தம் பாடியவரும் அதில் அவர் காட்டும் திறமையைப் பொறுத்துப் புகழப்பட்டார்.

உடனே சேனாதிராய முதலியார் “ஒரு பாடல் என்ன? முழுப்பாடல்களுமே எனக்கு மனப்பாடம். இதோ சொல்லுகிறேன். கேளுங்கள்” எனக் கூறி பாடல்களைக் கூறத்தொடங்கினார்.

அதைக் கேட்ட செந்தில்கவியின் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும்? எவ்வளவோ திறமையைக் கொட்டி சிறப்புற அவரே இயற்றிய பாடல்களை மற்றொருவர் “பழைய பாடல்கள். வேறு யாரோ இயற்றியவை” எனக்கூறினால் எவ்வளவு வேதனையாக இருக்கும்? அதைவிட தேர்ந்த அறிஞர்கள் நிறைந்த சபையில் யாரோ எழுதிய பாடல்களைத் திருடி, தனதெனப் பாடியதாக ‘திருடன்’ என்ற பட்டம் கிடைத்த வெட்கம் தலை குனிந்து கூனிக் குறுக வைத்தது.

கவிஞரின் நிலைகண்டு முதலியார் மனமிரங்கினார். உண்மையை அவர் அவைக்கு “இப்பாடல்கள் கவிஞரால் இயற்றப்பட்டனவே. அவர் அவற்றை அரங்கேற்றும் போதே நான் அவற்றை மனனஞ் செய்து இங்கு கூறினேன்?” என அறிவித்தார். கவிஞரின் மனம் வெயிலில் வாடிய பயிர் மழை கண்டது போலாயிற்று. நான் முதலியாரை முன்னர் மதிக்கத் தவறியதை மன்னிக்குமாறு அவர் வேண்டிக் கொண்டார்.

இதனைப் பார்த்திருந்த செட்டியார், இரு தாம்பாளங்களில் பரிசுகள் கொண்டு மாறு செய்வித்து ஒன்றைக் கவிஞருக்கும், மற்றொன்றை முதலியாருக்கும் அளித்து இருவரையும் கௌரவித்தார். முதலியார் அப்பரிசை மகிழ்ச்சியுடன் பெற்று, செந்தில் கவிபிடமே கையளித்தார். முதலில்

வேதனையிலும் அவமானத்திலும் தத்தளித்த கவிஞர், இப்போது இரட்டைப் பரிசில் பெற்று மகிழ்வில் மிதந்தார்.

இவ்வாறு அபார நினைவாற்றல் கொண்ட முதலியார் ஏககந்தக்கிராகி எனப் போற்றப்பட்டு வந்ததாகக் கூறுவர். இவ்வாறே தந்தையார் நெல்லைநாத முதலியாரும் பாராட்டப்பட்டார்.

தந்தையினதும் மைந்தனதும் வரலாறு கூறும் அறிஞர்கள் வெவ்வேறு நூல்களில் எழுதிய மேற்குறித்த கதையைக் கோர்த்துத் திரட்டி சுவையூட்டி மேலே தந்துள்ளேன்.

வடதேசப் புலவரின் பாடல்களைக் கேட்டு மனனஞ் செய்து கூறியவர் நெல்லைநாத முதலியார் என்றும் சிலர் கூறியுள்ளனர். சேனாதிராய முதலியாரின் நல்லை வெண்பாவிற்கு உரையெழுதி வெளியிட்ட யாழ்ப்பாணத்துப் புலோலி வித்துவான் திரு. க.முருகேசபிள்ளையவர்கள் அந்த நூலில் இவ்வாறே எழுதியுள்ளார். ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளையின் பாவலர் சரித்திர தீபகத்தில் சேனாதிராய முதலியார் பற்றி அவர் எழுதியதற்குக் குறிப்புரை எழுதும்பொழுது கலாநிதி. பொன் பூலோகசிங்கம் அவர்கள் இதுபற்றி எழுதியுள்ளதை இங்கு தருவது பொருத்தமாகவிருக்கும். அது வருமாறு,

சேனாதிராயரின் ஞாபக சக்தியை எடுத்துக்காட்டச் சதாசிவம்பிள்ளை கூறும் வடதேசப் புலவர் கதை ஆ.முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையால் யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்திலும் (1912), க.வேலுப்பிள்ளையால் யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதியிலும் (1918) நெல்லைநாதர் மீது ஏற்றிக்

கூறப்பட்டது. தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரத்தில் (1916) இ.குமாரசாமிப் புலவர் முன்னர் சதாசிவம்பிள்ளை தந்த கூற்றினையே ஏற்றுச் சிலர் தந்தை மீது ஏற்றிக் கூறுவதையும் குறிப்பிட்டார். ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரத்தில் (1939) சி.கணேசையர் நெல்லைநாதருக்கு உரியதாகவே கூறியுள்ளார்.

பொன்.புலோகசிங்கம் அவர்களது இந்தக் குறிப்பிலிருந்து கதை தந்தைக்கும் மகனுக்குமாக மாறி மாறிக் கூறப்படுவதைக் கண்டுகொள்ளலாம்.

எப்படியிருப்பினும் இருவரும் சிறந்த நினைவாற்றல் கொண்டவர்கள் என்பது மட்டும் உண்மை. இந்த ஆற்றல் பற்றி இங்கு ஏன் கூறவருகிறேனென்றால் அந்த நினைவாற்றல் தமிழ் இலக்கியத்திற்குப் பாதிப்பு ஏற்படுத்தியிருக்குமோ என்ற ஓர் ஐயப்பாடுதான்.

சேனாதிராய முதலியார் இயற்றிய நூல்களாக நல்லை வெண்பா, நல்லைத் திரியந்தாதி, நல்லைக் குறிஞ்சி, மாவைக் கந்தன் ஊஞ்சற் பதிகம், வேறும் சில ஊஞ்சற் பதிகங்கள், வண்ணை நீராவி விநாயகர் மீது கலிவெண்பா, மற்றும் பல தனிச் செய்யுட்கள் என்பன அறிஞர்களால் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

இவற்றைத் தேடிச் சேர்க்க முற்பட்ட போது, முற்குறித்த உரையுடனான நல்லை வெண்பா நூல் மிகுந்த கஷ்டப் பட்டுப் பெறவேண்டிய ஒன்றாகக் கிடைத்தது. நீராவிடய வீரகத்தி வித்துவான் ந.சுப்பையாபிள்ளையின் உரையுடன் நீராவிப் பிள்ளையார் கலிவெண்பா வெளியிடப்பட்டுள்ளது. கோப்பாய் கண்ணகை

யம்மன் திருவஞ்சல், அக்கோவில் கும்பாபிவேக மலரில் வெளியாகியுள்ளது. நல்லூர் கந்தசுவாமி கோவில் என்னும் நூலில் குல.சபாநாதன் அவர்கள் தொகுத்துள்ள பாடல்களில் நல்லைக் கலிவெண்பாவும் ஊஞ்சற் பதிகமும் உள்ளன. ஏனையவை எங்கே?

மற்றவர்களது பாடல்களையே நினைவில் வைத்துக் கூறியவருக்கு தான் இயற்றிய பாடல்களை எழுதி வைக்க வேண்டிய அவசியமிருக்கவில்லையோ? அதனால் அவற்றை அறிந்திருந்த மாணவர்களினதும் அவரதும் மறைவுடன் அவையும் மறைந்து விட்டனவோ? என்றொரு சந்தேகம் முளைவிட்டது.

அப்படியிருக்காது. எங்காவது பழமை பேணுவோர் கைகளில் அவை இருக்கக் கூடும். நூலகங்களில் பேணப்பட்டிருக்கலாம் என்ற எண்ணமும் கூடவே தோன்றியது.

இருபாலை சேனாதிராய முதலியாரின் ஆக்கங்களை ஒருங்கே தொகுத்து வெளியிடலாம் என்ற ஆர்வமொன்று ஏற்பட்டுள்ளது. இருக்கின்றனவாக மேலே குறித்தவை தவிர்த்த அவரது வேறு ஆக்கங்களை வைத்திருப்போர் அவற்றைத் தந்துதவினால் பேருதவியாகவிருக்கும். அவற்றை நிழற்பிரதி எடுத்துவிட்டு மீண்டும் தங்களிடமே ஒப்படைப்போம். தொடர்பு கொள்ள வேண்டி முகவரி, கோப்பாய் தெற்கு, கோப்பாய். தமிழுக்கு ஆற்றும் தொண்டாக இதைக் கருதி உதவுவீர்களென எதிர்பார்க்கிறேன்.

கங்காரு நாட்டு காகிதம்

உலகத்தில் இலகுவானதும் சுலபமானதுமான தொழில்

- முருகபுதி

உலகத்தில் எத்தனையோ வகையான தொழில்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் மிகவும் இலகுவான அல்லது சுலபமான தொழில் என்ன? என்று யாராவது உங்களிடம் கேட்டால் என்ன சொல்வீர்கள்?

இந்த ஆக்கத்தை படித்து முடிக்க சில நிமிடங்கள் தேவைப்படலாம். அதற்குள் மேற்குறித்த கேள்விக்கான பதில் கிடைக்கவில்லையென்றால் சற்றுப் பொறுத்திருங்கள்.

கணவன் வேலைக்குப் போய்வருவான். வீட்டில் மனைவி குழந்தைகளை பராமரித்து உணவுட்டி, உடை மாற்றி பாடசாலை அனுப்பிவிட்டு சமையல் பாத்திரங்கள் யாவும் கழுவித் துடைத்து வீட்டை கூட்டிப்பெருக்கி சுத்தம் செய்து, கணவனதும் குழந்தைகளினதும் தனதும் உடைகளைத் துவைத்து காயப்போட்டு காய்ந்த பின்னர் எடுத்து மடித்து வைத்து, பகல் உணவுக்கு ஏதும் சமைத்து, சமைக்க ஒன்றும் இல்லையென்றால் கடைத்தெருவுக்கோ சந்தைக்கோ சென்று காய்கறி மற்றும் பொருட்களை வாங்கிவந்து வீட்டில் அவற்றை வைக்க வேண்டிய இடத்தில் வைத்து, சமையலும் செய்து, பாடசாலை விட்டதும் குழந்தைகளை அழைத்து வந்து அல்லது அவர்களது வருகைக்காகக் காத்திருந்து, வந்ததும் உடை மாற்றி மாற்றுடை வழங்கி மதிய உணவுட்டி, தானும் உண்டுவிட்டு எஞ்சியுள்ள மாலை வேளையில் குழந்தைகளின் வீட்டுப் பாடத்திற்கு (Home work) உதவியும் ஆலோசனையும் வழங்கி, வீட்டின் முற்றத்திலோ அல்லது பின்புறத்திலோ வளரும் பூக்கள்களுக்குச் செடிகளுக்குத் தண்ணீர் வார்த்து, குளியலறை, சமையலறை, படுக்கை அறைகளை துப்பரவு செய்து, மாலையானதும் குழந்தைகளுக்கு கோப்பியோ தேநீரோ தயாரித்துக் கொடுத்துவிட்டு சற்றுநேரம் ஓய்வாக அமர்ந்து தொலைக்காட்சியைப் பார்க்கலாம் என்றால், அதற்குள் வேலைக்குச் சென்றிருந்த கணவன் வீட்டுக்கு வந்துவிடுவான்.

வந்தவனுக்கு அடுத்த பணிவிடை ஆரம்பமாகி விடும். தேநீரைக் கொடுத்தால், கோப்பி இல்லையா என்பான். கோப்பியைக் கொடுத்தால் குளிப்பானம் இல்லையா? என்பான். குளிப்பானத்தைக் கொடுக்கப் போனால், “வேண்டாம்... உடல் அசதியாக இருக்கிறது. கொஞ்சம் டறிங் (மதுபானம்) எடுத்துவிட்டு சாப்பிடுகிறேன்” என்பான். அதற்கும்

மனைவிதான் கண்ணாடித் தம்ளரை கழுவி எடுத்துக் கொடுக்க வேண்டும்.

இவ்வளவும் மனைவி பொறுமை யுடனும் நிதானத்துடனும் செய்ய வேண்டும். இரவு உணவு உண்ணும்போது “கறியில் உப்பில்லை, புளியில்லை, உறைப்பு காணாது. உனக்கு இன்னமும் சமைக்கத் தெரியாது. உருப்படமாட்டாய்” என்பான் கணவன்.

பொறுமை இழக்கக்கூடிய மனைவி என்றால், “சரி. நீங்களே உங்களுக்கு சமைத்துக் கொள்ளலாமே...” என்று வெடுக்கென கேட்பாள். ஏனென்றால் அவனுக்கு தேநீர் தயாரிக்கவே தெரியாது என்ற தைரியத்தில்.

அவனுக்கும் அச்சமயம் ‘மூட’ நன்றாக இல்லையென்றால் கையை நீட்டப் பார்ப்பான். அவுஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளில் யாரும் யாருக்கும் கைநீட்ட முடியாது. சின்னச் சின்ன விடயங்களுக்கெல்லாம் தனது மனைவிக்கு கைநீட்டிக் கொண்டிருந்தான் ஒரு ஆசிய நாட்டவன். ஒருநாள் விடுமுறை நாளன்று வீட்டில் சில மாற்றங்களை கணவனும் மனைவியும் இணைந்து செய்ய நேர்ந்தது. மேசை, கதிரைகளை, கட்டில்களை வெவ்வேறு அறைகளுக்கு இடம்மாற்றி தூசு தட்டி வீட்டை துப்பரவு செய்ய நேர்ந்தது.

ஒரு அறையில் கட்டிலை தூக்கும் போது மனைவி உடனடியாகவே ஒரு முனையில் டக்கென தூக்கி விட்டாள். ஆனால் கணவனோ மறுமுனையில் தூக்குவதற்கு சில கணங்கள் சிரமம் பட்டான்.

அந்தக் கணம்தான் அந்த மனைவியின் பொன்னான நேரம்.

“தொட்டதெற்கெல்லாம் கையை நீட்டிக்கொண்டு வருவீங்க. ஆனால் இந்தக் கட்டிலை உங்களால் உடனடியாகவே தூக்க முடியவில்லை பார்த்தீங்களா? உங்கட பலம் இவ்வளவுதான்?” என்று அவனது ஆண்மைக்கே சவால் விட்டாள்.

நிலைமைய சமாளிக்க கணவனும், “இந்தக் கட்டிலில் நான் எத்தனையை தயாரித்தேன் தெரியுமா? வெளியே விளையாடக்கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்றான்.

“சுமந்தது நான்தானே” என்று நிதானமாக மனைவி சொன்னாள்.

இனி கலை இலக்கியம் ஊடகத்துக்கு வருவோம். அல்லது அவை சம்பந்தமான நிகழ்ச்சிக்கோ ஒன்றுகூடலுக்கோ வருவோம். எனக்கு இந்த விடயத்தில் எழுத்துலகத்திலும் சமூகப்பணிகளிலும் ஈடுபடத் தொடங்கிய 1970களில் இருந்தே அனுபவம் இருப்பதனால்தான் சொல்கிறேன். என்னைப் போன்று பலருக்கும் இந்த அனுபவம் வாழ்வோடு இணைந்திருக்கும்.

ஆக்க இலக்கியங்களான சிறுகதை, நாவல், கவிதை எழுதத் தெரியாதவர்கள், நாடகம், திரைப்படம், கூத்து உட்பட கலை நிகழ்வுகளை தயாரித்து இயக்கத் தெரியாதவர்களுக்கு அவற்றை வாசிப்பதற்கும் ரசிப்பதற்கும் தெரிந்தவர்களுக்கு ஒரு தொழில் நிச்சயமாகத் தெரிந்திருக்கும். அது இலகுவான சுலபமான தொழில்.

அது என்ன தொழில்?

ஒரு ஓவியக் கண்காட்சியில் ஒரு ஓவியத்திற்கு சிறந்த பரிசைக் கொடுத்துவிட்டார்கள், தெரிவுக் குழுவில் இடம்பெற்ற நடுவர்கள். அந்தக் கண்காட்சி நடந்த மண்டபத்தின் பக்கம் வந்த செருப்புத் தைக்கும் தொழிலாளியான செங்கோடனும் கண்காட்சியை பார்க்க வந்தான். சிறந்த பரிசுக் குரியதாக தேர்வு பெற்ற பெண் ஓவியத்தில் அந்தப் பெண் அணிந்திருந்த பாதுகையில் துல்லியமாகத் தெரிந்த தவறை அவன் சுட்டிக் காட்டினான். நடுவர்களும் அதனை ஏற்றுக்கொண்டு வழங்கிய புள்ளிகளை குறைத்தனர். தனது பேச்சுக்கு மரியாதை கிடைத்து விட்டதனால் புளகாங்கிதம் அடைந்த செங்கோடன் மேலும் மேலும் பல தவறுகளை குறிப்பிட்ட ஓவியத்தில் சுட்டிக்காட்டத் தொடங்கிவிட்டான்.

ஓவியக் கண்காட்சியில் நடுவர் தலைவர் தொழில் ரீதியாக ஒரு நீதிபதி. அவர் பொறுமை இழந்து சொன்னார், “செங்கோடா... செருப்போடு நில்.”

எனக்கும் தினக்குரல் பிரதம ஆசிரியர் நண்பர் தனபாலசிங்கத்திற்கும் இந்தச் சுவாஸ்யமான கதையை ஒருகாலத்தில் சொன்னவர் இப்போது இல்லை. அவர் தான் வீரகேசரியில் நீண்டகாலம் பணியாற்றிய பிரபல பத்திரிகையாளர் தியாகராஜா.

அவுஸ்திரேலியாவில் 2001 ஆம் ஆண்டு முதல் கடந்த (2011) மே மாதம் வரையில் தொடர்ச்சியாக தமிழ் எழுத்தாளர் விழாக்களை தங்கு தடையின்றி (சவால்கள், இடையூறுகளுக்கு மத்தியிலும்) நடத்தும் பணியில் இங்கு பலருடன் இணைந்திருக்கின்றேன். ஒவ்வொரு விழா

வுக்கும் பிரசன்னமாகும் சிலர், தமக்கே யுரித்த பாணியில், “அப்படி நடத்தலாம்... இப்படி நடத்தலாம்... மக்களைக் கவருவதற்கு ஏற்றவாறு நிகழ்ச்சிகளை வடிவமைக்கலாம்” என்றெல்லாம் முட்டையில் மயிர் பிடுங்கிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

“சரி நீங்கள் சுட்டிக் காட்டும் தவறுகளை ஏற்றுக்கொள்கின்றோம். அடுத்த விழாவில் உங்கள் ரசனைக்கு ஏற்றவாறு நிகழ்ச்சிகளை தயாரித்துத் தாருங்கள். நாம் மண்டபத்தில் கதிரை, மேசைகளை ஒழுங்கு செய்யும் பணிகளையும், சமையலறையில் விழாவுக்கு வருகை தருபவர்களுக்கான மதிய உணவு, சிறுண்டுகளை தயாரிக்கும் வேலைகளிலும் ஈடுபடுகின்றோம்” எனச் சொன்னால், “அதற்கென்ன பார்ப்போம்” என்பார்கள். ஆனால் அடுத்த ஆண்டு விழா நடக்கும் மண்டபத்தின் பக்கமும் எட்டியும் பார்க்க மாட்டார்கள். காரணம் சொல்வதற்கு ஏதும் சாக்குப் போக்கு இருக்கும்.

இத்தகைய சாக்குப்போக்கு சுந்தரர்களையும், சுந்தரிகளையும் நான் அவுஸ்திரேலியாவில் மட்டுமல்ல கடந்த ஜனவரியில் கொழும்பில் நாம் நடத்திய சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டிலும் பார்த்தேன்.

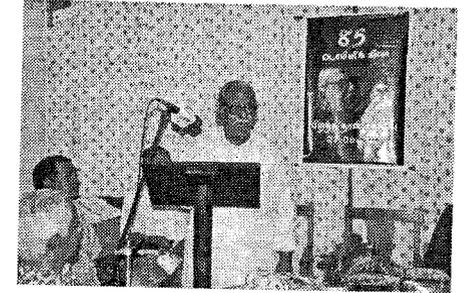
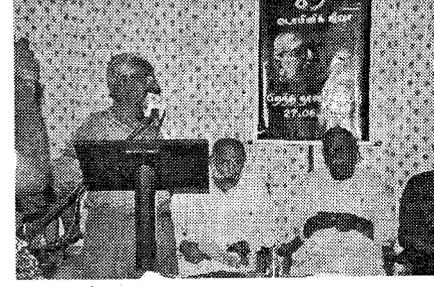
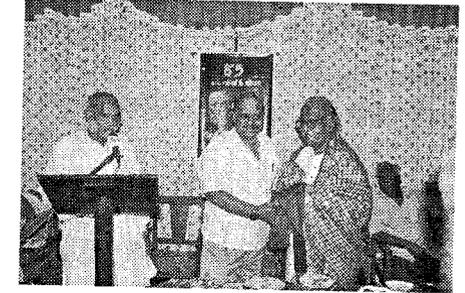
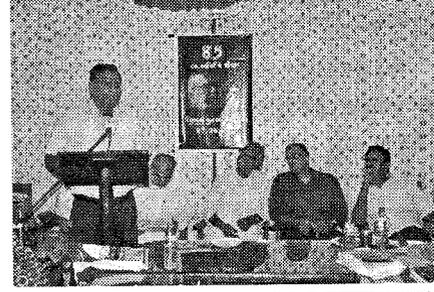
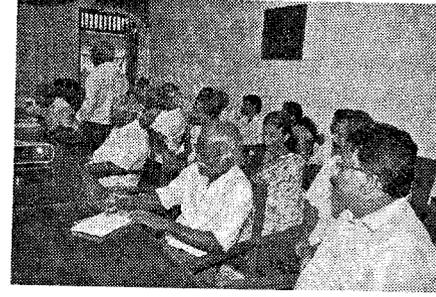
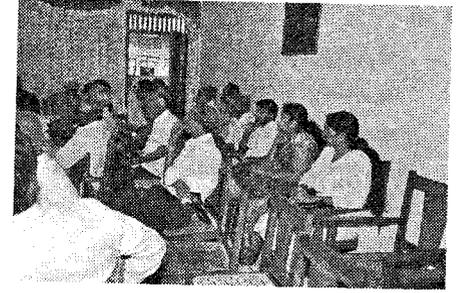
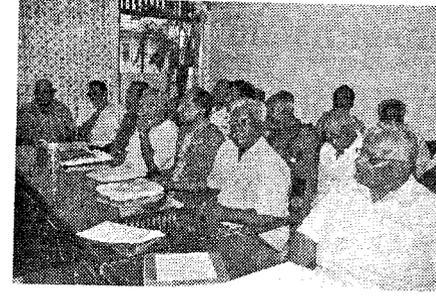
மல்லிகை வாசகர்களே கண்டுபிடித்து விட்டீர்களா?

உலகத்தில் இலகுவான சுலபமான தொழில் என்ன?

அதற்கு ஒரு சொல்லில் பதில் இருக்கிறது.

விமர்சனம்.

ஜீவா 85ஆவது பிறந்த தின படத்தொகுப்பும்
வாழ்த்துக்களின் வார்த்தைகளும்.

சஞ்சிகைச் சாதனையாளர் ஜீவாவை வாழ்த்துவோம்...!

- வி.ரி.இளங்கோவன்

ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்திற்கு
உரமிட்டது மல்லிகை
மாத இதழாய் மணம் பரப்பி
மக்கள் மனதில் பதிந்த சஞ்சிகை
ஆரோக்கியமான இலக்கிய இருப்பை
ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டது
ஐம்பதாவது ஆண்டை நோக்கி
அரிய சாதனை படைக்கிறது...
அயரா உழைப்பே மூலதனமென
அடுத்த தலைமுறைக்கும்
நடைமுறையால் விளக்கிடும்
ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா...
அகவை எண்பத்தைந்தில்
அகமகிழ வாழ்த்துவோம் நாமும்...!

டொமினிக் ஜீவாவின் 85ஆவது பிறந்த தினத்தை முன்னிட்டு வாழ்த்துக்கள்

- லெனின் மதிவானம்

ஈழத்து சஞ்சிகை வரலாற்றில் முக்கிய திருப்புமுனையாக திகழ்கின்ற தோழர் டொமினிக் ஜீவாவின் 85ஆவது பிறந்த தினத்தை முன்னிட்டு முச்சந்தி இலக்கிய வட்ட நண்பர்கள் தமது வாழ்த்துக்களை தெரிவித்துக் கொள்கின்றனர். சுமார் 40 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக மல்லிகை என்ற முற்போக்கு சஞ்சிகையை வெற்றிகரமாக நடத்தி வருவதுடன், முற்போக்கு மார்க்சிய உணர்வு கொண்ட பல தளர்கள் கிளையாவதற்கும், வேர்கொள்வதற்கும் தூண்டுதலாக இருந்து வருபவர் டொமினிக் ஜீவா. எமது யாசிப்பு அவர் தொடர்ந்து இந்த மாணுட அணி சார்ந்து காத்திரமான பங்களிப்பை வழங்க வேண்டும் என்பதாகும்.

வணக்கம் ஐயா!

ஈழத்தின் முதுபெரும் சொத்து திரு மல்லிகை ஜீவா ஐயா பற்றிய குறிப்பை வாசித்தேன். மீண்டும் அந்தக் கண்ணாடி போட்ட முகம் என்முன்னே வந்து நின்றது.

முன்னைய காலங்களில் அவர் தனது மல்லிகையை வீடு வீடாக கொண்டு சென்று விற்று வந்தவர். அப்படியாக எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தபொழுது அதனை எனது தந்தையார் வாங்கி வாசித்துவிட்டு, அதற்கு அடுத்தமுறை வரும்பொழுது இனி நீங்கள் இங்கு மல்லிகையை கொண்டு வரவேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டு எதை எங்கு எடுக்கலாம் என்று கேட்டு, அதன்பின்னர் அது கிடைக்குமிடத்தில் போய் வாங்கி வந்து வாசித்தார். அவற்றையெல்லாம் ஒரு பொக்கிஷமாக அவர் சேகரித்து வைத்திருந்தார். பின்னைய காலங்களில் அவை அழிந்துபோய் விட்டன. ஆனால் எனது தந்தையார் இப்பவும் உயிருடன் உள்ளார். அவற்றை எல்லாம் நல்ல ஞாபகசக்தியுடன் நினைவு கூருவார்.

நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் மல்லிகையை எடுத்து வாசி என எங்களை வற்புறுத்துவார். அந்த வயதில் எனக்கென்ன விளங்கும்? ஆனால் மல்லிகை மணம் மட்டும் தெரியும். எங்காவது கண்டால் இது என் ஐயா வாசிக்கும் புத்தகம் என்று மட்டும் பிரித்துப் பார்க்கத் தெரிந்தது. அவரது மல்லிகையில் நான்கு இதழ்கள் இருக்கும். அதையும் ஒருநாள் எனது தந்தையார் ஆசிரியர் ஜீவா ஐயாவிடம் கேட்டிருக்கிறார்.

நீங்கள் குறிப்பிடுவது போன்று ஏறத்தாள அரை நூற்றாண்டை எட்டிப்பிடிக்கும் மல்லிகையின் வயது என்பது தனி மனிதன் இட்ட பசளையால் வளர்ந்தது. அந்த முயற்சி யினை நாம் பாராட்டுகிற அதேநேரம், எம்மால் இப்படி ஒன்று சாத்தியப்படுமா என்பது கேள்விக்குறியே.

எனக்கு அறிவு தெரிந்த நாட்கள் தொடக்கம் மல்லிகையை தேடி வாசித்த நாட்கள் பல. அதிலும் தூண்டில் பகுதியை விரும்பி வாசிப்பேன்.

அவர் மீதும் மல்லிகையின் மீதும் கொண்ட காதலால் அவரை எமது வளாகத்தில் ஒரு இலக்கிய கருத்தாடல் ஒன்றிற்காக அழைத்திருந்தோம். மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு கலந்துகொண்டார். அப்பொழுது முதல்வராக இருந்த பேராசிரியர் நா.பாலகிருஷ்ணன் அவர்களின் தலைமையில், கலாநிதி ந.இரவீந்திரன், கலாநிதி கந்தையா ஸ்ரீ கணேஷன் மற்றும் கவிஞர் அகளங்கன் போன்ற அறிஞர்களுடன் காரசாரமான கருத்தாடல் ஒன்று நடைபெற்றது.

இதன் பின்னர் ஒரு கவலை என்னவென்றால், நாம் இப்படி ஒரு கருத்தாடலுக்கு அழைத்தது முதல் தடவை. பல்கலைக்கழக வளாகங்கள் தங்களை அழைத்தது மகிழ்ச்சி தருகின்றது என மேடையில் முழங்கிய ஐயா அவர்கள், அதுபற்றி ஒரு சிறு குறிப்பேதும் அதன் பின்னர் வந்த மல்லிகையில் பதிவு செய்யவில்லை. (பின்னர் அவர் அப்படி செய்தது எனக்குத் தெரியாமல் இருந்தால் என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்.)

அந்தக் கருத்தாடலின் பொழுது, யாழ்ப்பாணத்தில் கம்பன் கழகம் அமைந்திருக்கும் இடம் பற்றியும், அதன் நிர்வாகிகள் பற்றியும் மிகவும் காட்டமான விமர்சனம் ஒன்றினை

ஆசிரியர் ஜீவா அவர்கள் வைத்திருந்தார். அதன் பின்னர், சில காலம் கழித்து பத்திரிகையில் இரு வேறுபட்ட விளம்பரங்களைக் காணக் கிடைத்தது.

ஒன்று, இவரது நூல் வெளியீடு ஒன்றிற்கு கம்பன் கழக அமைப்பாளர் திரு. இ.ஜெயராஜ் அவர்கள் முதன்மை விருந்தினராக அழைக்கப்பட்டமை. இரண்டாவது கம்பன் விழா ஒன்றிலே ஜீவா ஐயா முதன்மையாளராக கௌரவிக்கப்பட்டது. இவையிரண்டும் அவரது சமூக அரசியல் கொள்கையின் பால் நின்று சற்று விலகிப் போகின்றாரோ என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. இவைதான் என்னிடம் அவர் தொடர்பில் இருக்கக்கூடிய கேள்விகள். ஆனால் அந்த விருட்சத்திற்கு இப்படியான சிறு கேள்விகள் காம்பொடிந்து விழுகின்ற இலைகளைப் போன்றது. அவற்றை விட அவரது சேவையும் புகழும் இந்த பாரெங்கும் பரந்து கிடக்கின்றது.

நான் எட்ட இருப்பவன் ஐயா. நீங்கள் அவர் அருகில் இருப்பவர். அவரைப் பற்றி உங்களுக்கு நிறையவே தெரிந்திருக்கும்.

அறிவிலும் வயதிலும் சிறியவன்

சேகர் தம்பிராஜா

ஆன்டி

- ருடாமினிக் ஜீவா

➤ மூத்த படைப்பாளிகளுக்கும் வளர்ந்து வருகின்ற இளம் எழுத்தாளர்களுக்கும் உடையுறை இலக்கிய உறவுப் பாலத்தைக் கட்டியெழுப்ப நீங்கள் கூறும் ஆலோசனைகள் என்ன?

புலோலி

வேல் நந்தன்

➤ இளம் எழுத்தாளர்களைத் தனித்தனியாக இனங்கண்டு, பழகி வருகின்றேன். எப்படியும் சீக்கிரமாகப் புகழ் பெற்றுவிடலாம் எனப் பலர் துடிக்கின்றனரே தவிர, ஆழமாக வளர வேண்டும் என இவர்களில் பலர் அறவே யோசித்துக் காரியமாற்றி வருபவர்களல்ல. இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கு அறவே வந்துபோக மாட்டார்கள்.

எங்களது ஆரம்ப கால இலக்கிய வாழ்வில் நன்மைப் போன்றவர்கள் எத்தனை தூரம் கசப்பான அனுபவங்களைப் பெற்று, நீடித்து நிலைத்திருக்கின்றோம் என்பதும் இவர்களுக்குப் புரிவதாயில்லை.

தாம் எழுதுவதெல்லாம் சுடச்சுட அச்சில் வந்துவிட வேண்டும் என ஆவலாதிப் படுகின்றனர். பிரபலமாக எத்தனை தூரம் ஆலாய்ப் பறக்கின்றனரோ, அத்தனைக் கத்தனை சீக்கிரம் எழுத்து உலகிலிருந்தும் மறைந்தும் போய்விடுகின்றனர்.

எழுத்து உலகில் பெயர் பதிக்க முனைந்து செயற்படும் இளந்தலைமுறையினர் தம்மை முழுக்க முழுக்க இத்துறையில் அர்ப்பணித்துவிட வேண்டும். அவசரப்பட்டால் வேறு துறைக்குப் போய்விடுவது, அவர்களது எதிர்காலத்திற்கே நல்லது.

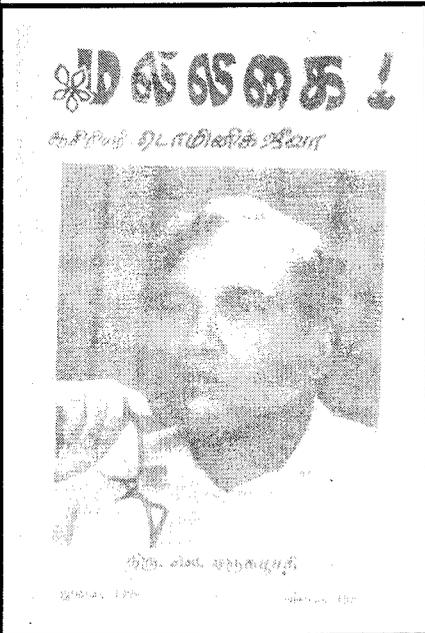

➤ இந்த ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் கொழும்பு மாநகரில் நடைபெற்று உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டில் பங்கு கொண்ட இளம் படைப்பாளிகள் குறித்து ஒரு மூத்த படைப்பாளி எவ்வளவு முறையில் உங்களது கருத்து என்ன?

பருத்தித்துறை

ச.வசீகரன்

மல்லிகை வாழ்த்துகிறது!

முருகபுபதிக்கு
இந்த ஆண்டு
ஜூலை 03ந் திகதி
தொடக்கம்
மணிவிழா ஆண்டாகும்.

இதில் சந்தோஷமான செய்தி என்ன வென்றால், மாநாடு பற்றி வதந்தி பரப்பியவர்களின் பரபரப்புப் பிரபலம்தான் இம்மாநாட்டை அமோகமாக வெற்றி பெற வைத்துள்ளது என்பது என் கணிப்பு.

இலங்கையில் இருந்து ஏராளமான இளந்தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் இம்மாநாட்டில் பங்கு பற்றியது குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழகத்திலிருந்து 40 பேர் கலந்துகொண்டனர். வந்தவர்களில் பெரும்பாலானோர் இளந்தலைமுறையினரே!

நாங்கள் இளந்தலைமுறை எழுத்தாளர்களாக இருந்த காலங்களை விட, இன்றைய இளந்தலைமுறையினர் கொடுத்து வைத்தவர்கள். அன்று எதற்குமே தமிழ்நாட்டைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தோம். இன்றோ இம்மண்ணிலே சகலவற்றையும் தரிசிக்கின்றோம்.

➤ நீங்கள் யாரை மனசாறே நினைக்கிறீர்கள்?

சாவகச்சேரி ஆர். சிவநேசன்

எவ்வெனாருவன் இந்த மண்ணில் மலர்ந்து, மணம் வீச, எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்களோ, அவர்கள் அத்தனை பேர்களையும் நெஞ்சார நேசிக்கின்றேன்.

➤ உங்களது காலத்து எழுத்தாளர்களினது நடவடிக்கைகளுக்கும், இன்றைய எழுத்தாளர்களினது நடவடிக்கைகளுக்கும் என்னென்ன வித்தியாசங்களைக் காண்கிறீர்கள்?

தெல்லிப்பனை ம.வாமதேவன்

அன்று ஒருவரை ஒருவர் தெருவில், வழியில் கண்டுவிட்டால் அப்படியே உருகிப்போய் விடுவோம். அத்தனை நேசிப்பு மனோபாவம் அன்று. இன்று அந்த நேசிப்பு மனோபாவம் குன்றிப்போய்க் காணப்படுகின்றது.

➤ நீங்கள் சூழல் காலங்களில் எந்தப் பத்திரிகையில் எழுத சூழல் பத்திரிகை?

நல்லூர் எஸ்.தவநேசன்

'சுதந்திரன்' என்றொரு வாரப்பத்திரிகை கொழுப்பிலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. அதன் உரிமையாளர் தமிழரசுக் கட்சித் தலைவர் செல்வநாயகம் அவர்கள். ஆசிரியர் : எஸ்.டி. சிவநாயகம். உதவி ஆசிரியர் பிரேமஜி.

➤ கிராஜ் சிவநாயகம் எவ்வாறு சிவநாயகம் இருந்து சிவநாயகம் வெளிவந்து கொண்டிருந்த காலங்களில் என்னென்ன செய்திகளைக் கண்டீர்கள்? சிவநாயகம் இருந்து சிவநாயகம் வெளிவந்து கொண்டிருந்த காலங்களில் என்னென்ன செய்திகளைக் கண்டீர்கள்?

தெய்வியலான எஸ்.திவ்வியநாதன்

இப்படி இப்படி பலர் காணாமலே போய்விட்டனர். நமது தமிழுக்கு மிகப் பெரிய நஷ்டம்தான். இலக்கிய வரலாற்றை இதன் மூலம் தேங்கிப் போய்க் கிடக்கின்றது. நமது கனக செந்திரநாதனும் மறைந்து போய் விட்டார். அவர் உயிருடன் இருந்திருந்தால் நிச்சயமாக பல பல இலக்கியத் தகவல்களை நாலுருவில் தந்திருப்பார்.

பார். வருங்காலத் தமிழுக்கு எத்தனை பெரிய இழப்பு, இது?

➤ ஜி.ஜி.மாதம் 27ந் திகதி உங்களுடைய பற்றிய நூல்கள் எதைக் கட்டுவது ஜி.ஜி.மாதம் 27ந் திகதி உங்களுடைய பற்றிய நூல்கள் எதைக் கட்டுவது?

வவுனியா எம்.ரகுபதி

மல்லிகையையும், மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளையும் நான் எதிர்காலத்திற்காக விட்டுச் செல்லுகின்றேன். எனது சொந்தப் படைப்புக்கள் பல நாலுருவில் வெளிவந்துள்ளன. ஒன்றை நெஞ்சு நிறைவுடன் நம்புகின்றேன். சமகாலத்தில் பலரும் பலதையும் பேசலாம். கதைக்கலாம்.

ஆனால், நானில்லாத காலத்தில் இன்னும் பத்துப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் மணிக்கொடி இன்று பேசப்படுவது போல, மல்லிகையின் ஆரோக்கியமான இலக்கியத் தாக்கமும் அன்று கட்டாயம் பேசப்படவே செய்யும்.

➤ உங்களுடைய சுவரலாபம் நூல்கள் கிராஜ் சிவநாயகம் எழுதினது பற்றிய செய்தி உங்களுக்கு என்ன தெரியுமா? உங்களுடைய சுவரலாபம் நூல்கள் கிராஜ் சிவநாயகம் எழுதினது பற்றிய செய்தி உங்களுக்கு என்ன தெரியுமா?

அளவெட்டி எஸ்.கணேசநாதன்

உண்மையை மனந்திறந்து கூறட்டுமா? எனது படைப்புக்கள், வாழ்க்கைக்குறிப்புக்கள், மல்லிகை அனுபவங்கள் என நிறைய நிறைய எழுதி வைத்து விட்டுக் காவலிருக்கின்றேன். அவைகளை நாலுருவில் வெளிக்கொணர, நிறைய நிறையத் தேவை. மாதா மாதம் மல்லிகை வெளியிடுவதே, மிகப் பெரிய சவால் எனக்கு.

பார்ப்போம் - பார்ப்போம். வழி கிடைக்காமலா, போகப் போகின்றது?

➤ கிராஜ் சிவநாயகம் எவ்வாறு சிவநாயகம் இருந்து சிவநாயகம் வெளிவந்து கொண்டிருந்த காலங்களில் என்னென்ன செய்திகளைக் கண்டீர்கள்?

சன்னாகம் எஸ்.தங்கராஜன்

நெஞ்சு நிறைய மல்லிகை அவரை வாழ்த்துகின்றது. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் இந்த மண்ணில் காலான்றி நிலைக்க, இரு பெரும் பேராசிரியர்கள் தத்தமது பெரும் பங்களிப்பை நல்கி இருக்கின்றனர். ஒருவர் பேராசிரியர் கைலாசபதி. மற்றொருவர் நமது சிவத்தம்பி அவர்கள். இவ்விருவரும் இலக்கியத் தகைமை வாழ்ந்தவர்கள்தான். அதேசமயம் இவ்விருவருமே தனித்தனியாக முத்திரை பதித்தவர்கள். தனித்துவமானவர்கள்.

➤ உங்களது சுவரலாபம் நூல்கள் கிராஜ் சிவநாயகம் எழுதினது பற்றிய செய்தி உங்களுக்கு என்ன தெரியுமா? உங்களது சுவரலாபம் நூல்கள் கிராஜ் சிவநாயகம் எழுதினது பற்றிய செய்தி உங்களுக்கு என்ன தெரியுமா?

நல்லூர் ஆர். நடைசலிங்கன்

✓ வயது காரணமாக ஒதுங்கிப்போய் வீட்டுடன் இருக்கிறார் எனக் கேள்வி. மற்றும்படி அன்னாரது புதிய எழுத்தாக கங்கள் சஞ்சிகைகளில் வந்ததாகக் கூடத் தெரியவில்லை. நானும் கூட, சென்னையிலுள்ள எனது இலக்கிய நண்பர்களை அவரது சுகசேமம் பற்றி அடிக்கடி விசாரித்துக்கொண்டுதான் இருக்கின்றேன்.

➤ உண்மையை மறைத்துநின்று சொல்லுங்கள். காலநீத காலமாக இலக்கிய உலகில் உழைத்து வருகின்றீர்களே, உங்களுக்கு சிலப்புகள் சஸ்பென்ஷன்கள் உண்டா?

தெய்வியவளை கே.ரமணன்

✓ உலகில் சலிப்பே ஏற்படாத ஒரே யொரு தொழில் என்றவென்றால், இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக அர்ப்பணிப்புடன் அழைத்து வருவதே!

➤ நீங்கள் ஸ்ரீலங்கா செல்லவிரும்புகிறீர்களா?

மன்னார் எம்.காருண்யன்

✓ ஆழ்ந்த யோசனையோடு தெருவோரம் நடந்துபோய்க் கொண்டிருக்கும் வேளையில், பின்னாலிருந்து கைதட்டி அழைக்கும் நண்பரின் பண்பு கெட்ட செயலை.

➤ தம்பி ராஜகவுன் பஸர் நமது தேசத்துத் தம்பி மக்களுக்காக உருக் உருக் சிந்தனைகளைச் செய்கிறீர்களா?

இது உண்மையில் எதைக் காட்டுகிறது?

சாவகச்சேரி எஸ்.தவநேசன்

✓ பத்திரிகைகளில் தமது பெயர் அடிக்கடி வருமல்லவா? நமக்காக இத்தனை உருக்கமாக அறிக்கை விட்டு அழுது தொலைக்கும் இத்தனை கண்ணீர்த் துளிகளில் எத்தனை பேர், இந்த மண்ணில் தமிழில் வெளிவரும் எத்தனை நூல்களை இதுவரை படித்து வைத்துள்ளனர்? எல்லாமே ஒருவகை நடிப்புத்தான்!

➤ நமது தேசத்துத் தம்பி இலக்கியப் படைப்புகள் சொல் நெறியைப் பொறுத்தவரை, தற்போது நிலவும் இந்த இலக்கியக் காலகட்டத்தை, ஸ்பெயர் கொண்டு சிதைக்கலாம், என நீங்கள் கருதுகின்றீர்கள்?

புலோலி புலோலியூரான்

✓ இன்று ஈழத்துப் படைப்புகள் சர்வதேச மயப்பட்டு, விரிந்து, பரந்து போய், உலகப் பரப்பெங்கும் பேசப்பட்டு வருகின்றது. நமது படைப்பாளிகளும் பல்வேறு நாடுகளில் பரந்துபட்டு வாழ்ந்து கொண்டு, படைப்பாக்கம் செய்து வருகின்றது எதார்த்தமாகும். எனவே, இன்றைய சர்வதேசத் தமிழ் எழுத்தையும், இலக்கியச் சிந்தனைகளையும் படித்துக் கணக்கில் எடுக்காமல் கருத்தைச் சொல்லிவிட முடியாது.

நிச்சயமாக இதற்கான விடை கிடைக்கவே செய்யும். கொஞ்சக் காலம் பொறுத்திருப்போமே!

No Colour Separation
No Positive
No Plates

Our Product

DATABASE PRINTING,
BROCHURES,
CATALOGUES,
SOUVENIRS,
BOOK MARKS,
GREETING CARDS,
NAME TAGS,
CD/DVD COVERS,
COLOUR BIO DATA,
STICKERS
INVITATION CARDS,
PROJECT REPORTS,
BOOK COVER,
MENU CARDS,
THANKING CARDS,
CERTIFICATES,
BOOKS, POSTERS,
CD STOMER,
PLASTIC CARDS,
SCRATCH CARDS,
VISITING CARDS.

**-Any Board or
-Any Paper**

HAPPY DIGITAL CENTRE (PVT) LTD

Digital Colour Lab & Digital Offset Press

No.75 1/1, Sri Sumanatissa Mawatha, Colombo - 12.

Tel: +94 11 4937336, +94 11 7394592

web: www.hdclk.com, E-mail: happy2002@live.com

RESHMA®

*Looks costly, costs little
Looks gold, but it isn't*

229-1/14, Santhosh Plaza, 1st Floor, Main Street, Colombo 11. Tel. 011-2394512 / 077-9001828 / 077-6661336